

LEE CARROLL - JAN TOBER

Indigó GYEREKEK

II.
RÉSZ

MIRŐL ÜZENNEK, HOGYAN LÁTNAK AZ INDIGÓ GYEREKEK

Segítséget és üdvözlést
csakis a gyermekektől remélhetünk,
mert ők formálják az embert

MANDALA - VÉDA KÖNYVKIADÓ

LEE CARROLL - JANTOBER

indigó
GYEREKEK II.

SEGÍTSÉGET ÉS ÜDVÖZÜLÉST
CSAKIS A GYERMEKEKTŐL REMÉLHETÜNK,
MERT ŐK FORMÁLJÁK AZ EMBERT

„71 rjyermeh a legnagyobb kiapadhatatlan forrásunk. ”
- A DALAI LÁMA

*„UJÛnden gyermek egy jobb é/ei ígérete — lehetőség
a régi megoáltoziaiására, és az új megteremtésére. ”*
- HUBERT H. HUMPHREY

TARTALOM

Bevezetés

ELSŐ FEJEZET:

Gyerekbölcsességek 15

MÁSODIK FEJEZET:

Az indigók spiritualitása 68

HARMADIK FEJEZET:

Idősebb indigók 121

NEGYEDIK FEJEZET:

Második beszélgetésünk Nancy Tappe-pel 132

ÖTÖDIK FEJEZET:

A bennünk élő gyermek 144

HATODIK FEJEZET:

A gyereknevelésről 161

HETEDIK FEJEZET:

Az indigók látásmódja 195

NYOLCADIK FEJEZET:

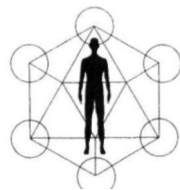
Mit tanultunk 212

Utószó

232

A szerzőkről

233

BEVEZETÉS

Ez a második Indigó gyerekek könyvünk igazából nem is az előző folytatása. Egy kicsit változtatni akartunk a tartalmán, ezért most nagyobb szerepet kapnak a szülők és közreadjuk a tanárok, valamint a szakemberek bölcs gondolatait is. Az előző könyvünkben az indigó jelenséget mutatuk be és fejtettük ki részletesen. Ez a könyvünk nem annyira akadémikus jellegű, inkább szórakoztató. Ez azt jelenti, hogy *számíthatnak benne humorra*.

A Hay Mouse kiadó adta ki ezt a kötetünket is, ugyanúgy, mint az eredeti, 1999-ben megjelent Indigó gyerek könyvet is. Jan és én szeretnénk hinni, hogy azok veszik kezükbe ezt a könyvet, akik azt már olvasták.

Mixel azonban nem lehetünk ebben biztosak, és amikor olvassák ezt a könyvet, feltehetik azt a kérdést, hogy „Mi az az Indigó gyerek?” tömören összefoglaljuk az előző besztszeller könyvünk tartalmát.

Visszatekintés: Jan és én írással foglalkozunk, és előadásokat tartunk. Tanácsadókként sok időt töltünk olyan emberekkel, akik emberi tulajdonságok megfigyelésével foglalkoznak, és olyan viselkedésmintákról számolnak be, ame-

lyek nem feltétlenül egyértelműek azok számára, akik nem látják a „teljes képet”.

Az előző könyvünkben arról írtunk, hogy egyre többen találkozunk újfajta gyerekekkel - vagy legalábbis újfajta szülői problémákkal. Ezek a nehézségek egyedülállóak, mert olyan szülő-gyermek kapcsolatot mutatnak, mely szokatlan és teljesen eltér attól, amit a mi generációnk (vagy talán még az utánunk következő is) megtapasztalt.

Sok szülő keseredett el, és érezte úgy, hogy nem talál megoldást a problémájára. Napközis tanárok, akik már gyakran harminc éve vannak a szakmában, mesélték ugyanazokat a történeteket, hogy ezekkel a gyerekekkel annyira más.

Azt tapasztaltuk, hogy ez nem korlátozódik az amerikai gyerekekre. A világban tett útjaink során sok szülővel beszélgettünk ugyanerről a témáról. Még az ázsiai kultúra is, melyben a gyerekek hagyományosan abban nőnek fel, hogy tiszteljék és megbecsüljék a szüleiket, kezdi ugyanezeket az anomáliákat mutatni (lásd a Nyolcadik fejezetet).

Megírtuk tehát az *Indigó gyerekeket* és rengeteg segítséget kaptunk neves szerzőktől, tudományos munkatársaktól, pedagógusoktól, akadémiai doktoroktól, orvosoktól és másoktól, akik nap mint nap gyermekekkel foglalkoznak.

Veszélyes vizekre eveztünk, mert bár olyan témáról írtunk, melyet alaposan megvizsgáltunk és a lehető legpontosabb információkat adtuk közre róla, tudtuk, hogy vitákat válthatunk ki. Végül is, kik vagyunk mi, akik megveregetjük a társadalom vállát, és azt mondjuk, „Bocsánat, de mi úgy látjuk, hogy az emberiség fejlődik, és erre a gyerekek a bizonyítékok”?

Igazunk lett - a téma valóban vitákat váltott ki, kaptuk a gyűlölködő leveleket, de a köszönetek özönét is, amiért gyermekéleteket mentünk meg - mindez persze ugyanazzal a postával! Mit lehetett ezzel kezdeni? A válasz egyszerű: kidobtuk azokat, amik nem tetszettek, és csak a szépeket tettük rá a weboldalunkra.

De, komolyra véve a szót, az adott nekünk kitartást, hogy szívesen fogadták a könyvet. Hónapok alatt bejárta a világot, sok idegen nyelvre lefordították, és eladás tekintében túlszárnyalta valamennyi eddig írt könyvünket. Ez azt jelentette számunkra, hogy az emberek vették az üzenetet. Vagy csak arra használták volna könyvünk lapjait, hogy a madárkalitkáikat borítsák le velük?

Könyvesboltok szerte Amerikában kezdték árusítani az *Indigó gyerekeket*, és abba a marketing problémába kerültek, hogy hova is helyezzék a könyvünket a bolton belül? A Barnes és Noblénél a „Gyereknevelés” és a „New Age” polcon is megtaláltuk. Voltak, akik azt mondták, hogy a gyerekkönyvek közt találták meg, ami igazán furcsa, hiszen a könyv felnőtteknek szólt és nem gyerekeknek. Később kiderült, hogy a gyerekek vették rá a szüleiket, hogy vegyék meg a könyvet, és aztán felolvastatták velük! A téma már azáltal megragadta őket, hogy meghallották a címét (és ez azért már valami)!

Cosctóban egy diszkont raktáráruházban találtunk rá a könyvünkre, tudják, olyan helyen, ahol teherkocsival viszik el a papírárut meg az italokat. Egyes államokban ezek a Sam üzletláncokhoz tartoznak. Nem tudtuk, hogy ez elismerés-e, de most már úgy gondoljuk, hogy az. Nálunk, San Diegóban az Indigó könyvek közvetlenül a 80 fontos gémkapocsdobozok mellett vannak. Amikor az emberek bemennek, hogy tonnaszámba toalettpapírt vegyenek, az Indigó könyvek mellett haladnak el.

Végül összeállítottunk egyweboldalt: www.indigochild.com, amit emberek ezrei kerestek fel a könyv megjelenésétől számított nyolc hónapon belül. Sok szakember használja a könyvet a munkahelyén, és úgy gondolják, hogy a munkájuk részévé vált. Tudunk sok iskolaigazgatóról, akik beszerezték a könyvet, és odatették minden tanár íróasztalára.

A könyv tényleg fantasztikus visszhangot keltett az elmúlt egyléve alatt, és Jan és én azon vettük észre magunkat, hogy riportokat adunk a nagyon ellenőrzött szingapúri rá-

dióban (Szingapúrban) és a/. Egyesült Államok két partját átfogó „bármilyen” Dreamland (Alomország) című rádióműsorban, melyet korábban Art Bell, ma pedig Whitley Streiber vezet. (A legutóbbi műsorban kétszer szerepelünk.) És hová fogunk még eljutni ezután?

Néhányan azt kifogásolták (ezek a felháborodott levelek voltak), hogy elfogultak vagyunk saját lelki meggyőződésünkkel (metafizikánkkal) kapcsolatban, és gyermekkultusz az, amit csinálunk. A mi válaszuk erre az volt, hogy nem hagyhatjuk ki Istent a képből. Ha az emberek olyan tanulmányra vágnak, amelyben a gyerekek kísérleti patkányok, akkor a mi kutatási eredményeink nem elégítik ki őket. Mi az életről szoltunk, olyan mélyértelmű eseményekről, melyek szerte az országban és a világban kialakulóban vannak. Lelki hozzáállásunk oda vezetett, hogy más könyvek is születtek ugyanerről a jelenségről (később szoltunk róla).

Nem álltunk semmilyen vallás vagy egyház mellé, az Indigó viselkedés lelki oldalát mutattuk be. Kiderült, hogy ezeket a gyerekeket érdekli a vallás és a saját lelki életük. Ők választanak maguknak vallási felekezetet (természetesen). Tehát ha a gyerekek Istentől akarnak beszélni, akkor azt mi közöljük. Sok gyerek látja az angyalokat! Vannak olyan szülők, akik szerint ez probléma és azonnal hívni akarják a Szellemirtókat vagy szaladnak a helyi lelkészért (becsszóra!). Meg szeretnénk nyugtatni őket, hogy a gyerekekkel minden rendben van. Sőt, szerintünk ez ennél többet is jelent.

Ha huhogást akarnak hallani, nézzék meg a www.amazon.com oldalt és olvassák el a véleményeket. Ott vagy egy csillagosak. Akik azt mondták, utálják, nem értették, hogy mire akartunk rámutatni. Voltak, akik nem mondtak semmit, voltak, akik sokat segítettek. Mások arra a következtetésre jutottak, hogy mi azt erősítjük, hogy ezek az új gyerekek úrlények a Földön! Kzt mi nem mondtuk, de azt igen, hogy úgy érezzük, az emberiség új fajta evolúciója zajlik. De tekintsünk el a sokféle hozzászólástól. Két év után az

Indigó gyerekek még mindig gyakran a/, első 600 között szerepel az Amazon listán.

Fontos megjegyeznünk: az Indigó téma nem a sajátunk. Csak bemutattuk és leírtuk, amit megtudtunk, vagy amit láttunk. Tisztában voltunk azzal, hogy amint ráismernek a jelenségre, egyre több információ lát majd napvilágot. Amikor kiadtuk az Indigó gyerekeket, két másik trendkönyv is megjelent ugyanerről a témáról: Az új évezred gyermekei: Gyermek halálközeli élményei és az emberiség evolúciója P. M. H. Atwatertől és az Öreg lelkek: Kimúlt életek tudományos bizonyítékai Iom Shrodertől. Mindkettő az Indigó gyerekekről szól, csak nem nevezték őket Indigóknak. Vajon ők is kaptak-e dühös, vallásos leveleket, és vajon ezekről a gyerekekről is azt gondolták-e az emberek, hogy az űrből származnak?

De még mindig ott vagyunk a csomag tetején az óriási raktárházakban. Azt a két könyvet pedig nem látjuk ott a mienk mellett, amikor egy karton papírzsebkendőt vásárolunk, vagy olyan óriási üveg mogyorókrémet, ami öt évig is kitart. Mi már csak ilyenek vagyunk.

A könyv célja

Már említettük, hogy ez nem az előző könyvünk folytatása. Sok jó író van, akik felveszik a labdát, és megírják „hogyan tovább” az Indigók nevelését illetően. Egy kicsit most szeretnénk eltávolodni a tudományosságtól, és az Indigó élményeket szeretnénk ünnepelni. Legyen ez egy üdítő olvasmány, frissítő fuvallat, nevetés, vidámság és egy-két könnycsepp. Szeretnénk szóba hozni olyan témákat is, amilyenekre az első könyvünkben nem volt lehetőség. Szólnánk például azokról, akik úgy érzik, hogy Indigó gyerekek voltak, de már idősebbek és nem illenek bele az általunk megadott korhatárba. Beszélni fogunk szorosan ide kapcsolódó témákról is – méhek között van néhány nagyon ko-

moly -, például mi van azokkal a gyerekekkel, akik megölik a társaikat, hogyan segíthetünk a tizenéveseknek, és miért fontos, hogy felnőttként figyeljünk gyermeki énkre. De nem beszélünk előre, hogy élvezhessék az addigi részeket is.

Sok szülő keresett meg bennünket Indigó történetekkel. Ezek között volt szívet melengető, felemelő, de szomorú is. De mind arról szólt, milyen az. Indigókkal élni - ezekkel a Földön felnövekvő kivételes gyerekekkel, akik intelligensek, okosak, és egyáltalán nem hasonlítanak az előző generációk gyermekeihez. Ennek a műnek tehát az a célja, hogy szórakoztassa Önöket, de legyen ösztönző a szellem és a nevelés tekintetében is. Arra szánjuk ezt a könyvet, hogy általa élményt szerezzenek a valóságról, és élvezzék ezeknek a gyerekeknek a mondásait, a tetteit és a szüleikhez szóló üzeneteiket.

Tehát, ha úgy tetszik, hagyjuk a tudományt, és bulizunk egyet. Amikor ünneplünk, jókedvűek vagyunk, és most itt a lehetőség a nevetésre, a hangoskodásra, vegyünk egy nagy levegőt és sikítsunk, vagy kiáltsunk fel, hogy „De hiszen az én gyerekem is éppen ezt csinálja!” Es azután, ha még nem olvasták az első könyvünket, elolvashatják, hogy megnézzék, miről is van szó egészében. Menjenek el a legközelebbi „mega-áruházba”, és vásároljanak egy teherautónyi papírtörölközőt, ha már ott vannak. Megtalálják az Indigó könyvek fölött - közvetlenül az éves mazsolakészlet mellett.

A könyv szerkezeti felépítése

Jó... a könyv szerkezeti felépítéséről. Most szeretnénk egy nagvot kiabálni, hogy „Ilyen nincs!” A Gyermeki Fnünk (az Ötödik fejezetben többet megtudnak erről) mondja ezt, aki azt kívánja, hogy bárcsak ne lennének feje-

zetek, zárszók vagy hasonló unalmas dolgok. De azért lesznek. Bár tényleg csak néhány.

A könyv első részében gyermekek és szülők történeteit adjuk közre. Vannak, egészen rövidek, mások hosszabbak. Megtűzdeljük őket gyerekmondásokkal és egy kis költészettel is.

Mint már említettük lesz egy rövid fejezet, amellyel az idősebb indigók előtt tisztelgünk, és (ugyanúgy, mint az előző könyvben) közzéteszünk Indigó leveleket is. Beletettük a Nancy Tappe-pel, „színszakértő” hölgyünkkel készült második interjúnkat is, és számos más elbeszélő bölcsességeit is. Szánunk egy fejezetet a bennünk élő gyermek felfedezésére, mely véleményünk szerint nélkülözhetetlenül fontos a gyerekek helyes nevelésében. És végül röviden összefoglaljuk mindazt, amit a szülőktől, nevelőktől az újságokból, és általában a társadalom életéből megtudtunk az Indigó gyerekek neveléséről.

A történetek elbeszélői

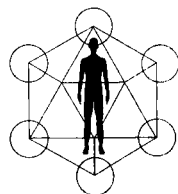
Ami a történetek elbeszélőit illeti, valahányszor elmondunk egy történetet, megpróbáljuk megadni az illető felnőtt (vagy néhány esetben gyerek) nevét. Voltak olyan szülők, akik tartózkodtak attól, hogy megadjuk a nevüket, mert nem szerették volna, hogy a gyermekeik kellemetlenül érezzék majd magukat, akkor, amikor felnőttként olvassák ezt a könyvet. Voltak gyerekek, akik nem akarták, hogy eláruljuk a szüleik nevét, hiszen ezek a történetek végül is az ő saját kapcsolataikról szólnak. Ezeket a kéréseket tehát tiszteletben tartottuk. Ha valaki úgy találna itt egy történetet, hogy a levelét már jóval korábban megírta és azóta elköltözött, vagy megváltoztatta az e-mail címét, ne lepődjön meg, mert ez lesz a magyarázat arra, hogy miért nem adtuk meg hitelesen a teljes nevét. Ezekben az esetekben csak a keresztnévet írtuk ki.

Internet: Kiadói tanácsstalanság

Szembetaláltuk magunkat egy olyan helyzettel, ami új a számunkra: hogyan adjunk hitelt olyan ismeretlen forrásoknak, melyek eredetileg az Interneten jelentek meg. Amikor kiadunk egy könyvet, természetes, hogy forrásanyagot használunk, és hitelesnek fogadunk el olyan írásokat, amelyek nem tőlünk származnak. Az olyan szülők vagy gyerekek esetében, akik név nélkül írtak a webre, nem igazán tudtuk, hogy mi a teendő. Az a kérdés állt előttünk, hogy kihagyjuk ezt a nagyszerű (és humoros) anyagot, vagy kiadjuk őket? Vajon tisztességes-e felhasználni őket névtelenül?

És aztán a következő mellett döntöttünk: kiadjuk ebben a könyvben az Internet gyöngyszemeit, a cím alatt jelezzük, hogy a szerző ismeretlen és a forrás az Internet. Ha olvas valamit ebben a könyvben, amiről úgy érzi, hogy az öné, vagy felismeri, hogy kiadták már és tudja honnan való, akkor, kérem, haladéktalanul írjon nekünk a www.indigochild.com címre. Amikor újra megjelentetjük a könyvet, szükségszerűen átnézzük, és eleget teszünk minden hitelt érdemlő kérésnek. Csak írjanak nekünk, adják meg a copyright adatokat vagy a tulajdonost igazoló más bizonyítékot, és mi odatesszük a nevet az idézet alá. Sőt, a weboldalunkon közzétesszük a hitelességet érintő javításokat, hogy azonnal elérhetőek legyenek. Van már erre példa népszerű könyvek esetében, úgy döntöttünk, úgy járunk el, mint ők.

Reméljük, hogy ebből a könyvből tudást merítenek majd, új látásmódot tapasztalnak, kacagnak egy jót, és reménység tölti el Önöket bolygónk jövőjét illetően.

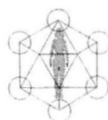
ELSŐ FEJEZET

GYEREBÖLCSESSÉGEK

*M*i a különbség az Indigó gyerek és Bart Simpson között? [A tévében játszott Simpson család híres sarjaj között?" Ezt a mulatságos kérdést tették fel Jannak tavaly egy interjúban, nem sokkal azután, hogy az első Indigó könyv megjelent. Mi volt a válasz? Mindkettőnek van forgatókönyve, amelyek azonban eléggé eltérnek egymástól. Az erőszakos (vagy Bart Simpson típus) úgy hívja fel magára a figyelmet, hogy nyomul, nyomul és addig nyomul, míg el nem éri a célját. Amikor elérte, amit akart még tovább nyomul, hogy lássa hol a határ. Az Indigó gyerek forgatókönyve az, hogy addig nyomul, amíg meg nem értik, vagy legalábbis számításba nem veszik. És ott megáll.

Bámulatos megfigyelni az Indigók bölcsességét. Pillanatok alatt választ adnak az élet fontos kérdéseire, és készek azt megosztani bárkivel, aki odafigyel. De, ha nem is sikerül mindig pontos választ adniuk, az elgondolásukban akkor is van valami bölcsesség.

Ezt az ünneplést szeretnénk gyerekmondásokkal kezdeni. Mit mondanak a szeretetről és a kapcsolatokról (sokunk kedvelt témájáról)?

Tippek a szerelemről

Ismeretlen szerző. Forrás: Internet

Mikor helyes megcsókolni valakit?

„Sose csókolj meg egy lányt, ha nincs elég pénzed, hogy vegyél neki egy nagy gyűrűt és egy saját videót, mert biztos, hogy fel akarja vetetni az esküvőjét.” (Jim, 10 éves)

Miért lesz szerelmes egymásba két ember?

„Senki sem tudja, hogyan történik, de azt hallottam, hogy köze van az illatokhoz. Kéért annyira népszerűek a parfümök és a dezodorok.” (Jan, 7 éves)

Milyen az, amikor az ember szerelmes lesz?

„Olyan, mint amikor elindul egy lavina, futnod kell előre, hogy életben maradj.” (Roger, 9 éves)

„Ha szerelmesnek lenni olyan, mint megtanulni helyesen írni, akkor nem kérek belőle. Túl sokáig tart.” (Leo, 7 éves)

Mi a szerepe a megnyerő külsőnek a szerelemben?

„Ha olyan emberről van szó, aki még nem családtag, nem nehéz jól kinézni.” (Jeanne, 8 éves)

„Nem mindig az számít, hogy nézel ki. Nézz meg engem! Vagyok olyan jóképű, mint bárki más, mégsem jött még hozzám senki feleségül.” (Clarv, 7 éves)

„A szépség csak felszínes dolog. A gazdagság maradandóbb.” (Christine, 9 éves)

Miért járnak a szerelmesek kéz a kézben?

„Azért, hogy le ne essen a gyűrű az ujjúkról, mert sok pénzt fizettek érte.” (Dave, 8 éves)

Mit gondolsz a szerelemről?

„Jó dolog a szerelem, csak ne akkor jöjjön, amikor a Simpson család megy a tévében.” (Anita, 6 éves)

„A szerelem megtalál, bárhova is bújsz előle. Én öt éves korom óta próbálok elbújni, de a lányok mindig megtalálnak.” (Bobby, 8 éves)

„Nem akarok hamar szerelmes lenni. A negyedik osztály elég nehéz.” (Regina, 10 éves)

Milyen tulajdonságok kellenek ahhoz, hogy valaki jó szerető legyen?

„Egy biztos. Tudnod kell, hogyan kell csekket kitölteni. Bármennyire szeretsz is valakit, a számlák mindig jönni fognak.” (Ava, 8 éves)

Mi a legbiztosabb módja annak, hogy valaki beléd szeressen?

„Például ne vegyél fel bűdös, zöld tornacipőt. Magadra vonhatod vele a figyelmet, de az nem ugyanaz, mint a szerelem.” (Alonzo, 9 éves)

„Az egyik módja az lehet, hogy meghívod a lányt egy ebédre. Olyat rendelj, amit biztosan szeret. A sült krumpli nálam mindig bejött.” (Bart, 9 éves)

Mire gondol a legtöbb ember, amikor azt mondja, hogy „Szeretlek?”

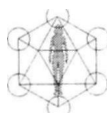
„Arra, hogy „(), mennyire szeretem, de remélem, legalább egyszer letusol minden nap.” (Michelle, 9 éves)

Hogyan őrizzük meg a szerelmet?

„Fordítsunk több időt a szerelemre, mint a munkánkra.” (Tom, 7 éves)

„Tanulj meg jól csókolózni. Ez majd elfelejteti a feleséggel, hogy sohasem viszed ki a szemetet.” (Randy, 8 éves)

Ezek a válaszok nemcsak szórakoztatóak, rendkívül okosak is. Elcsodálkozhatunk, honnan is jön ez a bölcsesség. Nyolcéveseknek tették fel szakemberek a következő kérdést: „Mi a szeretet?” Aligha gondolták, hogy ilyen mélyértelmű válaszokat kapnak.

Mi a szerelem/szeretet?

Ismeretlen szerző. Forrás: Internet

„A szerelem az az érzés, ami után az összes rossz következik.”

„A mamámnak ízületi gyulladása van, ezért nem tud lehajolni, hogy befesse a lábujjkörmeit. A nagypapa szokta megcsinálni neki, pedig neki is ízületi a keze. Ez a szerelem.”

„Y\mikor valaki szeret, valahogy másképp ejti ki a neved. Az ő szájából valahogy olyan biztonságosan hangzik.”

„A szerelem az, amikor a lány parfümöt szór magára, a fiú pedig borotválkozás után kölnit használ. Együtt mennek el szórakozni, és egymás illatát szagolják.”

„A szerelem az, amikor elmentek valahova enni, és te a sült krumplid nagy részét odaadod neki, anélkül, hogy az övéből kérnél.”

„A szerelem az, amikor valaki megbánt. Te üvölteni szeretnél, de nem szólsz egy szót sem, nehogy megsértsd az érzéseit.”

„A szerelem mosolygóssá tesz akkor is, ha fáradt vagy.”

„A szerelem az, amikor anya elkészíti apának a kávéját, és mielőtt odaadja neki, belekóstol, hogy biztos jó ízű-e.”

„Amikor szerelmesek az emberek, állandóan csókolóznak. Aztán, amikor beleunnak, még mindig együtt maradnak és beszélgetnek. Anyukám és apukám is így csinálják.”

„Szeretet tölti meg a szobát karácsonykor, amikor befejezitek az ajándékok kibontását, és odafigyeltek egy kicsit.”

„Ha meg akarsz tanulni jobban szeretni, kezd elv olyan barátoddal, akit utálsz.”

„Amikor elárulsz magadról valami rosszat, attól félsz, hogy nem fognak többé szeretni. És aztán meglepődsz, mert nemcsak hogy szeretnek, hanem még jobban fognak szeretni.”

„Kétféle szeretet van: a mienk, és az isteni. De mind a kettő Istentől való.”

„A szerelem az, amikor megdicséred egy fiúnak az ingét, és azután minden nap azt hordja.”

„A szerelem olyan, mint az öreg nénik meg bácsik, akik még most is barátok, pedig már oly régóta ismerik egymást.”

„Amikor a zongoraestemen a színpadon voltam, elfogott a félelem. Néztam az embereket, mindenki engem figyelt. Akkor megláttam apát, integetett és mosolygott. Egyedül ő. Minden félelmem elszállt.”

„Anyukám engem mindenkinél jobban szeret. Senki sem jön oda hozzám jó éjt pusztítani, csak ő.”

„A szerelem az, amikor anya a legfinomabb falatot odaadja apának.”

„A szerelem az, amikor anya büdösen és koszosan látja apát, és mégis azt mondja neki, hogy szebb, mint Róbert Redford.”

„A szeretet az, amikor a kiskutyád farkcsóválva fogad, bár egész nap nem voltál vele.”

„Tudom, hogy a nővérem szeret, mert nekem adja a régi ruháit, pedig el kell mennie újat venni.”

„Azért engedem meg a nővéremnek, hogy ugrasson, mert anya azt mondja, azért ugrat, mert szeret. Kín is megviccelem a pólyás kistestvéremet, mert szeretem.”

„A szív küldi és a Valentin napi üdvözlőlapokon olyan mondások szerepelnek, amilyeneket mi magunk is mondani szeretnénk, de nem akarunk közhelyeket használni.”

„Amikor szeretsz valakit, rebegteted a szempilládat, és kis csillagok szóródnak szét belőled.”

„A szeretet az, amikor anya látja, hogy apa a vécén ül, és ezt nem tartja undorítósnak.”

„Csak akkor mondd, 'Szeretlek', ha tényleg úgy érzed. De ha úgy érzed, mondd ki sokszor, mert az emberek feledékenyek.”

Olyan sok történettel találkoztunk, amelyben a kisgyerekek bölcsességükről tettek tanúbizonyságot, hogy jó időbe került, míg eldöntöttük, hogy melyiket hagyjuk ki - mind fantasztikus volt. Minden egyes történetre még tízszer annyi jut, de nem fért rá ezekre az oldalakra. A mai gyerekek nemcsak okosak, gyakran tanítanak is bennünket. Itt egy kis ízelítő abból, amire gondolunk.

Különleges Valentiné

Nancy Coleman

Dávid négyéves volt, és Valentin napot tartottak az iskolában. Arra kérték a gyerekeket, hogy minden osztálytársuknak adjanak ajándékot, egy Valentint. Dávid azt mondta nekem: „Anyá, van egy fukar gyerek, aki biztos nem fog ajándékot kapni, de én arra gondoltam, mi lenne, ha mégis adnék neki, és kedves lennék hozzá, még akkor is, ha ő nem az. Ez segítene neki abban, hogy jobb érzéssel legyen önmaga iránt.” Teljesen elérzékenyültem!

Zachary*William Linville*

Örömmel megosztanánk néhány anekdotát hétéves fiúnkkal, Zacharyval kapcsolatban. Zachary jelentős változást hozott az életünkbe. Neki köszönhetjük, hogy a feleségem és én megértettük, miért van közöttünk, és természetesen az is világosabbá vált, hogy mi miért vagyunk.

Az a történet, amit el akarok mondani, akkor történt, amikor Zachary hatéves volt. Egy nap azt vettem észre, hogy csukott szemmel ül a kanapén a nappaliban. A játéakai szét-szórva heverték, és ideje lett volna már összeszedni őket. Mondtam neki, hogy „Zachary, légy szíves szedd össze a játékaidat.” Semmi válasz. Erre mérges lettem és felemelt hangon újra megkértem: „Zachary, ideje már, hogy összeszedd a játékaidat!” Erre kinyitotta a szemét, egyenesen a szemembe nézett és így szólt: „Jó, de nem most, apa, éppen a Felsőbb Énemmel beszélgetek, és még nem fejeztem be!”

Nem is kell talán mondanom, úgy meglepett a válasz, hogy alig tértem magamhoz. Aztán csodálatos öröm járt át, és megértettem őt - annyira, hogy azóta mindig lehetőséget adunk neki a választásra, úgyv, ahogyan azt önök a könyvükben tanácsolták. Mára már sokkal könnyebb lett az életünk.

Zachary első szerelme az Anyatermészet volt. A minap jöttünk kifelé egy reform boltból, amikor Zachary elkezdte mesélni, hogy egyes fák miért vetik le a kérgüket, és miért hullatják el a leveleiket. Tudom, hogy az iskolában még nem vették ezt, úgyhogy kíváncsian megkérdeztem, hogy honnan tudja ezeket. Zachary könnyedén így válaszolt: „Csak úgy, tudom, apa.”

Azt üzenem a szülőknek, hogy legyenek tudatában azoknak a lehetőségeknek, amelyeket a mai gyerekek magukban hordoznak. Sok gyerek átlátja, hogyan működik a mai világ. Azért vannak itt, hogy „hazavigyenek” bennünket, és megmutassák, hogyan tehetjük életünket boldogabbá és harmonikusabbá. Olyan életmód ez, méhben megtapasztalhatjuk, hogy kapcsolatban vagyunk mindenkivel és a Mindenséggel.

Egy hároméves

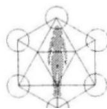
Kim Mander

Van egy hatéves Ham, szerintem Indigó gyerek. Bár lehet, hogy mégsem a/, de spirituális lény, aki igazán összhangban él saját adottságaival. Olyan mély meglátásai és magyarázatai vannak dolgokról, amilyeneket egy normál hatéves még meg sem érthet. Egyszer ismét túllépte a határt. Autóval mentünk, és miatta késésben voltam a nyolc órai megbeszéléséről. Megmondtam neki, hogy mérges vagyok, amiért ezt csinálta, és erre csak úgy váratlanul közli velem (ekkor még csak hároméves volt), hogy „anya a lelkiismeretteddel van a baj.” Levegőt nem kaptam, és megkérdeztem, hogy érti ezt. Azt mondta, „Tudod, az a kicsi hang a szívedben, ami megmondja, mit tegyél.”

A minap a szomszéd kislány azt mondta a fiamnak, hogy az apukája meg tudja verni az övét, mert ő már 46 éves, és erősebb. Az én fiam pedig erre azt válaszolta, hogy „Nem az számít, milyen erős vagy kívülről, hanem az, hogy belül erős vagy-e.”

A hároméves kori megjegyzése óta naplót írok az életemről. Bámulatos, amiket mond! Látja az aurát, és olvassa az emberek gondolatait. Szőkésbarna hajú, kék szeme van, nagyon komoly, és sokszor ahelyett, hogy érintkezésbe lépne az emberekkel, inkább csak figyeli őket. Az óvó nénik azt mondják, hogy sokkal többet tud, mint egy óvódás, de nem tud sokáig egy dologra koncentrálni, és nem dolgozik önállóan. A fiam erre azt mondja, hogy unalmas és ostobaság, amiket csinálnak, mert állandóan csak színeznék.

Hallani akarnak még valamit a kapcsolatokról? Mit szólnának a házassághoz? Jó, akkor álljon itt néhány internetes tanács a szeretetről, a házasságról és az egyéb érzelgős dolgokról. Felbecsülhetetlen értékű gyöngyszemek!

Gyermekek a házasságról

Ismeretlen szerző. Forrás: Internet

Hogy döntöd el, kihez menj hozzá?

„Olyasvalakit kell találnod, aki ugyanazokat a dolgokat szereti. Például, ha a sportot szereted, tetsszen neki, hogy te azt szereted, és lásson el chipsszel, meg innivalóval.” (Alan, 10 éves)

„Senki sem dönt abban, kihez fog hozzámenni felnőtt korban. Isten dönt róla, már jóval korábban, és később kell ki találnod, kivel kötött össze.” (Kirsten, 10 éves)

Hány éves korban házasodjunk?

„A huszonhárom éves kor ideális, akkorra már OROKRE ismeritek egymást.” (Camille, 10 éves)

„Sohasem jó házasodni. Bolond vagy, ha megteszed.” (Freddie, 6 éves)

Honnan tudhatja egy idegen, hogy két ember férj és feleség?

„Ki lehet találni abból, hogy kiabálnak-e a gyerekekre.” (Derrick, 8 éves)

Mi a közös anyukádban és apukádban?

„Egyik sem akar több gyereket.” (Eori, 8 éves)

Mit csinálnak az emberek a randevún?

„A randevú klassz dolog, arra való, hogy az emberek job-

ban megismerjék egymást. Még a fiúk is megszólalnak előbb vagy utóbb, ha hagyod." (Lynette, 8 éves)

„Az első alkalommal csak hazugságokat mondanak egymásnak, és ezzel annyira felkeltik a másik érdeklődését, hogy másodszor is találkoznak." (Martin, 10 éves)

Mit csinálnál az első randevún, ha rosszul sül el?

„Hazaszaladnék és eljátszanám, hogy halott vagyok. Másnap felhívnám az összes újságot, hogy beletettek-e a gyászjelentésükbe." (Craig, 9 éves)

Mikor van rendjén a csók?

„Amikor a másik gazdag." (Fam, 7 éves)

„A törvény 18 éves kort ír elő, és én ezt nem akarom megszegni." (Curt, 7 éves)

„A szabály a következő: ha megcsókolsz valakit, el kell vened, és gyerekeket kell vállalnod. Ez a helyes cselekedet." (Howard, 8 éves)

Mi a jobb: egyedül élni, vagy házasságban?

„A lányoknak jobb az egyedülállóság, de a fiúknak nem való. Nekik kell, hogy valaki takarítson rájuk. (Anita, 9 éves)

Mennyiben változna a világ, ha nem lenne házasság?

„Akkor biztos sok gyerek lenne, aki válaszolna erre a kérdésre, vagy nem?" (Kelvin, 8 éves)

Hogyan tegyünk működőképpé egy házasságot?

„Mondd a feleségednek, hogy csinos, még akkor is, ha akkora, mint egy úthenger." (Ricky, 10 éves)

Ez a bölcsesség dolog nagyon korán kezdődik. Yvonne Zollikofer kétéves Viktor fiáról mesél. Egy nap a fiú azt kérdezte: „Igaz, az anya, hogy én már nagyon öreg vagyok?” „Igen kicsim, azt hiszem” - válaszolta az anya. Yvonne biztos nem számított arra, hogy egy kétéves ilyet fog kérdezni.

Honnan ez a korai bölcsesség? Később ki fogjuk szélesíteni a témakörünket gverekek spirituális (nem vallásos) szólásaival - életünk néhány lényeges fogalmával kapcsolatban. Es mit tudunk az Indigók értékéről? Valóban látjuk, mennyire értékesek? Íme egy újabb kis történet egy emberpalántáról, aki még tényleg csak az alapokat tudhatná, mégis sokkal többet tud.

Önértékelés

Mailika Krishnamurthy és Steven Arnold

A hatéves Sashim sokszor tesz tanúságot bölcsességéről, pontosan tudja, ki ő, hova tartozik, és miről szól az élete. Kéthetes korában a védőnője azt mondta róla, hogy olyan, mintha már járt volna itt korábban is.

Kétéves volt, amikor nagy családi összejövetel volt nálunk, és ő beültette magát az autóba. Csendesen üldögélt ott a sötétben, és megkérdeztük, mit csinál. Azt mondta, csak „gondolkozik”.

Egy nap, amikor hároméves lehetett, azokról beszélgettünk vele, akiket szeret, és akik őt szeretik. Amikor véget ért a hosszú-hosszú felsorolás, megjegyezte: „Es szeretem magamat, mert ez energiával tölt fel.”

Tele van az élete ilyen pillanatokkal. Csupa bölcsesség és együttérzés, számunkra igazi ösztönzés.

Az igazság gyakran sokkoló, amikor a gyerekek szájából hangzik el, és megmondják, *valójában* miről is van szó. I lallgassák (mer Matthewst, aki egyedülálló édesanya, és elmondja nekünk hároméves gyermekének a megfigyelését az ő randevúiról. .Mégváltoztatta az életét!

A boríték

Cher Matthews

Fiam Justin 1980-ban született és egész életében klasszikus indigóként viselkedett. „Tudással született.”

Sohasem fogom elfelejteni, amit hároméves korában mondott. Benne van a babakönyvében, mert nem hittem el, hogy valaki háromévesen ilyen éles látó lehet.

Kezdetől fogva egyedülálló anya vagyok. Az a férfi, akivel akkoriban randevúztam, úgy akarta „elnyerni a szívemet”, hogy Justinnal barátkozott. Justin valahogy *megérezte*, hogy ezek a próbálkozásai nem igazán arra irányulnak, hogy *őt* megismerje, hanem így próbál megvásárolni engem.

Rövidre fogva a dolgot, az egyik ilyen randevú után a fiam ezt mondta: „Te vagy a levél, én pedig a boríték.” Olyan különös volt ez a kijelentés egy gyerek szájából, hogy megkérdeztem, hogy érti ezt. Elmagyarázta: „Mindenki feltépi a borítékot, hogy elolvassa a levelet, és azután a borítékot eldobják.” Nem is kell talán mondanom, hogy ez szíven ütött és könnyeket csalt a szemembe. Ez a meglátása megváltoztatta a randevúzási szokásaimat, azóta sokkal tudatosabb vagyok.

Korábban arról beszéltünk, mennyire intuitívek a gyerekek még olyan komoly témákat illetően is, mint a halál vagy a válás. Itt van Ethan szívet melengető története. A gyerekek nem mindig fogják fel a dolgok miértjét, de pontosan „érezik” miről van szó.

A szívedbe vésem

Allison Hurley

Hároméves volt a fiam, amikor a férjem és én elváltunk. Különböző okok miatt Angliába költöztem másfél évre, úgyhogy az ex-férjemmel megosztottuk Ethan felügyeletét.

Szeptember és május között néhányszor hazautaztam az Egyesült Államokba, de igazából nem tudtam annyi időt tölteni Ethannal, amennyit szerettem volna. Végül május 30-án, a háborús hősök emléknapján (Memóriái Day) eljött velem, hogy nálam lakjon egész nyáron.

Egy szempillantás alatt elszállt a nyár, és az apukája eljött érte. Teljesen összetört a szívem. Sokat beszélgettünk Ethannal arról, hogy mi történik, és mindig meglepődtem, milyen nyugalommal fogadja az egészet. Tényleg úgy láttam, hogy megérti, mi történik vele.

A reptéren utoljára még átölelt és megpuszilt, mielőtt beszállt a gépbe az apukájával. Megpróbáltam nyugodt maradni, és arra koncentrálni, hogy szeretem, de közben nagyon szomorú voltam. Es akkor, amikor épp belépett volna a gépbe, viisszaszaladt hozzám, és pusztit nyomott az arcomra. Egyenesen a lelkembe nézett, felemelte a kis kezecskéjét és letörölte a puszi helyét: „A szívedbe vésem.” Es ezzel elment.

Connie Man 15 éves lányával beszélgetett, miközben 9 éves lánya a hátsó ülésen hallgatózott. Azt gondolják, a kicsik nem mindig tudják, miről van szó? Ez a történet majd megváltoztatja a véleményüket.

Bölcsesség a hátsó ülésről

Connie Man

Három gyermekkel áldott meg bennünket a sors: Melissa 15, Joshua 9, Christina 3 éves. A történetben Melissa és Joshua szerepelnek. Egy délután, amikor elmentem két idősebb gyerekemért az iskolába, Melissa az előző estéről kezdett beszélgetni velem. Barátaival buliban voltak és Melissa arra volt kíváncsi, meg tudok-e magvarázni neki egy esetet, ami azon az estén történt.

Hogy világosabb legyen a kép, elmondom, hogy néhány nappal ezelőtt Melissa arra kért, segítsék neki felfedni egy kapcsolat mozgatórugóit. Van egy iskolás társa, akivel kedvelik egymást, és gyakran előfordul, hogy „nyomogatják egymáson a gombokat”. Melissa tisztában volt azzal, hogy ezzel kapcsolatos érzései üzenet jellegűek, és hogy ilyenkor a barátja az üzenet közvetítője, tehát nem a barátját szeretné megváltoztatni, hanem az a kérdése, hogyan vegye úgy az üzenetet, hogy azzal a kapcsolat mozgató erői változzanak. Gratuláltam neki, hogy ezt az igazságot ilyen korán felfedezte, és mondtam neki, hogy üljünk le, kérjünk útmutatást, hogy tisztán láthassunk ebben a helyzetben. Megnyitottuk a szívünket, és engedtük, hogy beáradjon a fény. Melissa hangosan kimondta, mit szeretne megtudni. Egy kis csend után megosztottuk a gondolatainkat és az érzéseinket, majd Melissa úgy döntött, hogy ha legközelebb konfliktusa lesz ezzel a fiúval, csendben köszönetet mond a lehetőségért, megnyitja a szívét, és szeretetet küld felé.

Most visszatérek a kocsiban történt beszélgetésünkhöz. Melissa elmesélte, hogy előző este a barátja veszekedni kezdett, és ő, ahelyett, hogy visszakiabált volna, megköszönte neki, megnyitotta a szívét, és szeretetet küldött felé. Azt mondta, lehetett érezni, amint a szíve megtelik érzéssel, aztán egy fénygömb indult el a szívéből a fiú felé, és néhány másodpercig néma csend volt. Akkor Melissa félni kezdett, és ezzel megállította a szeretet áramlását. Nem értette, mi történt, és arra kért, magyarázzam meg. Azt mondtam neki, hogy amikor megnyitjuk a szívünket, könnyen sebezhetőnek érezhetjük magunkat, de nem szabad feladni az első próbálkozás után, mert a szeretet erősebb a félelemnél.

A fiam, Joshua a hátsó ülésen a kishúgával játszott, és nem is figyelt a beszélgetésünkre - gondoltam én. De ő előrehajolt, és azt mondta: „Missa, mi van akkor, ha az ő félelmét érezted meg, amikor megnyitottad a szíved, és nem is te ijedtél meg? Mi van, ha az ő haragja volt a felelem?” En megilletődötten bólintottam, könny szökött a szemem-

be, és a hála érzése töltötte el egész lényemet. Vezetni is alig tudtam.

Es csak annyit bírtam mondani, hogy „Igen, igen Joshua! Tényleg ez történhetett. Melissa a félelmet átalakította szeretetté.”

Melissa és én még eltűnődtünk bölcs szavain, Joshua pedig tovább játszott a kishúgával, és nem is tudta meg, hogy az én szívem ujjongott és a lelkem szárnyalt, mert hálás voltam, hogy a szeretet tanítóinak a közelében lehetek, akik a saját gyerekeim.

Mire gondolhat egy tízéves gyerek? Megfoghatók-e számára az olyan fogalmak, hogy segíteni anyának, vagy bármi más azon kívül, hogy magán segítsen? A következő egy klasszikus Indigó szituáció lesz. Talán semmiségnek tűnhet, de vegyék figyelembe, mit mondanak a szakemberek a gyermekek fejlődésének első tíz hónapjáról. Egy Indigó nem csak a szokásos magatartást tanúsítja, hanem valami olyan gondolati többlettel jellemezhető viselkedést is, ami túl van az elvárható dolgok körén. Az itt következő néhány momentum majd arra készítt bennünket, hogy egy pillanatra eltűnjünk, van-e valami különbség tíz hónapos önmagunk... és az új Indigók között.

A szék

Marie-Hekne Dubois

"Tíz hónapos korában Ali egyszer betolt egy székot a konyhába. Nagyon mérges lettem, és megmondtam neki, hogy a konyhánk kicsi ahhoz, hogy beférjen egy szék. Elvettem tőle a székot és visszavittem a hallba. Ali nem kezdett el sírni, ment és játszott tovább.

Három óra múlva vettem észre, hogy a konyhai lámpa egyik izzója kiégett, és akkor értettem meg, hogy Ali miért

tolta a széket oda. Nekem akart segíteni, hogy kicseréljem az izzót, de még túl kicsi volt ahhoz, hogy szavakkal elmondja. Büntudatom volt egész nap, és megfogadtam, hogy ezután, ahelyett hogy azonnal dühbe gurulok, mindig megpróbálom megérteni, mit miért tesz. Abban az időben még nem tudtam az Indigó gyerekekről, de tudtam, hogy a fiam nagyon különleges, és okosabb, mint én vagyok.

Azt gondolják, hogy ez. kivételes eset? Itt van ugyanez a gyerek 14 hónapos korában. Marie-Helene Dubois folytatja...

14 hónapos volt Ali, mikor először kinyitotta a konyhaszekrényt. Az én konyhaszekrényem nagyon kicsi, és tele van mindenféle méretű edénnyel, meg egyéb konyhai eszközökkel. Jól kell elrendezni benne mindent, mert nagyon szűkös a hely, és a két polc tele van. Ali bejött, kinyitotta az ajtaját és elkezdte kipakolni a cuccokat belőle. „Na, ne!” - gondoltam magamban. „Mindent szétpakol itt a konyhában, és aztán majd nekem kell mindent összeszednem!” De azért kimentem, és hagytam, hadd játsszon újonnan szerzett játékaival.

Mikor 20 perc múlva visszatértem, elámultam a csodálkozástól. *Semmi* nem volt a földön! Kinyitottam a konyhaszekrény ajtaját, és láttam, hogy Ali minden edényt pontosan oda tett vissza, ahol volt (pedig van vagy húsz darab belőlük). Kés ezután minden alkalommal így történt, valahányszor a konyhában játszott.

Gyakran nem akarjuk elhinni, ami ezekkel a gyerekekkel történik. Ha önök anyukák, akkor tudják, miről beszélek az előző történet kapcsán! *Tényleg* hihetetlen!

Na és mit fognak szólni a következőhöz? Sok történetünk szólt már korábban is arról, hogy a gyerekek elvitték a szüleiket abba az áruházba, ahol megvehették az első *Indigó gyerekek* könyvet. Honnan tudhatták, hogy ezzel segíteni fognak

magukon (és a szüleiken)? Honnan tudták, miről szól? Nem tudunk válaszolni ezekre a kérdésekre, de itt van két történet. Az első Davidről szól. A legmegfelelőbb időpontban segítette hozzá a szüleit a könyvhöz. A második egy olyan fiúról szól, akinek az anyukája szokta felolvasni a könyveket - az Indigó könyvet is.

Útban az orvoshoz

Petra-Sara Neumayer

Köszönöm önöknek *Az Indigó gyerekeket*, ezt a csodálatos könyvet. Megmentette hatéves kisfiámat, Dávid Nathant! Talán túlzásnak tűnik, de ez az igazság. Már úgy volt, hogy feladjuk. Mivel a gyerekünk rendkívül értelmes, és ugyanannyira érzékeny is, képtelen helyesen viselkedni, és együtt lenni a saját korosztályával.

Nyolchónapos volt, amikor beszélni kezdett, hároméves korában magától megtanult írni és számolni. Most a természettudományok és a csillagászat érdeklik. Minden nap beszélget Istennel és az angyalokkal, akiket „az én angyalaimnak” és „az én embereimnek” hív. Azt mondja, hogy ő egy király, és úgy tűnik, mindent tud.

Sokszor nagyon mérges ránk, és agresszív velünk, mert nem értjük a viselkedését. Miért nem lehet „normális?” - kérdeztük magunktól (és tőle).

Végül, amikor már útban voltunk az orvoshoz, hogy elkezdjék Ritalinnal kezelni, Dávid Nathan arra kért, hogy menjek el vele egy bizonyos áruházba. Azt mondta, keressem meg az Indigó könyvet. Már láttam ott korábban a könyvüket, és tudtam, hogy meg kell vennem (bár az „Indigó gyerekek” kifejezést még sohasem hallottam). Abban a pillanatban, hogy megvettem a könyvet, a fiam viselkedése megváltozott. Nagyon boldog volt és elégedett! Ks még ma is az!

H S.: Dávidét nem fogják Ritalinnal kezelni!

Azt mondta, jól csinálom

Dee

Csak meg akarom köszönni, hogy megírták az Indigó könyvet. Van egy 13 éves fiam, aki szerintem Indigó Gyerek. Gyakran azon kapom magam, hogy arról beszélek másoknak, ő mennyire más, és hogy őt nem lehet a hagyományos módon leírni. Sohasem tudtam igazán elmagyarázni, hogy miért, vagy miben más. A családom nagy része meg van győződve arról, hogy már énekkel ezelőtt „elvesztettem” őt. De én sohasem vesztettem el a hitem, tudom, ki ő, milyen ember lesz belőle, és egyre inkább látom ezt „életre kelni” benne. Az önök könyve sokat segített abban, hogy jobban megértsem őt.

Egy újságcikkből értesültünk az „Indigó gyerekekről” és a fiam arra kért vegyük meg a könyvet és olvassuk el közösen. Neki nehezen megy az olvasás, és tudta, hogy segítségre lesz szüksége, de egy csomó alkalommal kezébe vette azóta, hogy hazahoztam, és néhány bekezdésnyit elolvas belőle. Azt mondta, hogy én évek óta ösztönösen úgy cselekszem, ahogyan a könyv javasolja.

Ajánlтам a könyvet mindazoknak a családtagoknak, akiknek gyerekük van, és a fiam tanárainak is. Remélem éppúgy érdekelni fogja őket, mint ahogy engem!

Most egy olyan történet következik, ami azt bizonyítja, hogy vannak gyerekek, akik túl látnak a mai erőszakos filmekben és játékokon, és van saját véleményük is ezekről a dolgokról. Gyakran azt hisszük, a gyerekek nem tudnak különbséget tenni a valóság és a fantázia között, és ezért megtiltjuk nekik, hogy az ilyenfajta játékokkal vagy képekkel kapcsolatba kerüljenek. Jóhiszeműen tesszük ezt, de a következő történet rámutat arra, hogy egyes gyerekek tényleg ér-

tik a különbséget, és még jobban értik akkor, amikor a/t a valóságban tapasztalják meg.

Itt egy fiú, aki miközben harcművészetet tanult, érdekesen állt a dolgokhoz. A karate tanára úgy mondaná, hogy itt van Jombi, az ellenálló harcos története.

Jombi edzője voltam

Róbert Jacobs

A nyolcvanas, kilencvenes években karatét oktattam Floridában. Abban az időben gyerekek százaival kerültem kapcsolatba. A legtöbben megmaradtak az emlékezetemben, ki jobban, ki kevésbé; de volt egy hétéves kisfiú, Jombi, akit sohasem fogok elfelejteni. Az orvosok koncentrációképesség-hiányt állapítottak meg nála, nehéz volt őt tanítani. Mindig volt egy pár ilyen gyerekünk. A szülők abban a reményben hozták el őket hozzánk, hogy nálunk megtanulnak figyelni, önfegyelemre tesznek szert, és megtanulják, hogyan tudnak tanulni. Jombi sokszor elbambult és sokat kérdezett, de amúgy helyes és jóképű fiúcska volt, és nem okozott sok gondot. Én voltam a tanára, vagy „Gousei-ja”, és minden tőlem telhetőt megtettem.

Felkésztem valahányszor tanítottam valamit, először mindig a „miértekre” volt kíváncsi, és aztán nagyon szépen haladt. Előfordult, hogy egyszerően nem volt időnk arra, hogy megmagyarázzuk a dolgokat, ilyenkor ő nem tanulta meg azt a technikát.

Egyik nap azt tanítottam, hogy lehet valakit a padlóra vinni. Megmutattam neki, hogyan lépjen oldalra, miközben megfogja az ellenfele ruhaujját és hajtókáját, aztán hogyan forduljon meg, miközben a másikat a földre vágja. Nem értette, hogy miért nem csak megragadjuk, és földhöz vágjuk az illetőt. Elmagyaráztam neki, hogy vannak emberek, akik nagyobb darabok nálunk, és ekkor az okosság számít. Feltett neki, úgyhogy megtanulta.

Nem értette, miért ismételtetjük a rúgásokat, az ütéseket és a karate légzési gyakorlatait. Kimagyaráztam neki, hogy az ismétlés által tanulja meg, hogyan irányíthatja elméjével a testét. Úgy nézett rám, mint egy bolondra. Kimondtam neki, hogy mire egy rúgást vagy ütést ezerszer elgyakorol, addigra gondolkodás nélkül fog működni nála. Újra csak üres tekintettel bámult rám. „A gyakorlás jót fog tenni” - mondtam. „Nagyra nősz. tőle. Higgy nekem.” így már értette.

Nem akart kick-bokszolni. Nem látta az értelmét. Azt mondtam neki, hogy a kick-boksztól megerősödnek az izmai, megtanulja őket használni, és meg fogja tudni védeni magát.

- Megvédeni, kitől? - kérdezte.

- Hát, mondjuk egy verekedős fiútól az iskolában - válaszoltam.

- Ks mi van, ha csak elsétálok?

- Az lenne a jobb, de van, amikor ezt nem lehet megtenni, ezért vannak a karate iskolák.

- Ks ha csak úgy leütöm?

- Kn arra tanítalak meg, hogyan tudod megütni a legjobban, Jombi.

- Miért, Róbert Gousei?

- Mert azok a rossz fiúk a mozifilmekben mind azért vesztettek, mert nem tudták, hogyan kell valakit jól megütni, és a mamád azért fizet, hogy te ezt megtanuld, úgyhogy állj a vonalra, pajtás, és emeld fel az öklödet."

De küzdeni nem akart. Alindig attól félt, hogy megsebez valakit. Hah! Odajött hozzánk egy kislánv, rácsapott a fejére, és azt mondta: „Na, gyerünk, Jombi, figyeld meg, milyen jót fogunk szórakozni!” Akkor elkezdett kick-bokszot tanulni, végignevetgélte az egészet, én meg hagytam. A fenébe is, nem akarom elkedvetleníteni! A küzdésnek megvan a maga tudománya, ha nevetve akarja elsajátítani ezt az édes tudást, hát hadd tegye. Azt hiszem, sokkal türelmesebb voltam (ombival, mint bárki mással valaha abban az iskolában.

Már hat hónapja tanult nálunk, mikor eljött az ideje, hogy sárga övre levizsgázzon, ami a mi karate iskolánkban a második fokozatot jelentette. Jombi beállt a dojo közepére, és megmutatta, hogy tökéletesen elsajátította a rúgásokat, a védéseket és az ütéseket. A *kata* nevű formagyakorlatokat csinálta. Nagy örömünkre, szépen bemutatta a visszatámadásokat is. Egy kislánnyal kick-bokszt, mind a ketten nevettek. A mester, és egyben a stúdió tulajdonosa komolyságra intette őket. Jombi anyukája és én egymásra néztünk.

Eztán következett a deszkalaptörés, és Jombi azt mondta, hogy nem csinálja meg. Istenem, a legutolsó vizsgafeladat, és sikerül Jombinak beolvadnia! A mester már türelmetlen-né vált, és attól tartottam elküldi Jombit. Közbeszóltam: „Hadd beszéljek vele néhány percet.”

Szorosan odahajtottam a fejemet az övéhez, és megkérdeztem, miért nem akarja eltörni a deszkákat. O azt mondta, hogy azok a deszkák olyan szépek, és nem ártottak neki. Megkérdeztem, tudja-e, mit jelent a hagyomány. Azt mondta, „Körülbelül. Olyasvalami, amit minden évben másnak adtok.”

„Majdnem, Jombi” - válaszoltam én. „A lényege a következő: minden karate mozdulatot, amit megtanultál, éveken át Kínából juttattak el hozzánk, és pontosan meg tudom mondani 4000 évre visszamenőleg, kik voltak az elődeink. Csak el kell törnöd ezeket a deszkákat, Jombi, és az Osi Kína részévé válsz. Titkos tanításban részesültél, és a harcos papok nyomdokában jársz. Tedd meg ezt Kínáért, magadért, és az anyukádért, fedd meg értem, Jombi. Kérlek, törd el azokat a deszkákat!”

Jombi felnézett és így szólt: „Kínát mondtál?” „Igen” - bólintottam.

Jombi eltörte a deszkákat, harci kiáltása betöltötte a dojt, és a mester felkötötte rá a sárga övet. Jombi nem volt egy Bruce Lee, de letette a vizsgát, és én büszke voltam. Minden tanítványomra büszke voltam, de Jombi esetében még valami pluszt is éreztem; nehéz feladat volt. Hamaro-

san elhagyta a mi kis karate családunkat, mert szülei elvitték egy másik körzetbe tanulni, és az túl messze volt ahhoz, hogy a mi óráinkat látogassa. Még egyszer találkoztam vele, amikor anyukájával arra jártak. Egy karate felsőt akartak venni Jombinak. Beszélgettünk néhány percet, majd átöleltem Jombit, és elmentek.

Evekkel később Los Angelesben egy Kryon előadáson vettem részt. Miközben hallgattam az előadást az Indigó gyerekekről, Jombi jutott az eszembe, és rájöttem, hogy ő Indigó volt. Minden értelmet nyert, kigyúlt a fény, és én megértettem, miért cselekedett Jombi úgy, ahogy. Egy másik dologra is rájöttem azon az előadáson, egy perccel azután, hogy Jombi képe bekúszott az elmémbe. Arra, hogy a karate tanára is egy Indigó gyerek volt, aki idejekorán megszületett, és emlékeiben megőrizte az Indigó személyiséget. Es ez a tanár, természetesen, én voltam.

Emlékeznek Alira a konyhában az edényekkel és a serpenyőkkel? (Még mindig ő jár az eszünkben. Kiónozni kellene, és elküldeni Amerika minden konyhájába! Csak vicc volt. Ne küldjenek leveleket!) O olyan volt, aki tudta mindenről, hol a helye. Találkozniuk kellene Beatrixszal, aki kétévesen a törölköző mestere.

Gyors szerelés a konyhában

Grace Kob

Már gondolkozom egy jó ideje azon, hogy írok a hároméves kislányomról, Beatrixról. Két héttel korábban érkezett, és nagy lármát csapott, valahányszor az ágyába akartuk fektetni. Nagyon keveset aludt, és az első naptól kezdve a dolgok sűrűjében akart lenni. Azt akarta, hogy állandóan rá figyeljünk, és jobban jártunk, ha 100 százalékosan így tettünk. Uralkodó személyiség volt, és minél hamarabb megér-

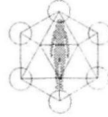
tettük ezt, annál könnyebb volt aztán bánnunk vele. Hamar megunta, hogy a hátán fekszik, és már háromhónapos kora előtt belekapaszkodott a térdébe, hogv megpróbáljon felülni!

Már majdnem kétéves volt, amikor egyszer kibarangolt a konyhába, ahol az ebédjét főztem. Kikezdett játszani a kéztörölővel, ami egy fogason lógott. Megkérdezte, miért tekerem gumigyűrűt a fogas kampójára, és én elmagyaráztam neki, hogy mivel a kampó nem volt elég görbe, a kéztörölő minden alkalommal leesett, amikor beletöröltem a kezemet. Kzért hát egv gumigyűrűt tekertem rá, abban a reményben, hogv az megtartja a törölközőt, és nem esik majd le. (így sem volt egészen tökéletes.)

Beatrix elhallgatott egy kicsit, majd elkezdett dudorászni: „És ehhez mit szólsz, anyu?” Odanéztem, és láttam, hogv leveszi a gumigyűrűt, a törölköző akasztójánál fogva ráteszi a fogasra, aztán egyszerűen kifeszíti a gumit, és ráakasztja két kampóra. Higgvék el, a törölkendő addig ott maradt, míg le nem vettem onnan! Micsoda egyszerű, és mennyire hatásos megoldás! Hát hibáztathatunk valakit azért, mert odáig van Indigó gyermekéért?

Hogyan lehetne teljes egv bölcsességről szóló fejezet gyermekközmondások nélkül? Mire is tanítottak bennünket? Ami most következik, sok helyen megtalálható az Interneten, úgyhogy a mondások egyikével, vagv másikkal már találkozhattak.

Kezdjük gyerekek közmondásaival - milyen bölcsességek hangzanak el a tini felnőttek szájából.

Indigó közmondások

Ismeretlen szerző. Forrás: Internet

„Sose bízd a kajádat egy kutyára.” (Patrick, 10 éves)

„Amikor a papád mérges, és azt kérdezi tőled, hogy „Te hülyének nézel engem?” - ne válaszolj.” (Hannah, 9 éves)

„Sose mondd anyukádnak, hogy hiába fogyókúrázik.”
(A4ichael, 14 éves)

„Tartsd távol magad az aszalt szilvától!” (Randy, 9 éves)

„Sose pisild le az elektromos kerítést!” (Róbert, 13 éves)

„Ne guggolj le, amikor sarkantyú van rajtad!” (Noronha, 13 éves)

„Akkor se húzgáld apukád ujját, ha megkér rá.” (Kmily, 10 éves)

„Amikor anyukád haragszik apukádra, ne hagyd, hogy megfésüljön!” (Taylia, 11 éves)

„Ne engedd be a hároméves kistestvéredet abba a szobába, ahol az iskolai holmidat tartod.” (Traci, 14 éves)

„Ne prüszkölj az anyukádra, amikor kekszet eszel.”
(Mitchell, 12 éves)

„A kölyökkutyáknak akkor is büdös a szája, ha Tiotack-ot esznek.” (Andrew, 9 éves)

„Sose tarts egy porszívót és egy macskát együtt a kezeden.” (Kyoyo, 9 éves)

„Nem tudod elrejteni a brokkolit a tejes pohárban.” (Armira, 9 éves)

„Ne viselj pöttyös alsóneműt fehér sort alatt.” (Kellie, 11 éves)

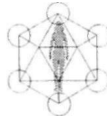
„Ha egy macskát szeretnél, előbb kérj egy lovat.” (Lauren, 9 éves)

„Ne cukkold a nővéredet, amikor baseball ütő van nála.” (Joel, 10 éves)

„Ha rossz jegyet kapsz, az iskolában, akkor mutasd meg anyukádnak, amikor telefonál.” (Aleysha, 13 éves)

„Sose keresztelj meg egy macskát!” (Eileen, 8 éves)

Egy népszerű lista következik. „Mit tanultam a gyerekeimtől? (Őszintén, csalás kizárva)” címmel. Ez is az Internetről származik, de ott „egy ismeretlen austiniai anyukától” címszó alatt találjuk meg. Szóval, ha On az az anyuka, értesítsen minket!

Mire tanítottak egy anyát a gyermekei

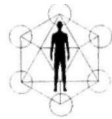
Ismeretlen szerző. Forrás: Internet

- Az extra méretű vízágy 9 centiméter magasságban lepi el a 65 négyzetméteres lakást.
- Ha hajsprayt fújsz a porcicákra, és átkorizol rajtuk, lángra kapnak.
- Egy hároméves gyerek hangja túlszárnyalja a 200 felnőttel teli étterem zaját.
- A mennyezeti ventilátor motorja nem bír megpörgetni egy kutvapórázon lelógó, 24 kilós, Batman alsónadrágba és Superman köpenybe bújt gyereket, de elég erős ahhoz, hogy festékekkel beterítse egy hatszor hatos szoba összes falát.
- Amikor a mennyezeti ventilátor be van kapcsolva, ne dobáld a baseball labdát.
- Ha a mennyezeti ventilátort baseballütőnek használod, fel kell dobni egypárszor a labdát, hogy célba találjon. De messzire tudja ütni.
- Az ablaküveg (még ha dupla is) nem tudja kivédeni a mennyezeti ventilátor által dobott labdát.
- Amikor öblít a vécé, és azt hallod, hogy „uh-oh” - már túl késő.

- A fékfolyadék Cloroxszal keverve füstölni fog, méghozzá nagyon.
- Egy hatéves kovakővel is tud tüzet gyújtani, bár egy harminchat éves szerint ilyen csak a filmekben van.
- Nagyítóval még egy borús napon is lehet tüzet gyújtani.
- Egyes legók keresztül tudnak haladni egy négyéves gyerek emésztőrendszerén.
- A Szuper Ragasztó örökre szól.
- Bármennyi JELL-O-t teszel az uszodavízbe, nem fogsz tudni rajta átgyalogolni.
- A videók nem adnak ki mogyorókrémet és aszpikos szendvicset, bár a tévé reklámok ezt hirdetik.
- A szemeteszsákból nem lesz jó ejtőernyő.
- Az üveggolyók nagy zajt csapnak a benzintartályban vezetés közben.
- Ugye nem akarod megtudni, hogy minek van ilyen szaga?
- Mindig nézz be a sütőbe, mielőtt bekapcsolod. A műanyag játékoknak nem tesz jót.
- A texasi Austinban a tűzoltók öt perc múlva veszik fel a telefont.

- A mosógép centrifugája nem szédíti el a földigilisztákat, de a macskákat igen.
- Az elszédült macskák kétszer annyit hánynak, mint a testsúlyuk.

Itt van néhány kicsavart közmondás. Ismerik a leggyakrabban használtakat, mint például „Jobb félni, mint megijedni”. Kzek az Indigó bölcsességek is az Internetről valók. Jól ismert közmondások elejét adták meg ötödikes gyerekeknek. A tanár azt kérte, hogy írják be a hiányzó részt.

Közmondások

Ismeretlen szerző. Forrás: Internet

- Jobb félni, mint... megütni egy ötödikest.
- Addig üsd a... bogarat, míg közel van.
- Akkor legnagyobb a sötétség, mikor...
a világosság takarékoskodik az idővel.
- Sohase becsüld le az erejét a... természeteknek.
- Elvezethetsz egy lovat inni, de... hogyan?
- Ne harapj bele abba a kézbe, amelyik... koszos.
- Nincs olyan hírek, amely... lehetetlen.
- A Miss van olyan jó, mint a... Mister
- Egy öreg kutyát nem taníthatsz meg új...
matematikára.
- Szeress mindenkit, és bízz... bennem.
- Ha kutyákkal fekszel le,... bűdös leszel reggel.
- Az ól nagyobb, mint... a malacok.

- Az üres elme... a legjobb a kikapcsolódáshoz.
- Ahol füst van, ott... szennyezés is.
- Boldog az a menyasszony, aki...
megkap minden ajándékot.
- Kgy megspórolt penny... nem sok
- Kettő a társaság, három a... muskétás.
- Ne vedd le holnapig azt,...
amiben lefeküdtél aludni.
- Ne vess, és veled nevet az egész világ, sírj, és...
ki kell fújni az orrod.
- Senki sem olyan vak,... mint Stevie Wonder.
- A gyerekeket figyelni kell, és nem...
ültlegelni meg dolgoztatni.
- Ha előszörre nem sikerül,... tegyél bele új elemet.
- Abból fogysz ki,... aminek a képét a dobozon látod.
- Amikor vak vezet világtalant... térj ki előlük.
- Jobb későn, mint... terhesen.

Nancy Seanek három Indigó gyermeke van, és most abban a megtiszteltetésben részesít bennünket, hogy versben elmond két történetet. Kedvenc történetünk azonban kisfia óvodai érettségi tesztjével kapcsolatos. () azt mondja, ez a történet nem illik az alábbi versek közé.

A tesztben volt két olyan kérdés, amire a fiú nem a megszokott módon válaszolt. Az egyik az volt, hogy megkérték jelezze az emberi test részeit egy körvonalas ábrán. Rendszerint ekkor bejelölik a kart, a lábat, a fejet, a kezét stb. Ehelyett ő berajzolta a belső szerveket! Az előtérben ülő szülő hallotta, amint a tanár azt mondja: „Érdekes, és mire való a húgyhólyagunk?”

A második kérdés? Amikor arra kérték, nevezzen meg olyan dolgokat, amiknek szárnya van, azt mondta: „Arkangyalok.” A mi gyerekünk!

A tudós óvodás

Nancy Shea

A korához képest törékeny, babaarcú gyermek
Szelíden belépett, és köszönt: Jó reggelt!

Az óvónő azonnal látta, hogy kreatív gyermek,
És a beszélgetéshez azonnal hozzá is kezdett.

„Most, hogy óvodás vagy, mit tudsz, hadd nézzem,
Néhány vidám tesztkérdés, és elmehetsz szépen.”

A fiú tudta minden testrészét, mutatta a térdét,
És szavalva, pontosan előadta az ABC-t.

„Mi történik, mikor eldobom a labdát?”
„A gravitáció működik, semmi baj, tehát!”

Ezek itt repülnek, azoknak négy lába van,
Néhány A/B tesztkérdés még hátra van.

„Nagyszerű!” - mosolygott a tanár a kis tudósra.
S a büszkeségtől sugárzó fiú gallérját megigazította.

Odatérdelt mellé. Egy kérdésem van még:
Kérlek, mondd meg mi van, ha megolvad a jég?"

Válaszolt a fiú: „Nem vagyok biztos benne.”
Ezért a kérdést megismételtette.

Az óvónő türelmesen, nyugodtan várt,
Erezte, hogy a fiú mindjárt helyes választ ad.

Az mellét kidüllesztve válaszolt, határozottan,
„Ha megolvad a jég, tavasz van.”

Barátom, Johnny Joe

Nancy Shea

Johnny Joe csodálatos kisfiú volt.
Sajnos még nem tudta, mit jelent: „Óvatosan szólj!”

Gyakran sodorta kellemetlen helyzetbe szüleit,
Mert meggondolás nélkül mondta ki szavait.

Egy vasárnap együtt voltak templomban, a szülei meg ő.
A kis családdal ekkor történt a következő:

A lelkipásztor felesége óriási kalapban jött el,
Es pont a Johnny előtti padban helyezkedett el.

Johnny anyukája reménykedett, imája meghallgatásra talál,
Mialatt a fia, helyén ülve, csendesen a misére várt.

„Ez a kalap BORZALMAS!” Johnny telitorokból kiabált.
Szüleit a rémület hulláma járta át.

A lelkipásztor felesége mintha meg sem hallaná,
 „Igazad van fiam, ez a kalap **HATALMAS**” — Johnny apja
 gyorsan vágta rá.

Az első könyvünkben már beszéltünk arról, hogy az Indigó gyerekeknek mennyi gondja van az iskolával. „Rendszertörőknek” hívtuk őket, végül is a rendszert rombolták. Az Indigó gyerekek megjelentek, és kiderült, hogy okosabban a felmérő tesztekénél. Egyre többen kezdtek el panaszkodni az ostoba kérdések miatt. A helyzetet csak rontotta, hogy az iskolák akkreditálásának és a szövetségi támogatásnak ez a pontozási rendszer az alapja.

A *Time* magazin „Ez a végső válaszotok?” című cikkében ezt a problémát tárgyalta (2000. júniusi szám). A cikkben ez állt: „Az oktatóknak le kell szállítaniuk az óráik színvonalát, hogy a vizsgák tesztkérdéseiben szereplő, gyakran semmitmondó tényeket tanítsák.” A *Time* arról is beszámolt, hogy „Illinoisban 200 tanuló azt nyilatkozta, hogy szántszándékkal bukott meg a vizsgán.”

A tanárok szorongatott helyzetbe kerültek két oldalról is. A rendszer azt követelte, hogy a tanulók minél magasabb pontszámot érjenek el, a tanulók pedig nem voltak hajlandók megírni a teszteket! Mi történt? Újságcikk lett belőle. A *Time* magazinban olvasható ez is: „Csak az elmúlt pár hónapban számos csalást követtek el tanári segédlettel Kalifornia, Florida, Maryland, Ohio és New York államok iskoláiban.” A *Time* magazinnak egy kisebb „Ostoba kérdések briliáns gyerekeknek” című cikkében olvashatjuk: „Az oktatókat felháborította, hogy az alkalmatlannak tartott tesztek már előzőnlőtték azokat az arénákat is, ahol a legjobb tanulók küzdenek.”

A tanárok váltak egyszerre becsstelenné? Nem valószínű. Ha még nem mondtuk volna, nekünk az oktatásban dolgozókról az a véleményünk, hogy mindent megtesznek a gyerekekért, harcolnak az oktatási rendszer színvonalának a

megőrzéséért, mindamellet, hogy alulfizetettek, és nincsen társadalmi megbecsülésük. Valamilyen mértékben mindannyiukat érinti a probléma: megelégednek-e egy elavult rendszerrel, vagy elismerik, hogy a gyerekeknek tényleg valami újra van szükségük? Ez egy kötélházi, és szülőként, talán egy pillanatra el kellene gondolkodnunk, hogy vajon kellő tisztelettel adózunk-e azoknak a tanároknak, akik ma a világon ezzel a kihívással szembenéznek.

Es hogyan érzékelik a gyerekek ezt az intellektuális és politikai problémát? Itt van a nyolcéves Lee-nek a története, aki még semmit sem tud a politikáról vagy a rendszerről. Csak *érzi*. Londonból érkezett hozzánk az „Automata gyerekek” története.

Automata gyerekek

Sharon Marshall

Eleget teszek annak a kérésüknek, melyben újabb Indigó gyerekek történeteket kérnek. Talán érdekesnek fogják tartani azt az analógiát, mely a nyolcéves kisfiam, Lee szájából hangzott el. Lee-t fantasztikusan érdeklik a gépek, és gyakran mondta már nekem, hogy ő egy feltaláló/tudós (csak így jelen időben, nem, hogy majd egyszer az lesz belőle).

Néhány napja megkérdeztem tőle, miért olyan szomorú? Azt mondta azért, mert az iskolában azt kérik, hogy manuálisan működjön, pedig ő már automata. Megkértem, fejtse ezt ki nekem részletesen. Alire ő elmondta, hogy a manuális azt jelenti, hogy „irányított”, és a tanárok azt akarják, hogy ő olyan legyen.

En megjegyeztem, hogy a gépek csak azután működnek automatikusan, miután már beprogramozták őket, így tehát kell, hogy legyen valaki, aki az elején irányít. De erre Lee azt válaszolta (mintha az már nyilvánvaló volna): „Nem, ez nem ugyanaz. En már be vagyok programozva. Tudom, mit kell tennem, és nincs szükségem arra, hogy a tanárok irányítsanak.”

Mit mondhatnék erre?

Köszönöm a lehetőséget, hogy megoszthattam Önökkel fiam legutóbbi gyöngyszemét, és köszönöm, hogy megírták az „Indigó gyerekeket”, mely érthetővé tett mindent (beleértve saját gyerekkoromat is).

A gyerekek az elektromos berendezések varázslói. Csak próbálják ki - kérjék meg a gyereküket, állítsák be a videó képét úgy, hogy ne rezegjen, vagy programozzanak be valamit. Meg tudják csinálni!

A következőt talán el lehet várni egy általános iskolás gyerektől, de egy olyantól, aki még kétéves sincsen? Jó, ... nem is programozta be a videót... de ha már hároméves lenne?

Gyerekek, akik „Csak úgy, tudják”

Jere Neal

Van egy unokám, aki mostanában lesz kétéves. Nagyon sok olyan dolgot mondott vagy csinált már, amire azt mondtuk, „Honnan a csodából vette ezt?” Nagyon értelmes gyerek (de, persze, én elfogult vagyok). Nagyon akaratos is. Ahogy az Indigó gyerekek könyv is mondja, „tele vannak öntudattal”, és „Felsőbbrendűségi érzéssel jönnek a világra”. Már csecsemő korában, félre nem érthető módon tudatta velünk mi az, amit szeret, és mi az, amit nem. Mindenről megvan a maga véleménye, de tud nagyon aranyos is lenni, és tudja, hogyan csavarhatja az ujjá köré az egész családot, sőt még a gondozónőit is.

Két történet jutott eszembe mostanában. (1) 18 hónapos volt, mikor az anyukája megengedte neki, hogy megnézzed *Kis Hableány* videót, miközben ő készülődött a másik szobában. Az unokám éppen akkor nem azt a videót szerette vol-

na megnézni, hanem *A Kisasszony és a csavargót*. De az anyukája azt már nagyon unta, és azt mondta, hogy „Nézzed most a Hableányt, úgyis nemsokára elmegyek.”

Amikor visszajött a másik szobából, az unokám boldogan ült a díványon és *A Kisasszony meg a csavargót* nézte. Kivette a másik kazettát a gépből, betette az újat, és elindította. Az anyja teljesen el volt képedve!

(*A szerzők megjegyzése: Jó,... a gyerekek ugyebár utánoznak bennünket. De szeretném felhívni az Önök figyelmét arra, hogy ennek a gyereknek meg kellett keresni a „kazetta kiadása” gombot, kivenni a szalagot, és a másikat betolni addig, hogy a videó érzékelje és bevegye, majd meg kellett nyomnia a „lejátszás” gombot. Mi is elképedtünk volna.*)

(2) Nemrég (emlékezzenek, még nincs két éves) a család majd minden tagja összegyűlt karácsonykor a nappaliban, és beszélgettünk. Az anyósom azt mondta, (betűzve), hogy vett az unokámnak egy B-A-L-D-A-C-H-I-N-T az ágya fölé. Az unokám felnézett, és mindenki hallotta, amint kimondja, hogy baldachin, aztán nyugodtan nézte tovább a tévét. Összenézünk mindannyian, és nem hittünk a fülünknek.

Rendben, ha egy totyogó kisgyerek már ért a videóhoz, akkor mit tud egy 11 éves? Ez a fiú éppen számítógépeket tervez két matematika feladat között.

Napenergiával működő, hanggal irányított

Marcia Pack

Először hadd köszönjem meg az *Indigó gyerekek* című könyvüket. Micsoda kinyilatkoztatást és megvilágosodást jelentett a számomra. Szerintem itthon egy rakás Indigóm van! Ot gyermekünk van, és a férjemmel megegyeztünk ab-

ban, hogy valamennyien Indigók - az idősebbek az előfutárok, és megfelelnek mindazon kihívásoknak, amikről Önök a könyvükben írtak.

Kz a történet a 11 éves Kyle fiamhoz fűződik. Harmadikos korában gyengén teljesített az iskolában; írásbeli munkáival, az anyag feldolgozásával és az elért eredményeivel messze elmaradt a tőle várhatótól. Szerepet játszott, és sokszor úgy reagált, hogy megütötte a társait. Gyakran túlérzékenyen érintették az események. Kyle briliáns gyerek, de nem tudott koncentrálni a feladataira, és könnyen elterelődött a figyelme.

Az IQ tesztje 129 volt, de a teljesítménytesztje csak 105, és a kettő közötti több, mint 20 pontos különbség azt jelzi, hogy „tanulási nehézségei” vannak. Mind a három tanárával rendszeresen találkoztam, mert nem tudta megoldani a házi feladatait, figyelmetlen volt és minden kiment a fejéből.

Egyszer épp egy matematika feladatsort néztünk meg az iskolában, amiből ő csak kettőt vagy hármat oldott meg. Próbáltuk megfejteni, mi történt, aztán azt javasoltam, hívjuk be Kyle-t, és kérdezzük meg őt. Bejött, megmutattam neki a papírt, és azt mondtam: „Kyle, nem fejezted be ezt a feladatsort. Mivel foglalkoztál a megoldás helyett? Elbámészkodtál? Vagy valaki más vonta el a figyelmedet? Mi történt?”

Kyle egy ideig figyelmesen nézte, majd „O, ez a papír?” felkiáltással így válaszolt: „Ez akkor történt, amikor a napenergiával működő, hanggal irányítható számítógépet terveztem, hogy kéz nélkül, és egér nélkül is irányítható legyen, és akkor is működjön, amikor kimegy az áram!” Beleenyúlt a táskájába és elővette a számítógép vázlatrajzát!

A tanárok és én döbbenten ültünk, egymásra néztünk, és az egyik tanár így szólt: „Hm, Mrs. Fack, mit te gyünk?” Elkezdtem nevetni, felemeltem a kezem és azt mondtam: „Ezért vagyok itt. **Őnök** a szakemberek, és *ezt* kérdezem én is.”

Történt még sok más „Indigé> esemény”, de a férjem-

mel ezen annyit nevettünk, hogy úgy éreztem, ezt kell megírnom.

Az első könyvünkben azt tanácsoltuk a szülőknek, hogy az a legjobb, ha (1) tisztelik a gyermekeiket, és barátként kezelik őket, és (2) választási lehetőséget adnak nekik. Sokan arról számolnak be, hogy az Indigók nevelésében az válik be a legjobban, amikor felnőttként kezelik őket. Bár gyermektestben vannak, megpróbálnak mindenre „visszaemlékezni”. Mi csak segítségükre vagyunk ebben. Kiabálnának-e a barátjukkal azért, mert nem akar akkor enni, amikor Önök? Nem. Hát a gyerekekkel se tegyék. Ha nem tisztelik felnőttként ezeket a gyerekeket, akkor elő fog fordulni, hogy oly módon kezelik Önöket, ahogyan nem is gondolnák. Itt egy példa, Doris esete, aki négy gyermek anyja.

Mégis, ki ez a gyerek?

Doris Crotnpton

Négy gyermekem van, 5, 8, 11, és 12 évesek. Alinél többet tudtam meg az Indigókról, annál jobban megértettem a gyerekeimet. Korábban nem értettem, miért nem tudom fegyelmezni őket úgy, ahogy én akarom. Biztosan mindannyian egyetértenek velem abban, hogy az 50-es, 60-as években rajtunk alkalmazott módszerek náluk nem válnak be.

Észrevettem, hogy amikor mérges leszek a gyerekeimre, ők egymásra néznek, és azt kérdezik „Mi történt anyával?” Van, amikor azt mondják, „Ma biztos rossz kedvedben vagy, anya.” Hamar észrevettem, hogy az energiaszintjük más. Sohasem ijednek meg tőlem úgy, mint gyerekkoromban én, amikor a szüleimre néztem. Előfordul, hogy amikor kiborulok, és ők a szokásos módon reagálnak, én érzem magam úgy, mint egy kisgyerek, és ők azok, akik sokkal érettebbek nálam.

Egyszer az egyik fiam egyenesen a szemembe nézett, és azt mondta: „Anya, ne beszélj velem így.” Az egyik énem támadott volna (hé, kettőnk közül én vagyok a felnőtt), de a másik énem azt mondta, hogy „Teljesen igaza van.” Elnézését kértem. Nem volt a hangjában arrogancia, és nem volt semmiféle rosszindulat a tekintetében, de volt benne valami olyan méltóság, ami teljesen meghatott.

Sok próbálkozás és tévedés után, megtanultam a leckét. Ezekkel a gyerekekkel tisztelettel kell bánni. Gyönyörű fénylények, és minél inkább így gondolom, annál jobbak válnak velük a kapcsolatom. Olyan ez, mint egy mágikus átváltozás! Annyira másképp reagálnak, mióta úgy bánok velük, ahogy kell. Csak a szeretetet az, ami használ. A félelmet, a félelemkeltést és az összes ilyen régi módszert el kell temetni, mert többé már nem használhatók.

Ezt a fejezetet egy oktató által írt esszével, 9, 10, 11 éves gyerekek rövid esszéivel, és végül egy verssel zárjuk.

Justin Turner általános iskolai tanár Kaliforniában. Talán érdekelni fogja Önöket, hogyan vélekedik ő a mai gyerekekről.

Nem olyanok, mint mi

Justin Turner

Az Indigók nem reagálnak a családokban és a társadalomban korábban megszokott büntetési taktikákra. Nem használ náluk az erőszak, a „leereszkedő hang”, a büntetés, a „szobafogság”, a „szabadidő elvonás”, és semmilyen más szokásos társadalmi norma, melyeket a tanárok és a szülők büntetésként alkalmazni szoktak. Az iskolaigazgató (a nagy főnök) sem hatja meg őket úgy, mint bennünket annak idején, és a pofon sem számít. Kevés olyan rendszabály van, amit ne utasítanának vissza, és nem is akarnak ezeknek

megfelelni. Nem a kitűzött póznák mentén haladnak. Sőt, számukra *nem is léteznek* ilyen póznák!

Egyetlen dolog, amire odafigyelnek: a tisztelet. Tiszteljünk őket annak, akik, bölcs egyéneknek, gyerekeknek, akiknek ugyanúgy megvannak a saját problémáik, mint nekünk, és ugyanolyan tehernek is érzik. Adjuk meg nekik a választás lehetőségét, tiszteljünk a képességeiket és az erejüket. Segítséggel jó döntéseket hoznak, és erejüket megfeszítve küzdenek azért, hogy tehetségükkel változást érjenek el, és értékes emberekké váljanak. Mert ők tényleg fontosak. Hamarosan ők irányítják a világot. És ez önmagában tiszteletet érdemel.

A tanítás többé nem a számok, a szabályok és a szerkezetek világa. A sikert most már nem lehet pusztán teszteredményekkel vagy a szorzótáblával mérni. Akkor miről van szó? Az Indigók olyan eszközökkel és forrásokkal rendelkeznek, amikről mi (néhány kivételtől eltekintve) nem is álmodtunk, és a jövőben még több olyan eszközük lesz, amiket most még el sem tudunk képzelni. Most arra van szükségük, hogy érezzék a tanulás és a felfedezés örömét; olvasanak a történetírás, a matematika, az ökológia és a fizika tudományáról, hogy megalkothassák saját álmaikat.

Természetes, hogy szükségük van a matematikára, de oly módon, hogy eljátszhassanak a formákkal, az idomokkal, a forgatással és a képletekkel - használják ezeket, mint alaptudást, és miután megértették az egyenlegkészítést, bízzák a többbit a számítógépre. Tudják meg, mi az, hogy az olvasás oroméért olvasni, és tanuljanak meg másként látni.

A4a van itt az a pillanat, amikor a tanítás célja valóban az *emberi faj* felemelése lehet. Az év 183 napján minden tanár előtt ott áll az a lehetőség, hogy változást hozzon a gyerekek életébe, hogy egy új világot építhessünk. Az iskola legyen az a hely, ahol a gyerekek megértik, hogy nem kell mindig alávetniük magukat azoknak a felnőtteknek, akik nem látják, kik ők valójában. A gyerekek erejének belülről kell fakadnia. Az iskola lehet az a hely, ahol a gyerekek széthulla-

nak, de az iskola lehet az a hely is, ahol kellő figyelmet fordítanak a hallgatásra, a megértésre, ahol történeteket mesélnek, ahol nevetés van, és ahol segítséget kapnak, hogy újra összejöhessenek. Kz az a hely, ahol a gyerekek megláthatják, hogy nemcsak a többiek szemében mások, hanem saját maguk szemében is. Kz az, ami hatással van rájuk.

Ezek a gyerekek tele vannak bölcsességgel. Küzdenek a bizonytalansággal, a felnőtté válással, a tanult reménytelenséggel, a tehetetlenséggel és a társadalmi igazságtalansággal. Szenvednek a másságtól, hogy fiúk és lányok, hogy van barátjuk vagy nincs barátjuk, jól sportolnak-e vagy sem. Semmi olyasmiről nem beszélnek, amit egy kis odafigyeléssel ne tudnának megérteni. Semmi olyat nem éreznek, amit mi nem éreztünk volna már valaha életünk folyamán. Krre van most szükségük, ez van most rájuk hatással - az, hogy mi is érezzük azt, amit ők, és ez azt jelenti, hogy nincsenek egyedül. Kz után következik az, hogy tanulni tudnak. Kz után fogják az erejüket arra fordítani, hogy észrevegyék, mi az, amit mi felnőttek nyújtani tudunk a számukra, hiszen mi is odafigyeltünk arra, amit ők tudnak nyújtani.

Ez az a pont, ahol mi, tanárok mellékesen beilleszthetjük a mellékneveket, az állattant és az időzónákat. Ebben a pillanatban van igazán kitűnő esély arra, hogy olyan tantárgyakat megtanítsunk nekik, mint a történelem, mely által világossá válik számukra a múlt, és választhatnak a jövőt illetően. Megtaníthatjuk őket arra, hogyan működik a föld, milyen különleges helyei vannak, taníthatjuk őket a kormányzásra, a vallástörténetre, a vallások különbözőségére, hogy a gyerekek alternatív gondolkodási és megközelítési módokat lássanak. Olyan ez, mintha az ő jövőjük érdekében tanítanánk, pedig valójában a *mi* jövőnkéről van szó.

Eigyéljék meg az Indigókat kisgyermekek társaságában. Figyeljék meg, hogyan gondoskodnak róluk, hogyan érintik meg őket. Figyeljék meg, hogyan irányítják őket, mit mondanak nekik, és mit mutatnak meg. Es nevéssenek, amikor a

saját szavaikat hallják vissza. Hallgassák, hogy panaszkodnak, hogy a kisebbek nem azt csinálják, amit ők szeretnének! Mosolyogjanak, mert most már tudják, hogy megkapták a kegyet. Gyermekük hallgattak arra, amiket mondtak, és elfogadták, amiről már annyiszor beszéltek. Imádkozzanak, hogy biztosan jól mondták. Neveessenek, mikor kimutatják, hogyan érznek Önök, és hogyan ők. Fájjon, ha valami fájdalmas jön, és értsék meg, hogy nem mindenkinek az élete telik békességben. Figyeljék meg, hogyan használják fel a képességeiket arra, hogy a kistestvérüket megóvják egy olyan hibától, amelyet ők elkövettek egyszer, például „rosszak” voltak az iskolában, vagy egy bandába keveredtek. Van, hogy csak egy fiatal tud segíteni egy még fiatalabbnak, ő tudja támogatni és megóvni. Figyeljék meg őket, hogyan viselkednek más felnőttekkel. Lényegtelen, hogy az egy építész, egy tűzoltó, vagy egy igazgató. Az a tisztelet számít, amivel hozzájuk fordulnak. Meg kell tanítanunk a tisztelet formáit, és a tisztelet érzését. Fzeknek a gyerekeknek tudniuk kell azt elfogadni, és megadni.

Tudják, hogy utánunk ők jönnek. Tudják, hogy nagy választások előtt állnak, és félnek. Kivétel nélkül mindegyikük a legjobbat akarja, legyen bár baseball sztár, vagy tudós. Változást akarnak, különlegesek akarnak lenni, és azt akarják, hogy odafigyeljenek rájuk. Mindannyian helyesen akarnak cselekedni - kivétel nélkül.

Nem mindig fognak helyesen cselekedni. Vannak, akik eltévednek, de nagyon. Lesznek, akik éveken keresztül félresikerültnek érzik magukat, mire rájönnek, kik is valójában. Vannak, akiknek már most megvan a hatalmuk, a kihívás az lesz, hogy azt jóra használják fel. Természetesen nem mindegyiknek sikerül. Mások olyan csendben cselekszenek, hogy alig lehet majd észrevenni. Lesznek, akik megégetik magukat. De mindegyiküknek meg kell adni a lehetőséget, arra bátorítva őket, hogy a legtöbbet hozzák ki önmagukból. Ezzel segítünk nekik, hogy lássák, „meg-

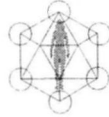
csináltuk" és ez vezetheti őket tovább, hogy ráébredjenek saját nagyszerűségükre.

Most úgy tűnik, hogy a gyermekeink álmodnak, és képzelődnek, de valójában fiatal felnőttek ők, akik próbálják megtalálni saját útjukat, és próbálják megtapasztalni saját erejüket. Amikor hallgatnak, ezért hallgassanak. Amikor beszélgetnek, beszélgessenek a nagyszerűségről, értelmesen. Amikor építenek, tegyék ezt olyan tisztán, őszintén és körülhatároltan, hogy ők megértsék, és Önök kitarthassanak. Ez a tisztelet. Ezt megértik. Ezzel hatnak rájuk.

Es most nézzük meg, hogyan látják magukat Justin tanítványai. Arra kérte a gyerekeket, hogy fejtsék ki röviden, mik akarnak lenni, és mihez akarnak fogni a jövőben?

Es tegyék fel a kérdést önmagukban: Önök gondoltak-e arra kilencéves korukban, hogy humanitáriusok legyenek? Eeltehetőleg nem. Nézzék meg, milyenek az átlag gyerekek álmai, és, hogy az Indigó gyerekek szinte valamennyien a „béke követői" akarnak lenni. Van olyan gyerek, aki nem tud dönteni a kosárlabdázás és a gyermekgyógyászat között. Milyen döntést hoz? A kosarasok orvosa lesz!

A helyesírási hibákat kijavítottuk, hogy könnyebb legyen olvasni, de a megfogalmazás módjába nem nyúltunk bele.

21 ÉRTÉKES JÖVŐ

A tanulóktól

Justine: Ezek naplóba készült írások 2001. január 23-áról valók. A kérdések az akkori napok témáit járták körül, az új kezdetről szóltak, arról, hogy mihez kezdenek a gyerekek az életükben attól a naptól kezdve. Szerettem ezeket a gyerekeket, és a munkámat.

1. tanuló

En orvos akarok lenni. De lehet, hogy tanár. Olyan ember akarok lenni, aki segít.

Hasznos emberré akarok válni. Olyan iskolai dolgokban vagyok jó, mint a házi feladat elkészítése, a matematika, de elég jó vagyok történelemből is. A személyiségemet szeretném fejleszteni. Minden emberhez jó akarok lenni. És néha azon gondolkodom, hogyan tehetném jobba ezt a világot.

2. tanuló

Mikor felnövök, elnök leszek, és pénzt adok a szegényeknek, és békét teremtek a Földön, és nem lesz szemetelés, hogy jobb bolygó váljon ebből a helyből.

3. tanuló

A legjobb oktatásban akarok részesülni. Felnőtt koromban zsaru akarok lenni, mert pont olyan szeretnék lenni, mint a nagypapám. És apuka szeretnék lenni. Kedves akarok lenni, aki sok embernek segít. Szeretném, ha a lehető legjobb ember válna belőlem. Jó vagyok matekból, és pró-

bálok nem verekedni senkivel. Ügyesen tudok vigyázni a kistestvéremre.

4. tanuló

Könyvet szeretnék kiadni, vagy olyan helyen dolgozni, ahol senki sem kiabál velem. Kedves akarok lenni, és tisztelttűdű, olyan ember, aki másokkal együtt dolgozik. Olyan ember, aki újabb és újabb esélyt tud adni. Szép papírhajót és hópelyhet tudok készíteni. Szeretnék többet foglalkozni az egészségemmel, hogy jobban érezzem magam és ne legyek beteg.

5. tanuló

Amikor felnövök, segíteni szeretnék az embereknek abban, hogy megvalósítsák az álmaikat. Mindenki arcára mosolyt szeretnék varázsolni. Szeretném, ha egyetértene az emberek. Bárcsak szólhatnék mindenkinek, hogy menjen el szavazni, mert az ő szavuk is számít. Szeretném, ha mindenki egyenlőnek érezné magát. Szeretném, ha mindenki jó helyről vonulna nyugdíjba. Rendőr is szeretnék lenni. Igazi úriember szeretnék lenni.

6. tanuló (egy precíz gyerek)

Minden nap egy új élet. A következőket akarom megtenni nap, mint nap:

1. Olyan ember szeretnék lenni, aki feláll, és megpróbál valami jót tenni.

2. Az osztályban matekból vagyok jó, meg helyesírásból.

3. Iskolában akarok dolgozni, és olyan dolgokat szeretnék elmondani magamról, hogy „Szeretem az állatokat, és a matematikát.”

4. Minden új napot jól akarok kezdeni, és mindenkinek Jó reggelt köszönni.

5. Amikor felnövök, tanár leszek, vagy helyettesítő tanár.

6. Jól tudok írni, és a barátaimmal játszani, meg rájuk mosolyogni.

7. Szeretek vidám dolgokkal foglalkozni a szünidőben.

8. Belekezek egy új dologba, mindennap elmegyek a barátomhoz iskola után.

7. tanuló

Először a következőt fogom tenni: segíteni akarok másokon. Másodszor a következőt fogom tenni: ha eltelejtem megírni a leckémet, megmondom iVliss Turnernek az igazat. A harmadik dolog, amit megtennék: segítenék a testvéremnek, anyának, apának, és az unokatestvéremnek. A negyedik dolog, amit megtennék: korcsolyázónak vagy tanárnak szeretnék tanulni. Jól akarok csinálni dolgokat. Kedves akarok lenni, aki nem ordítózik. Művész akarok lenni. Mindenkinek segíteni akarok a világon. Jó akarok lenni.

8. tanuló (Azonnal fizessék elő ennek a gyereknek az Állatvilágot!)

Az az álmom, hogy egy nap állatorvosi asszisztens leszek. Szeretnék a kutyákról, a macskákról, a disznókról, és mindenféle állatról gondoskodni. Szeretnék különféle állatokkal találkozni. Szeretném, ha az állatok jobban éreznék magukat, amennyire csak lehet. Afrikát egyszerűen szeretem, ott él a legtöbb állat. Ha az állatokat súlyosan bántalmazták, én azonnal ott teremnék. Bármelyik állatorvosnak a segítségére lennék. Szeretem az állatokat.

9. tanuló

Én az életemben jó oktatásban akarok részesülni. Megszerezném azokat a dolgokat, amiket korábban nem kaptam meg, és ha van még egy lehetőség rá, akkor jobban odafigyelnék rájuk, hogy tudjam, hogyan kell használni őket. Tehát olyan munkám lenne, amit örömmel csinállok. Szeretnék orvos lenni, vagy kosárlabdások orvosa, mert szeretek az embereknek segíteni. Azért kosárlabdásoké, mert szeretek gyűrűbe dobálni. Amikor kosarazok, szabadnak érzem magam. Szeretnék a világ legmegbízhatóbb és legsegítőkésebb embere lenni. Tudok az embereknek segíteni, tudok kosárlabdázni, és jól végzem az iskolai munkámat. Továbbra is szeretnék jó lenni az iskolás társaimhoz és másokhoz, szeretnék több időt tölteni olvasással, és szeretnék szebben írni.

10. tanuló (A munkája körben rajzokkal van kiegészítve)

Az új életemben szeretnék elnök lenni. Enni adnék a szegényeknek, és az éhezőknek. Házat adnék nekik, hogy legyen hol lakniuk. Szeretnék mindenkihez kedves lenni. Ebben jó vagyok. Azon fogok dolgozni, hogy elnök legyek. Nagy ember akarok lenni.

11. tanuló

A következővel akarok foglalkozni az életemben: szeretném tudni, hogy ha az elmémet az életemre fókuszálom mindent elérhetek az életben. Az a fajta ember, amilyen én akarok lenni, gondoskodó, és vállalja a gondoskodás felelősségét. Azt gondolom, jól tudom szurkolásra buzdítani az embereket, mert ilyen órákra járok, és igazán jó visszajelzéseket kapok. Az a dolog, amiről azt gondolom, hogy nem vagyok jó belőle az öltözködés minden nap az iskolába.

12. tanuló

Keményen akarok dolgozni az iskolában, vagy megpróbálok Mexikó elnöke lenni, hogy az a hely egy jobb hely legyen. Jól focirok, jól versenyzek, és jól gördeszkázok. Jobb

és okosabb akarok lenni, mert apukám azt szeretné, hogy jobban igyekezzek. Nem akarok sokat kiabálni, mert akkor azt hihetnék, rossz ember vagyok. Olyan dolgokban szeretnék a legjobb lenni, mint az iskola és a játékok. Jó ember akarok lenni, és ha felnőtt leszek tanácsadó akarok lenni, aki segít az embereknek.

13. tanuló

Főiskolára szeretnék menni, és jó jegyeket szerezni, hogy rendőrtiszt lehessek. Csak a rossz embereket büntetném meg, az olyanokat például, akik kisleányt, vagy kisleányt rabolnak el, és mi kiderítenénk, hogy kik voltak a gyerekrablók. Remélem, engem nem lőnek meg, mint azt a rendőrtisztet, nem jut eszembe a neve. Egy kicsit tudok vezetni, de van, amikor karambolozok. Szeretnék megtanulni jobban vezetni. Mikor felnövök, szeretnék jól bánni a fegyverrel. Azért akarok rendőrtiszt lenni, hogy segítsek az embereknek, akik már majdnem meghalnak, és börtönbe csukassam azt a személyt, aki elrabol egy kisleányt vagy kisleányt.

14. tanuló

Szeretnék segíteni azoknak, akik mélyponton vannak, és gazdag akarok lenni. 100 százalékgig aranyos akarok lenni. Szeretném, ha Martin Luther King még élne. Szeretném, ha a világon minden ember megfogná egymás kezét, egymás szemébe néznének, és azt mondanák egymásnak: „A testvérem vagy.” Szeretnék mindenkivel barátkozni. Azt akarom, hogy az anyukám boldog legyen.

15. tanuló

Olyan ember szeretnék lenni, aki, ha szükség van rá, segít. Még járni akarok iskolába. Szeretnék még történelmet tanulni. Szeretném a helyesírást többet gyakorolni. Szeretnék matematikával foglalkozni. Szeretnék főiskolára menni, hogy jó állásom legyen, és gondoskodni tudjak a családom-

ról. Tudok becsületesen játszani. |ól meg tudom csinálni a házi feladataimat is, csak elfelejtem elhozni az iskolába.

16. tanuló

Minden tőlem telhetőt megteszek az iskolában. Három év alatt szeretném befejezni az iskolát. Meglátogatnám Mr. Turnert. Vadászpilóta akarok lenni. Vennék egy kutyát. Tengerbiológus akarok lenni. Szeretném, ha Cesarral és Richárddal a legjobb barátok lennénk. Befejezném a leckémet. Szeretnék leopárdpöttyöt kapni. (A jó munkáért járó jutalom.)

17. tanuló

Mit csinálnék az életben? Tanítani fogok, vagy profi kosárlabdás leszek. Szeretnék egy felekezet tagja lenni. Jól tanulok, és jól sportolok. Szeretnék még ügyesebb lenni, főleg kosárlabdából. Azt hiszem, fejleszteni kellene a kézírást is. Alinden tanévben ezt mondom, és mindig jobb is lesz egy kicsit.

18. tanuló

Még többet szeretnék dolgozni az énekarban, és jobb szeretnék lenni a modellezésben. Megpróbálok gazdag lenni, hogy legyen saját földem, kocsim, gondtalanul éljek, legyen úszómedencém, a gyerekeknek kerti házikó, és jó és kedves ember akarok lenni.

19. tanuló

Elnök szeretnék lenni, és új törvényeket hoznék, hogy megváltoztassam a világot. Magasabb lenne a bírság, és nem lennének háborúk, mert az emberek meghalnak.

20. tanuló

Ma új életet fogok kezdeni. Szeretnék olyan ember lenni, aki segít másoknak, és úgy bánnék mással, amilyen bánásmódot én is szeretnék. Kedves akarok lenni. Okos akarok

lenni, és az embereim képességeit szeretném fejleszteni. Az életemben azt akarom elérni, hogy a lehető legsegítőkésebb legyek, főiskolára járjak és sikeres énekes és táncos legyek, és amikor nyugdíjba megyek, valamelyik közösségi szolgálatnál szeretnék segédkezni.

21. tanuló

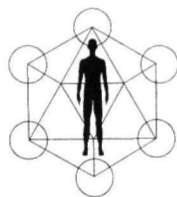
A megfelelő döntést szeretném hozni a szükséges dolgokban. Szeretnék olyan ember lenni, aki az emberek életében a szomorúságot boldogsággá tudja változtatni, boldogsággá, és örömmé, és őreimmé! Szeretném, ha be tudnám bizonyítani az embereknek, hogy azzá válnak, amivé akarnak, és azt tehetik, amit akarnak. Jól tudok takarítani. Jól énekelek. Jól csinállok egy csomó apróságot, és egy csomó nagy dolgot, de csak pár olyan dolog van, amit igazán szeretek csinálni, és, amiben igazán jó vagyok, és ez mások segítése, és az éneklés. Abban akarok változni, hogy más módon fejezzem ki az érzéseimet, és más módon közöljem a rossz kedvemet a többiekkel, amikor ingerült vagyok. De a többi mind maradjon úgy, ahogy van, mert szeretem magamat. Az új évi fogadalmam az, hogy jobb tanuló leszek, és figyelni fogok a tanárra. Profi labdarúgó akarok lenni. Nem akarok mindig mérges lenni valakire. Szeretnék több időt a családommal tölteni. Amikor felnövök, üzletember akarok lenni.

A fenti esszéekben csak részleteket közöltünk a gyerekek gondolataiból. Nem tudtuk bemutatni a kézírásukat (szépeket és csúnyákat), azokat a rajzokat, amelyeket a szavaik mellé illesztettek, és a tanulásban elért nyilvánvaló különbségeket. Volt olyan tanuló, akinek kiváló volt a helyesírása, volt olyan, akinek ez nagy nehézséget okozott. De az álmaik hasonlóak voltak.

És sajnos nem tudtuk bemutatni azt, ami nagyon személyes, Justine Turner, a tanár válaszait, aki feltette a kérdéseket, és aki megjegyzést írt, minden egyes kis papír fecnihez, amit a

Csak arra gondolok,

Az angyalokkal beszélget,
Azok nevettetik meg.
Kitöltötték őt együttérzéssel,
Ks megajándékozták tehetséggel?
Vagy ösztönösen van meg az a képessége,
Hogy mindig tudja, kinek van szüksége segítségre?
Sokszor láttam, hogy mikor a szobába lép,
Boldogságot és napfényt hoz,
hol nem volt más, csak csüggedés.
A szíve szélesre tárva.
Annyira tiszta.
Oly igaz.
Belőle báj, és kedvesség árad,
Mely sokunknak vigasz.
Egy idegen azt mondta egyszer:
A gyerekek elvesztik szárnyukat,
Hétévesek lesznek, és a világi dolgok felé fordulnak.
A gyermekemről azt mondta,
Neki nagyobb terve van,
O megtartja a szárnyait, mert
Isten keze rajta van.
Még mindig tanul, fejlődik egyre,
Közel jár ahhoz, hogy Istent elérje.
Ali mikor indulunk égi birodalmunkba?
Nem nekünk hiányzik az a plusz kromoszóma?
Johnny annyira küzd, hogy a földi életet megtanulja
Szereti az iskolát, ír, olvas, kedves dalait dúdolja.
Kéig jól beszél, bár nem túl sokat,
Mert Isten szavát
Csak akkor hallod meg,
Ha csendben maradsz.
Úgyhogy ülj mellé,
Ks hallgasd, hogyha mered,
Mert ez a gyermek
Rendkívüli bölcsességet tud
Megosztani veled.

M Á S O D I K F E J E Z E T

A Z I N D I G Ó K S P I R I T U A L I T Á S A

*„ tjtjyfia la I és élei lel' ie/i gyérei akarata nem ismer Aalárokai,
és ez az egyedüli valóság/ a számára.
&z nem azlje/enli, hogy kapásból szembeszáll másol aÁaraiáual,
Jíanem, Aogy azok egyáltalán nem is léteznél a számára.
Ultinl a mí/uész, aki az alkotásba merül,
Dicsőségben, ecjyedül*

- JANE HARRISON, ANGOL KLASSZIKA-FILOLÓGUS

(/I % első könyvünkben már elmondtuk Önöknek, hogy $K \wedge S J L$ az Indigó gyerekeket nagyon érdekli Isten. Sőt, azt is mondtuk, hogy érzékenyek az energiákra, szokatlan dolgokat látnak és éreznek, van véleményük arról, milyen lehet Isten, és arról is, hogy ők kik lehetnek. Ez a fejezet ezekről a témákról szól, lesz, hogy kísértetiesen és rejtelmesen.

Tényleg lehetséges, hogy már éltünk ezelőtt? Vagy csak elképzeljük? Az ezred évforduló előtt sok cikk jelent meg a nemzeti sajtóban a vallásról. Mivel úgy vélték, hogy az. Armageddon jóslat beteljesedésének közelében járunk, sok interjúban adtak hírt arról, hogyan látják a földet a különböző vallások. Elhangzott az a kijelentés, hogy „a föld népességének 85%-a hisz a túlvilági életben” (vegyék számításba, hogy emberek milliói hisznek az iszlámban, a hinduizmusban és a buddhizmusban). A mi kutatásaink alapján azt mondhatjuk, hogy miközben ez igaz lehet, az *előző* életekben a legtöbben *nem hisznek*.

Metafizikai szemmel nézve, ennek így nincs semmi spirituális értelme. Kz így azt jelentené, hogy a biológiai születéskor, valami módon örök életet nyertél. Kddig nem léteztél, és akkor PUFF, egyszerre csak „örök életűvé” váltál. Hogyha előtte már valóban éltél, akkor sincs remény arra, hogy ezt bebizonyítsuk azoknak, akiknek más a véleményük. A bizonyítékokat tekintve a pokol és menny fogalmai sem mérvadóak, és tavaly maga a Pápa is kijelentette, hogy ezek nem valóságosak (www.vatican.va). Mi nem vagyunk evangélisták, úgyhogy nem kérjük Önöket arra, hogy higgyenek. Kz továbbra is olyan spirituális misztikum marad, amiről csak Isten tud... vagy talán még az Indigók? Más szavakkal, mi ezt sohasem fogjuk megoldani, ellenben elgondolkozhatunk rajta és dönthetünk. Fz a választás minden ember saját kiváltsága. Csak tiszta szándékkal Isten felé kell fordulnunk, és megkérdeznünk, mi a helyes vagy mi nem - és ez egy nagyon személyes, szívből jövő dolog.

Az az érdekes dolog történik most szerte a világon, hogy az Indigó gyerekek arról mesélnek a szüleiknek, hogy kik „voltak” ők korábban! Fz annyira elterjedt, hogy beszélgetéseink, szemináriumaink és konferenciák általános témájává vált. Kz még az előtt meg szokott történni, hogy a gyerekeket valami „előző életbéli” dogma felé terelnék, és amint elkezdenek beszélni, erről mesélnek. Azt már korábban észrevettük, hogy a szülők megrémülnek az effajta beszédétől, elviszik a gyerekeket a paphoz, vagy más felekezeti taghoz, akik segíthetnek kiűzni belőle a „gonoszt”.

Amennyiben az Önök hitrendszere nincs összhangban az előző életekkel, a következőt javasoljuk: ne féltsék sem magukat, sem a gyerekeiket. Nem szállta meg őket senki. Hallgassák meg őket türelmesen, még akkor is, ha nem hisznek abban, amit mondanak. A szülők azt mondják, hogy az ilyen témájú beszélgetések általában elülnek a gyerekek nyolc- és tízéves kora között. Ne kicsinyeljék le őket, és ne „helytelenítsék” őket. Kz csak eltávolítaná Önöket a gyerekeiktől. Vigyék el őket abba a vallási közösségbe, ahova

Őnök is járnak, és figyeljék meg, hogy fogják éhezni. Ezek a gyerekek lélekben nagyon fejlettek, és sokan közülük azt fogják érezni a templomban, hogy ez az, amire vágytak. Erezni fogják a gyülekezetben a szeretetet, és ezt összefüggésbe fogják hozni azzal az érzéssel, ami a lelkük mélyen mindegyikükben ott van — ami nagyon közel van az „otthonukhoz” és önmagukhoz.

Vannak szülők, akik nem jártak templomba (zsinagógába vagy bármilyen istentiszteleti helyre), és arról számolnak be, hogy a gyerekeik akartak! Úgyhogy fogták őket, és elvitték a környéken egy templomkörútra, olyan helyekre, ahol hasonló korú gyerekek vannak. Minden vasárnap (vagy éppen szombaton) egy másik helyet látogatnak meg. A gyerekek ülnek a szertartáson, figyelnek, és „éreznek”. Aztán néhány hét múlva a szülők megkérdezik tőlük, hogy melyik helyre akarnak járni.

Ali úgy érezzük, ez a legtisztességesebb eljárás, amit valaha hallottunk Indigó gyerekekkel kapcsolatban. Ezzel tiszteletben tartják az ítélőképességüket, és megadják nekik a választás lehetőségét. Ez nem kényszeríti őket bele abba a vallásformába, amelybe a szülők (vagy talán a szülők szülei) tartoznak. Ellenkezőleg, ez az Indigó gyereknevelés nagyszerű példája! Higgyék el, a gyerekek pozitívan reagálnak! Persze ebben kimondatlanul benne van az, hogy a szülők is járni fognak templomba a gyerekekkel együtt, addig legalábbis, míg a gyerekek elég idősök nem lesznek ahhoz, hogy csak kitegyék őket, és értük menjenek. Hozzá kell tennünk, azonban, hogy a legtöbb felnőtt ezt nagyon gyümölcsözőnek tartja, és úgy érzik, ezzel közelebb kerülnek egymáshoz. Arra is lehetőségük nyílik, hogy az összejöveteleken igazi barátokat szerezzenek.

A spirituális gyerekek Isten odaadó szolgájává válnak. Ez nem negatív bírálat, hanem tény. Közel érzik magukat az isteni energiához, és erről gyakran beszélnek is. Ha megengedik nekik, kialakítják saját vallási nézeteiket, amennyiben az Öntiké nem felel meg. Érzékenyen reagálnak a logikát nél-

különböző vallási hiedelmekre, és azokra az emberekre, akik nem azt cselekszik, amit mondanak. Érzik, amikor félre akarják vezetni őket, és megérik, ha valaki ingatag. Ők a teljességet várják a felnőttektől, és észreveszik, ha nem ezt kapják. Még a Közel-Keleten is, ahol táborokban nevelik a gyerekeket arra, hogy „Isten nevében pusztítsanak”, megérik, ha az egység hiányzik. Nincs szabály arra, hogyan gondolkodnak az Indigó gyerekek. Kellenben azt vesszük észre, hogy sokkal közvetlenebbül „beszélgetnek Istennel”, mint bármelyikünk az ő korukban. Nancy Tappe (aki először „észrevette” az Indigó gyerekeket és hírt adott róluk) egy későbbi fejezetben beszélni fog ennek a jelenségnek a pszichológiai hátteréről.

Születésük és körülbelül nyolcéves koruk között mély igazságok hangzanak el az Indigó gyerekek szájából Istenről és az emberiségről. Van, hogy angyalokat és csodálatos barátokat látnak (egyébként a szülők elmondása alapján a gyerekek azt állítják, hogy az állataik is látják őket!) Ez eltér saját gyerekkori fantáziavilágunktól, amit sok gyermekpszichológus dokumentált. A mi időnkben azt láttuk, amit a tévé és a mozi sugallt nekünk. Péter Pán és Tinkerball a barátaink voltak. Ezek előtt a gyerekek előtt nincsenek olyan modellek, amilyenekről beszámolnak. Nem e világiak, és (még) nincsenek a tv-ben vagy a moziban.

Akkor, amikor a fizikusok azt mondják, hogy minden anyag középpontjának legalább 11 kiterjedése van - és mi csak négyet „látunk” (ezt hívják Kötél Elméletnek) nem elfogadható-e, hogy ott kinn van egy nagyobb láthatatlan világ, és a mindent átható Istenség részecskéi itt vannak velünk? Egyszerre csak a tudomány beismeri, hogy nem látunk mindent, és hogy sokkal több dolgot láthatnánk! Vannak angyalok? Lehet, hogy a gyerekek képesek különböző tudatsíkokat látni életük első néhány évében, mivel néhány évvel ezelőtt talán még „ott” voltak? És mi van a „születés előtti” élményeikkel?

Kz nem egy olyan fórum, ahol ezekre a kérdésekre vá-

laszt kapunk, de megnézzük, hogy miket mondanak a gyerekek, és milyen élményeik vannak. És akkor eltűnődhetnek ezeken a kérdéseken Önök is. Hát nem érdekes, hogy a gyerekeken keresztül nyílik lehetőségünk arra, hogy meglássuk az isteni igazságot? „A gyermekek szájából...” most minden eddiginél igazabb állítások hangzanak el. Milyen válaszokat kapunk, amikor a gyerekeket Istenről kérdezzük? Amikor Kathryn Hutson megkérdezte négyéves gyermekét (szalagon rögzítve van), „Micsoda Isten?” ezt a választ kapta: „Egy nagy, ragyogó fénygömb, melyből szikrák röppennek ki - mindent megérint, és jó érzéssel tölt el!” (Még mindig megvan ez a kazetta).

Brian Coleman egy nap a tengerparton sétált a fiával, Davisszel. Látták, ahogyan a nap előtör a felhők mögül, és a sugarai rávetődnek a vízre.

Davis azt kérdezte: „Apa, tudod, minek nevezem én azokat a fényes foltokat a vízen?”

„Minek?” - kérdezte Brian.

„Isten helyeinek hívom őket.”

„Igen? Es mi a szerepük azoknak az isteni helyeknek?”

„Amikor az emberek meghalnak, azok a fénysugarak mozgólépcsőként működnek, és visszaviszik a lelket a mennyekbe.”

Figyeljék meg, hogy a gyerek azt mondta, „vissza a mennyekbe”, mint hogyha ez a földi élet a mennyei élet közjátéka volna.

Mit szólnak ahhoz a gyermekhez, aki most fedezi fel, mi történt az előtt, hogy ide jött volna? Hallgassák Joanne VVisort, aki a négyéves Öregről beszél.

Egy Róbert nevű angyal

Joanne Wisor

Van egy kilencéves Indigónk. Greg mindig is beszélt arról, hogy angyalokat lát. Különböző színűeknek írta le őket, és azt mondta, mindenféle állattá és madárrá, például sólyommá vagy sassá változnak, amikor egyedül van a szobájában. Mikor például utazunk a kocsiban, ilyeneket mond, hogy „Anyá, egy barna angyal utazik velünk.”

Amikor Greg négyéves volt, egy éjszaka kimászott az ágyából (hogyan elhúzza a lefekvés idejét, ismerik ezt a trükköt?) és elmondott egy történetet valami angyalról, aki róla gondoskodott, mielőtt megszületett. Kímélte a nevét is, de mikor én a férjemnek meséltem később, már nem emlékeztem a névre.

Úgy hat hónappal később odajött hozzánk, és elmesélte ugyanazt a történetet. Ahogy kimondta a nevet rögtön eszembe jutott. Azt mondta, hogy egy Róbert Stoben nevű angyal vigyázott rá, mielőtt megszületett. Elmesélte, hogy Róbert azt mondta neki, hogy autóbalesetben halt meg, amikor a nagyszüleihez utazott. Azt mondta nekünk, hogy Róbert vele maradt addig, amíg eljött az idő, hogy megszülessen, és akkor ő beköltözött a vérembe, és a hasamban volt addig, míg az orvos ki nem vágta onnan. (Császármetszés volt, és nem hiszem, hogy erről tudott volna, vagy tudná, mi az).

Ahogy nő, egyre kevesebbet beszél ilyen dolgokról, de időről időre kinyílik, és mesél arról, amit lát. Sohasem erőltetem, had legyen tiszta, amit mond. Ahogy mondani szokás, nyitott vagyok, és a legjobb tudásom szerint próbálom megválaszolni azt az ezer kérdést, amit naponta feltesz. Néha elképesztő kérdéseket tud teltetni. Egyszer például megkérdezte, hogy „Régen, amikor még úgy vezették az autókat, mint Elinstonék (Frédi, és Béni, a két kőkorszaki), tudtak angolul?” Szóval láthatják, nincs módunkban unatkozni.

Mint már mondtuk, az Indigó gyerekek átlátnak rajtunk. Sok szülő ír erről. Az itt következő spirituális élményhez teszi hasonlóvá a két és fél éves gyermekével történeteket. Előfordul, hogy a gyermekek ezt teszik velünk.

Igaz érzések

Moneque LeBlanc

Rémi két és fél éves lehetett, amikor így szólt hozzám: „Anya, mérges vagy?”

„Nem, nem vagyok mérges” - válaszoltam nyugodtan.

Még kétszer megismételte ugyanezt a kérdést, és én mind a kétszer azt válaszoltam, hogy nem.

Néhány nap múlva megint feltette azt a kérdést, hogy mérges vagyok-e, és én újra azt válaszoltam, hogy nem vagyok. Amikor másodszor megismételte, azt gondoltam magamban: *Miért kérdegeti ezt mindig? Erez valami olyasmit, amit én nem?* Aztán arra gondoltam, biztos véletlen, hogy ez a két jelenet megismétlődött.

Mindig arra törekedtem, hogy a legnagyobb őszinteségre neveljem a fiamat, és tudtam hogy ehhez igaz, és tiszta példát kell mutatnom, tehát befelé fordultam, és megnéztem, mit is érzek valójában. A szívem zaklatott volt. Mintha csata vagy vihar dúlt volna benne, és a zaklatottság a szívem falát dőngette. Racionálisan arra gondoltam, hogy „Lehetetlen, hogy megérezze, mi játszódik a szívemben, amikor kívülről kontrollálom magam. A hangom nyugodt, és nem mutatom ki, hogy feldúlt vagyok!”

Extrovertált vagyok, és mára már megtanultam, hogyan kezeljem a kitörő indulataimat. Tudom változtatni a hangszínt és a hangerőt, és megválogatom a szavaimat is, ami igazán nagy hőstett a részemről. De a gyerekem felzaklatott a kérdéseivel.

Mindez, pillanatok alatt játszódott le bennem, miután a fiam másodszor is feltette a kérdését, hogy mérges va-

gyok-e. Rájöttem, hogy háromszor tagadtam meg a néhány nappal ezelőtt feltett kérdését, és úgy éreztem magam, mint Péter apostol, aki háromszor tagadta meg a mesterét, Jézust. Nem akartam, hogy megismétlődjön ez a jelenet. Őszinte akartam lenni önmagamhoz, ezért lehajoltam hozzá, egyenesen a szemébe néztem, és ezt mondtam: „Rémi, igazad van! Anya ideges, és belül mérges vagyok, de nem rád. Szeretlek téged!” Azután átöleltem, és a szívem megtelt szeretettel.

Megdöbbenő volt, hogy ez a harminchónapos gyerek belém látott, és felfedte mélyen rejtett érzéseimet. Rájöttem, ő vett rá arra, hogy magamba nézzek, és szembesüljek az érzéseimmel. Aztán hálát mondtam Istennek, hogy ilyen gyermek jött az életembe. Belülről éreztem, hogy bár ez a gyerek nem az én húsom és vérem, hiszen akkor fogadtuk őt örökbe, amikor 11 napos volt, hozzánk tartozik, és mi kértük, hogy jöjjön el és legyen velünk. Akkor értettem meg igazán, hogy szülőnek lenni nemcsak tanítást jelent, hanem tanulást is. Annyira hálás voltam ezért az élményért, hogy könnyek szöktek a szemembe. Mindig emlékezni fogok erre a pillanatra.

Jó, tudom, hogy most néhányan azt mondják magukban, „Nem hiszem... ez csak a hiszékeny tömegeknek való... a szélharang típusú embereknek. Az igazán logikus gondolkodásúak nem hiszik el ezt a mesét.”

Ha ez így van, akkor a szülők és nevelők szerte a világon hiszékennyé váltak. Az Indigók mellett természetfölötti dolgokat lehet megtapasztalni, és az élmények ugyanolyan hatást váltanak ki a szakmai, mint a „szélharang” körökben. És ez azért van így, mert egyetemes érvényűek.

Hadd mutassam be Önöknek Constance Snovvt. Ügyvéd Floridában és jelenleg *Hogyan pereljünk szeretettel* című

könyvét írja. Gondolták volna valaha, hogy a jogban mélyreható tudati változás szemtanúi lesznek? Ez a könyv egy jó kezdet lesz. Constance-nak személyes tapasztalata van az Indigó gyerekekről, és számos riportot készített Indigó gyerekek rokonaival azért, hogy a tényleges helyzetről minél pontosabb képet szerezzen. Szónok, és előadásaiban mind jogi, mind spirituális alkotóelemek szerepelnek. Arra gondoltunk, talán szívesen meghallgatnák őt, aki olyan hivatás képviselője, melynek velejárója a tiszta logika és az összefogott gondolkodás... és ami mentes a logikai bukfencektől.

Indigó gyerekek

Constance Snow

Az Indigó szülők gyakran azt tapasztalják, hogy nehéz dolog Indigó gyereket nevelni. Ennek az az oka, hogy az Indigók nem alkalmazkodnak azokhoz az általános szabályokhoz, amelyekbe a szüleik belenőttek. Mindemellett nem lehet őket megszegényítéssel, büntudatkeltéssel, fizikai bántalmazással vagy fenytéssel kezelni. „Akarat” tekintetében tehát méltó ellenfeleknek számítanak szüleikkel és minden más tekintéllyel szemben. Már tudjuk, hogy „akaratukat” nem önző érdekek miatt akarják érvényesíteni. Pusztán csak saját életelveik mellett szállnak síkra.

Alivei gyerekek, szükségük van a vezetésre. Figyeljenek arra, hogy a szülők feladata a *vezetés* és nem az *irányítás*. Amikor ezt felismerjük és támogatjuk őket, akkor felülmúlhatatlan örömet hozhatnak a családjuk életébe. Egyébként állandóan lehetetlen követelményeket támasztanak, és folyamatosan aláássák a szülői tekintélyt.

Mivel az Indigók gyakran bölcsőbbek a szüleiknél, könnyebben jutnak egyetértésre az idősebb családtagokkal, például a nagyszülőkkel. A szülők nagyobb belátásra tehetnek szert rendkívüli gyermekeikkel való hatékonyabb bánásmód tekintetében, ha megfogadják szüleik tanácsait. Az

Indigók által a nagyszülők mélyebb tiszteletben részesülhetnek, és bölcs tanácsadókként elfogadják őket a családban és a társadalomban egyaránt.

Amint a szülők és a nagyszülők felfedezik, hogy Indigó gyerekekkel van dolguk, jól teszik, ha olyan szeretettel és tisztelettel veszik őt körül, mint a gyermek Jézust. Azután ajánlják őt a gyermek testében élő Létező védelmébe és bízzák az ő gondoskodására. Váljanak ennek az erős és szeretetre méltó Indigó gyermeknek intelligens megbízottjaivá. A szülők győződjenek meg arról, ki is az ő gyermekük valójában. Különösen ott fontos ez, ahol a nevelési folyamatban nagy zűrzavar mutatkozik. Meg kell győzni a szülőket arról, milyen óriási a jelentősége annak, hogy az Indigó gyermeket felelősséggel és örömmel neveljék.

Ha a megértés és a nyugalom jellemzi a nevelés folyamatát, akkor az harmonikus, örömteli légkört teremt a család életének mindennapjaiban. Ne a kellemetlen körülményekre figyeljenek, hanem arra a felismert igazságra, hogy abban az örömben lehet részük, hogy hozzájárulhatnak az emberi faj fejlődéséhez azáltal, hogy egy szépséges és okos embert szeretetben, együttérzéssel és békeségben nevelnek fel.

Az Indigó gyermekek rendkívül érzékenyek az energiákra, és képesek az érzelmi vibrációkat nagy távolságokból is érzékelni. Ha a társadalom az On gyermekét nem elfogadhatónak bélyegezné, szerezzen jártasságot a témában, keresse a megoldási kulcsokat arra, hogyan segíthetné gyermekét a tanulásban és egyéb tevékenységében, nézzen utána, mit mond az alternatív gyógyászat, különösen az ételallergiák vagy a környezeti ártalmakra való túlérzékenység esetén. Vegye figyelembe azt is, hogy a saját érzései és stresszes állapota is jelentős szerepet játszik azoknak a vibrációknak a létrejöttében, melyek gyermekében a túlérzékenységi reakciót előidézik.

> §

Itt egy másik történet, ezúttal egy dél-afrikai oktatótól (igen, az Indigó jelenség a Földön mindenütt megtalálható). Gabby van Heerden az egyike azoknak, akik úgy érzik, hogy ők Indigók, habár 1970-ben született. Leírást ad életének egyes részleteiről, és valóban, számunkra is úgy tűnik, hogy ő is egy Indigó! Igazság szerint egy egész fejezet fog szólni az „idősebb Indigókról”, úgyhogy Gabby nincs ezzel az érzéssel egyedül. Céljának tartja, hogy megértéssel legyen a mai Indigó gyerekek iránt, és a lehető legtöbbet nyújtsa a számukra.

Gabby naponta sok órát tölt ezekkel a gyerekekkel a tanteremben. Hallgassák, mit mond a választás lehetőségéről, arról, hogyan bánjunk az indigókkal, és igen... az angyalokról és az energiákról is fog szólni.

Egy dél-afrikai oktatótól

Gabby van Heerden

Epp most fejeztem be a könyvük olvasását, és ezúttal is hálát adok Istennek, hogy a megfelelő időben mindig elküldi a megfelelő segítséget. Olyan sok dolog a helyére került bennem!

Azért mesélem el az élettörténetemet, mert az események hozták úgy, hogy oktató legyek. Küzdöttem ellene, az biztos, mert az iskolát gyűlöltem. Azután három évet töltöttem el a főiskolán, amit legalább annyira gyűlöltem, mint az előző iskoláimat, de negyedéves koromban úgy döntöttem, hogy vizuális kultúrát tanulok, és ekkor úgy éreztem, hogy megérkeztem haza.

Szigorú iskolarendszerünkben nem leltem a helyemet, nem éreztem magam jól a gyerekek között sem. A vizuális kultúra új kapukat nyitott a számomra, és megértettem, mit jelent az oktatás valójában. Megértettem, miért tettem, amit tettem, és értékeltem azt a választási lehetőséget és szabadságot, amit ez adott nekem és a gyerekeimnek.

Igazából itt kezdődik az én történetem. Szerencsés vagyok, hogy Fokvárosban művészetet taníthatok a Frank Joubert Művészeti és Tervező Központban. Óvodás kortól a tizenkettedik osztályosokig tanítunk vizuális kultúrát a gyerekeknek, és tanfolyamokat vezetünk a tanároknak és más felnőtteknek.

Ahogy olvastam a könyvüket, rájöttem, mennyi Indigó gyerekkel találkoztam az utamon, és milyen szerencsés vagyok, hogy ők az életem részei voltak. Tanárként mindig is rendszerellenes voltam, és sohasem illettam bele a hagyományos oktatási rendszerbe. Így azokat a gyermekeket fogtam ki, akik a maguk módján szintén rendszerellenesek voltak. Ezek azok a gyerekek, akik azt igénylik, hogy felnőttként bánjanak velük. Egyszer elkövettem azt a hibát, hogy az osztályban ülő gyerekeket „kisbabáimnak” neveztem. Az egyik kisfiú rám nézett és azt mondta: „Tudja, már régóta nem vagyok kisbaba.” Láttam a szemében, hogy már életet élt meg, és azonnal elnézést kértem.

Isteni kegyelem folytán kaptam Patriciát, aki szintén Indigó. Most hatéves, és életének első négy évét olyan iskolába töltötte, ahova autista gyerekek jártak. Most már hagyományos iskolában tanul, és több, mint egy éve az én művészeti osztályomba jár. Patricia az idők bölcsességével rendelkezik, és csak akkor tesz meg valamit, ha ismeri annak a miértjét. Gyakran akkor a legboldogabb, ha magában lehet, de az is gyakran előfordul, hogy olyan gyerek mellé ül, aki valamilyen segítségre szorul. Éppen ezért szinte sohasem ül kétszer ugyanazon a helyen, és ritkán ül ugyanazokkal a gyerekekkel. Gyakran látom, hogy magában az angyalokkal beszélget. Értékelem és tiszteletben tartom a függetlenségét, és azt a tévedhetetlen megérzését, hogy mindig ott van, ahol szükség van rá. Fáj a szívem, amikor arra gondolok, hogy ezen a merev (bár már változó) iskolarendszeren kell keresztülküzdenie magát, de tudom, hogy sok tanítást ad a tanároknak és a gyerekeknek egyaránt.

Az Indigóim hétköznapi témaként beszélnek az angvala-

ikről vagy éppen más lényekről. Gyakran lerajzolják vagy lefestik őket, és engem mindig elbűvöl képeik szépsége és részletezettsége.

Egy művészeti osztály ideális hely az Indigók számára. A lehetőség adott. Adott keretek között a gyerekek dönthetik el, mivel dolgozzanak, vagy milyen színeket használjanak. Nincs jó vagy rossz, és az osztály mondja meg, mit csináljunk hétről hétre, ők határozzák meg a tempót, és rajtuk múlik, hova jutunk el.

A felmerülő spirituális vagy az étellel kapcsolatos dolgokat hétköznapi eseményekként beszéljük meg. Gyakran látom azt, hogy a gyerekek sokkal könnyebben fogadják be a spirituális témákat, mint a szüleik. Amilyen mértékben fejlődöm spirituálisán, olyan mértékben nő bennem a megértés. Gyakran elcsodálkozom azon, mennyire tisztában vannak a gyerekek a spirituális fogalmakkal.

Van két másik Indigó tanítványom is, Mark és Bobbie. Mindkettőjüket hiperaktívnak diagnosztizálták. Bobbie szüleinek azt javasolták, hogy a gyermekük szedjen Ritalint, de ők úgy döntöttek, hogy az nem tenne jót a gyermeküknek. Bobbie gyakran kerül bajba, mert egyedülálló képessége van arra, hogy a dolgok lényegét azonnal meglássa. Ez kényelmetlen azoknak a gyerekeknek és felnőtteknek, akik nem szeretnék hallani az igazságot. Bobbie elég szépen halad a saját maga által kijelölt úton, de mivel a beilleszkedés gondot okoz, feszültség van benne.

Mark szedte a Ritalint, de aztán a szülei okosan úgy döntöttek, hogy abbahagyják ezt a terápiát, és elvitték Markot egy gyerekszeretőbb iskolába. Ő is rendszerellenes, és gyakran állít engem nehéz helyzet elé.

Az óráimon gyakran hallgatunk zenét, illóolajat párologtatok, és drágaköveket vagy kristályokat helyezek el szerte az osztályban. Nem alkalmazom őket ténylegesen, de a gyerekek szívesen „játszanak” velük. Visszatekintve, most látom, hogy az Indigók mennyire vonzódnak a drágakövekhez és a kristályokhoz, és gyakran kérik egymást arra, hogy

maradjanak csendben, hogy hallhassák a zenét. De azt is megteszik, hogy odajönnek hozzám, és szólnak, hogy ez a zene szörnyű, hallgassunk valami mást.

Gyakran hordok kristályt a nyakamban, és előfordul, hogy a gyerekek odajönnek hozzám, és elkérik tőlem, ha támogatásra van szükségük vagy rossz napjuk volt az iskolában. Általában a kristály az első, amit észrevesznek, amikor belépnek az osztályba. Azt vettem észre, hogy ha a megfelelő kristály vagy drágakő van a közelben, az Indigó gyerekek kiegyensúlyozottabbak, és könnyebben koncentrálnak.

Bárcsak a szüleimnek is lett volna Indigó könyvük az én gyerekkoromban, bár így is elég bölcsek voltak ahhoz, hogy engedjenek a saját utamon járni, még ha ők nem is értették. Kölcsönadtam a könyvet kollegáimnak is, hogy nagyobb megértéssel legyünk gyerekeink iránt.

Most, hogy egy ügyvéden és egy tanáron keresztül már belemelegedtünk kedvenc témánkba, ideje, hogy a szülők is nyilatkozzanak. Hallgassák a szélharangokat.

Indigók egy más világból

Renee Weddle

30 éves voltam már, amikor a férjem és én úgy döntöttünk, hogy gyerekeket akarunk. A fiunk, Jesse 1987 augusztusában, a lányunk, Mattea 1990 júliusában született.

Jesse tüneményes baba volt. Nagyon ritkán sírt, rendkívül nyugodt volt, és újszülöttként sem szerette, ha sokat öltetünk. Ha sokszor felvettük, addig sírt, míg vissza nem tettük a kiságyába, és magára nem hagytuk a szobájában. Sokan mondták, hogy ez mennyire szokatlan, de mivel én nem forgolódtam sokat gyerekek körül, nekem fel sem tűnt.

Alikor a fiam négy- vagy ötéves volt, azt mondta, hogy uralkodó volt egy másik bolygón, ahol volt egy földrengés,

ő beütötte a fejét egy köbe és a lelke az. én pocakomba került. Amikor ezt elmesélte nekem, én spirituálisán még nem voltam valami tudatos, de a férjemmel együtt mindig nyitottak voltunk a gyerekünkre felé, és azok is akartunk maradni továbbra is.

Egy másik alkalommal azt mondta Jesse, hogy úgy érzi, a Jesse név nem neki való, és hogy előző életében Thomasnak hívták. Ekkor kezdtem el a reinkarnációval foglalkozni. Jesse élménybeszámolója alapján másként kezdtem látni a világot és Istent.

Jesse öt- vagy hatéves lehetett, amikor elkezdett arról beszélni, hogy a régi bolygójának a lakói kapcsolatot akarnak teremteni vele. Megkérdeztem, tud-e beszélni velük, amire azt válaszolta, hogy igen, és meg is mutatta, hogyan. Csak lehunyta a szemét, figyelt, és közölte velem, amit hallott. Biztosra veszem, hogy tud „olvasni” az emberekben, de ahogyan kamaszodik, ez az érzékenysége is nő, és néha a nyugtalanságig fokozódik.

Már egészen kicsi korától kezdve olvasott a gondolatainkban. Azt érzem, hogy bölcsességben túlszárnyalja a társait - öt-, hatévesen olyan világméretű problémákat akart megoldani, mint az éhezés, vagy a hajléktalanok problémája. Odáig jutottunk, hogy elvittük egy terapeutához, mert annyira komolyan gondolkodott, hogy úgy éreztük, szüksége volna még egy kis gyerekkori vidámságra. Gyakran mondogatott ilyeneket, hogy „Anyá, nem baj, hogy nincs elég pénzünk, mert minden aranyunk a napban van, és ez az, ami nekünk igazán fontos.”

Mattea erős akaratúnak született, és állandóan üvöltött. Még a méhemet is majd kirúgta, amikor a férjem Ed, oda-tette a kezét a hasamra. Kisbaba korától kezdve követelőző volt, és ez azóta sem változott. Amikor 15 hónapos volt, és össze akartuk szedni a kisebb játékait, hogy le ne nyelje őket, felkiáltott, hogy „Nem!” és szétszórta őket a szobában. A „csendes” Jesse után Mattea igazi meglepetés volt a számomra!

Amikor három- vagy négyéves volt, megkérdezte tőlem, tudom-e, hogy miért engem választott az anyukájának. Mondtam, hogy nem tudom ((esse akkor már hat- vagy hétéves volt, úgyhogy tudtam, nagyon oda kell figyelnem, mit fog most mondani). „Azért jöttem, hogy megtanítsalak, hogyan kell jámboran és egyszerűen viselkedned.” Mindent meg is tett ezért, és gyanítom, hogy még most is ezen dolgozik!

Biztosan tudtuk, hogy Mattea előző életében uralkodói családban élt; ő választotta ki magának a ruháit tapintás alapján (minden selymes tetszett neki), és sohasem értette, miért nem veszünk meg neki valamit, csak azért, mert drága. Reggel felébredt a szobájában és kikiabált, „Kelébredtem! Hozhatjátok a reggelimet az ágyamba!” Bár ezt megcsináltam évente egyszer vagy kétszer szórakozásból, ő minden nap ezt követelte, és mérges volt, ha nem teljesítettem a kérését. Elvárta, hogy vetkőztessem, öltöztessem, fürdessem, stb., jóval azon túl is, amikor a vele egykorúak már önállóak voltak.

Szerencsére elvégeztük a „Hogyan neveljünk szeretettel, ám logikusan” tanfolyamot, melyet Önök is ajánlottak. Kétszer is elvégeztük, és óriási segítséget jelentett. Mattea olyan Indigó, aki úgy érzi, nekünk mindig a szolgálatára kell állnunk, és bár ez az évek múlásával kezd megváltozni, még kilencévesen is ez a „léggör” lengi körül. Tényleg nem érti, miért nincsen szobalányunk, vagy háztartási alkalmazottunk, és miért kell segítenie a házimunkában, rendet tartani a szobájában, stb.

Mattea egy szeretettel teljes, gondoskodó és erős akaratú egyéniség, érdekes kombináció. Amikor mérges, a dühe kézzel fogható, de ugyanilyen a szeretete és a gondoskodása is, mely minden élőlényre kiterjed (több anyai ösztön van benne, mint bennem!).

Nagyon fontos számára az egyenlőség és az igazságosság (nem részrehajló), és együtt érez azokkal, akiket megbántottak, kivéve, ha mérges, mert akkor durva tud lenni.

Nagyon szókimondó, és már számos alkalommal tudatta velem felindultságában, hogy bárcsak másik anyát „választott” volna.

Tündérekkel és törpékkel beszélget, helyet készít nekik, hogy odakinn játszhasanak, vagy a szobájában alhassanak. Már kiskorától kezdve érezte, ha valakinek fáj valamije, testi szinten vagy lelkiileg. Nem egyszer történt meg az, hogy Ed vagy én csendben üldögtünk, mert éppen fáj valamink, és ő odajött hozzánk, ránk tette a kezét egy ideig, aztán megkérdezte, hogy jobban érezzük-e magunkat.

Még tovább folytathatnám a sort mindkét gyerekemmel kapcsolatban. Folyamatosan elbűvölnek engem. Mikor Ed és én elhatároztuk, hogy gyerekeink lesznek, nem is számítottam erre. Ez egy óriási kaland, ami minden képzeletet felülmúl, mégsem cserélném el ezt a két különleges lényt semmiért.

Gyakran érzem azt, hogy inkább ők tanítanak engem, mintsem én őket. Rájöttem, hogy a legtöbb, amit tehetek értük, az, hogy szeretem és vezetem őket, és tisztetem őket azért a tanításért, amit tőlük kapok. Mindketten csalódotak, amikor Ed és én nem tudunk válaszolni a spirituális kérdéseikre, de mindig segítségükre vagyunk abban, hogy választ kapjanak. Természetesen Mattea az, aki azt hiszi, hogy tudjuk a választ, csak szánt szándékkal nem mondjuk el nekik. Ez történt akkor is, amikor hangokat hallott a szobájában, és fényeket látott felvillanni. Elolvastam néhány könyvet, amelyekben úgy gondoltam, hogy megtalálom a választ, és konzultáltam a barátaimmal. Mikor ezek után mondtam, hogy valószínűleg a szellemi vezetője szólhatott hozzá, csalódott volt, mert úgy érezte, ezt nekem is tudnom kellett volna.

Nagyon köszönöm, hogy megírták az *Indigó gyerekeket*.

Egy családtag felismerése

Anne Saunders

Ausztrál származású vagyok, három Indigó gyerek édesanyja.

Jessica 20 vagy 22 hónapos lehetett, amikor egyszer elhaladt a nagymamám képe előtt, aki már tíz éve nem élt közöttünk, rámutatott a fotóra, és azt mondta: „Én ismerem ezt a nénit!” Sosem beszéltünk előtte Jessnek „Nanáról” és teljesen meghökkentünk, amikor olyan hangsúllyal szólt hozzánk, ami minden kétséget kizáróan azt jelentette, hogy mi teljesen ostobák vagyunk, amiért nem tudjuk, „Meglátogatt engem, amikor anya hasában voltam.”

En nem kételkedtem ebben, és kíváncsian feltettem egy csomó kérdést. Jess összeszorította kétéves pici ajkait, keresztbe tette a kezét, és méltatlankodva visszautasított minden ostoba kérdést.

Két lányom van, hét- és háromévesek, és egy héthónapos fiam, akiben egyedül nagyobb akaraterő van, mint a két lányban együtt véve. Kíváncsian várom a következő könyvüket!

„Nem haltak meg”

Susan Saunders

Lélektársammal Wayne-nel élek, akinek van egy Samantha nevű hatéves kislánya. Körülbelül egy évvel ez előtt vettük észre, hogy kapcsolatban áll a másvilággal. Wayne vett egy pár új könyvet, hogy este mesét olvasson neki. Sammy nem tudott erről. Ugrándozott az ágyon, és Wayne rászólt, hogy most már ideje lefeküdni. De ő csak tovább folytatta, majd egyszer csak megállt, és azt mondta: „Crystal [az első angyala], azt mondta, hogy ha megnyugszom és lefekszem, akkor új meséket fogsz olvasni nekem!”

Néhány héttel később kocsival hajtottunk keresztül a városon, amikor Sam elkezdett a nagyapjáról érdeklődni.

Amikor Wayne azt válaszolta, hogy meghalt, amikor ő (Sam) tizenkét hónapos volt, Sam egy kis szünet után nagy komolyan azt mondta: „Apa, nem halt meg sem ő, sem a nagymama [aki még egy évvel korábban halt meg]. Mindketten szoktak beszélgetni velem, és beszélnek hozzád is, csak te nem hallod.”

Szeret az állatokkal is játszani az Allatok Mennysországaiban. Azt állítja, nem feltétlenül kell visszamennünk a mennyországba, amikor meghalunk. Azt mondta, tudja, hogy ő miért tért vissza: „Hogy szeretetet adjak mindenkinek” Azt mondta: „Amikor anya hasában voltam, tudtam, hogy hibát követtem el azzal, hogy visszajöttem a Földre. Mondtam Istennek, hogy meggondoltam magam és haza akarok menni, de Ő azt válaszolta, már túl késő.”

Sammyt nagyon zavarja, hogy csak akkor tud repülni, amikor alszik. Azt is mondta, hogy egyszer én voltam az anyukája a mennyekben. Egyik este a vacsoránál csak úgy megkérdezte, hogy hol élnek a kenguruk, és hogy ott indiánok laknak-e. Emlékezett arra, hogy egyszer fiú volt és beleszeretett az indián törzsfőnök lányába, ahol kenguruk is voltak. Sok egyéb részletet is közölt ezzel a történettel kapcsolatban.

Sammy azt meséli, hogy repülés közben használja a szárnyait, de van egy gömbje is, amivel megvédi magát. Azt mondta, annyira könnyű; csak arra gondolsz hova akarsz menni, és már ott is vagy. Van egy bolygó, ami annyira szeles, hogy alig lehet rá leszállni. De amikor ott vagy, minden aranyszínben tündöklök. Szeret a Szaturnuszra utazni a csodálatos gyűrűkön keresztül. A múlt éjjel azt mondta nekem, hogy a Föld Anya Istennek a hitvese. Azt mondta, hogy amikor utoljára Istennel beszélgetett, Isten azt mondta neki, hogy valamennyien az ő gyermekei vagyunk, és hogy senki sem jobb a másik embernél. Azt állítja, hogy mindenkinek a neve úgy kezdődik, hogy „A menny fia”. Azt mondta nekem, hogy hamarosan mennyország lesz. itt a Föld

Anyán. Azt mondta ő is azért jött vissza, hogy érezzen, és mindent megtanuljon!

Sammy egy nap nagyon nyugtalanul ébredt. Megreggeliztettem, és ő arra kért, vakarjam meg a hátát. Azt mondta, viszketnek a szárnyai! Kikezdte magyarázni, hogy azok olyan láthatatlanok. Azt mondta, hogy ő látja az enyémet. Megkérdeztem, milyen színűek a szárnyai, és ő azt mondta, hogy levendulakékek és rózsaszínűek. Tovább folytatta, és azt mondta, hogy én is láthatom őket, ha becsukom a szemem, és a harmadik szemem használok. Azt mondta, próbáljam meg. Megpróbáltam, és szokás szerint nem láttam semmit. Azt mondta: „Koncentrálj jobban!” Megtettem, de nem működött. Akkor azt mondta: „Többet kell gyakorolnod”. Azt is elmondta, hogy egész éjszaka utazott, és nem aludt. Nem firtattam, hogy mit látott, vagy merre járt.

Katié története

Jennifer Wakb

Attól a pillanattól fogva, hogy megszületett, tudtam, hogy Katié nem olyan, mint a többiek. Megdöbbentő tudatossággal bírt. Kinyitotta a szemét, és évszázadok bölcsességével tekintett ránk. Mikor ránéz valakire, a lelkébe lát.

Nagyon keveset aludt. Osi énekeket hallgatott, és észrevehetően kemény erőfeszítésébe került, hogy beleillessze magát kicsi testébe, mert gyakran akadályozta őt.

Mivel már jó néhány éve energiákkal dolgoztam, észrevettem, hogy Katié mennyire érzékeny a hangokra, és más emberek energiájára. Különösen érzékeny volt a negatív' kisugárzásra és az igazságtalanra, és ma is az.

Mióta beszélni tud, azt meséli, hogy egy csillagról jött. Számtalanszor látom, hogy a csillagokat bámulja este, és magában énekel.

Fantasztikus humorérzéke, képzelőereje és alkotókészsége van, öntudatosságáról nem is beszélve. Volt, amikor „te-

remtést" szeretett játszani velem. Azt mondta, csináljak egy kelyhet a kezemből, ő körülvette kezeivel az enyémet, és aztán azt teremthettem, amit akartam.

Katié kezdettől fogva tudta, hogy ő egy fejedelmi személyiség, és nem is érte be kevesebbel. Megtiszteltetés és kihívást is jelentett a számunkra, hogy ilyen érdekes gyereket neveljünk. Szinte mindenben megadjuk neki a választás lehetőségét, mert semmi más nem működik.

Intelligens gyermek lévén hamar észrevette, hogy a külvilág nagy része, nem az ő világa, és szó szerint megszakított mindenféle kommunikációt az emberekkel, kivéve engem, a férjemet, tizenéves lányunkat, és néhány szomszéd gyereket. Szorongásból adódó „szelektív némaságot” állapítottak meg nála. Ügyetlen szót sem szólt az iskolában négy év alatt. 2001 júniusában volt nyolcéves.

Képes érezni mindenki rezgését, és a tanárai azt mondják, hogy már előre tudja, mit fognak mondani, vagy mi fog történni. Az egyik tanár azt nyilatkozta, hogy Katié képes volt vigyázni az osztályra és irányítani a gyerekeket, amikor úgy akarta. Igazából mindent el tud érni, amit akar.

A múlt nyáron, beszélgettem Katie-vel, amikor a nagymamája haldoklott. Határozottan és tárgyilagosan arra kért, mondjam meg a nagyinak, hogy ne aggódjon, és hogy minden rendben lesz. Ks. azután, csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy a nagymama újszülöttként hamarosan vissza fog térni. Nem okozott neki fájdalmat az eltávozása; egyszerűen nem volt téma a számára. Amikor azonban a nagyit a ravatalozóban látta, felháborodott. Megkérdezte, miért csináljuk ezt, amikor a nagyit nincs ott. Meg kellett értetni vele, hogy vannak, akik a nagyitól ezen a régi módon szeretnének búcsút venni.

Fájdalom volt látni, ahogyan ez a szép és tehetséges gyermek visszavonul. Alaptermészete nem a csend, ami mások számára nem igazán hihető.

Van az iskolában egy pár igazi jó barátja, de velük sem vált ügyetlen szót sem. Ezek a kicsik gyakran védelmezőn

veszik körül. Katié és a legjobb barátnője szavak nélkül érintkeznek egymással, és nagyon jól érzik így magukat.

Amikor Katié majd biztonságban fogja érezni magát, és meg akarja mutatni igazi énjét, fejlődni fog. Amikor majd Katié és a hozzá hasonlók kibontakoznak, a világ nem tehet mást, minthogy jobbbá válik!

A következő tanácsokkal szeretnék segítséget nyújtani a szülőknek:

1. Kljének a MOST-ban gyermekükkel. Mindig csak az aznapra koncentráljanak. Ne nézzék, milyen hosszú az út Önök előtt.
2. A szeretet, az elfogadás, a türelem és a tolerancia, amik igazán fontosak.
3. Krtsék meg, hogy ez csak egy nagyobb kép része. Ne erőltessenek semmit, és ne gyakoroljanak nyomást a gyermekiikre, mert még jobban vissza fognak húzódní.
4. Ha lehetséges, ne gyógyszerizzék őket. (EZ majdnem tönkretette a kislányunkat.)
5. Arra gondoljanak, hogy még mindig gyerekek. Alapvetően csak egy békés és „normális” életet szeretnének élni, most legalábbis. Szükségük van ránk.

Zachary és Tyler

Robin Rowney

Egyedülálló anyukája vagyok ötéves fiú ikreimnek. Természetesen mindketten Indigó gyerekek, és mindkettőjükben megvan a hiperaktív gyermekek sok jellegzetessége.

Röpke két nap alatt elolvastam az Indigó gyerekeket. Nem tudok eléggé hálás lenni azért, hogy megírták ezt a felvilágosult könyvet. Csak úgy ittam a szavait.

Szeretnék megosztani Önökkel két történetet az én „angyalaimmal” kapcsolatban. Első évünket a fiúkkal egy szobában töltöttük a szüleim otthonában (hála Istennek, hogy ott voltak mellettünk.) Mindkét fiúnak megvolt a saját kiságya, és én is külön ágyban aludtam. Sohasem aludták át az éjszakát az első évben, úgyhogy állandó álmosággal küzdöttem, és nagyon levert voltam.

Egyik éjjel, amikor túl voltam a szokásos sírásomon, az ágyamban feküdtem, és néztem, hogy alszanak a gyerekek. Azt hallottam, hogy Zachary elkezd hangosan nevetni. Olyan hangosan nevetett, hogy meg voltam győződve arról, hogy a szüleim is felébrednek a másik szobában. Néztem a kiságyat, és észrevettem, hogy ragyogó aranyszínű fény lebeg fölötte. Megdöbbentő volt. Aztán Zachary elcsendesedett, és én közelebb húzódtam, hogy jobban szemügyre vehessem. A fény fokozatosan elhalványult, Zack, széles mosollyal az arcán nyugodtan aludt, egy olyan lélek mosolyával, aki már mindent tud, amit tudni lehet - békésen mosolygott. A sors iróniája, hogy ugyanez a fiú egy pillanatra sem tud leülni, és állandóan mozog.

Ami Taylort illeti, ő az, aki „lát”. Emlékszem, egyszer, amikor tizennyolc hónapos lehetett, egy játszótérre mentünk és emeltem ki éppen az autóülésről, amikor benézett a mellettünk parkoló kocsiba, odamutatott, és azt mondta: „Angyal”. Egy angyalt látott a kocsiban hátsó ülésén. Nem tudom, ismerte-e az angyal szót akkor egyáltalán! A következő évben aztán gyakran mutogatta az angyalokat, legtöbbször járműveken. A mai napig gyakran álmodik angyalokkal - látja őket, és ő is az. Micsoda képesség!

Kétségtelen, hogy két gyönyörű, felbecsülhetetlen értékű ajándékkal vagyok megáldva. Ok az én angyalaim.

Alég egyszer köszönöm. Örökre hálás leszek a könyvükért.

Mondtuk, hogy rengeteg levelet kaptunk. A nagy halom levélből ez volt az első, amelyikről rögtön tudtuk, hogy meg fogjuk osztani Önökkel. Nehéz róla írni - arról szól, hogyan küzd egy kisfiú az életéért, és mit érez az édesanyja eközben. Történnék csodák? Láthatják az Indigó gyerekek, mi történik? Lehet a valóság más, mint amihez az orvostársadalom hozzászokott, és válhat-e olyanná, amilyenné egy Indigó gyerek teszi? Ez a történet megmutatja, miért ünnepeljük az Indigó gyerekeket, és a mellettük álló szülőket.

„Anyu, nem fog meghalni”

Sally Donovan

1992. március 18-án lettem egy Indigó gyerek büszke, lenyűgözött anyukája. Természetesen akkor még nem tudtam ezt. Nem is hallottam az Indigó jelenségről még vagy hat évig, de visszatekintve, látom, hogy valamennyi jele megvolt.

A lányom már percekkel a születése után jelezte, hogy milyen nevet szeretne. Három választott nevem volt, és ahogy a szülész nő a hasamra fektette a gyermekemet, arra kértem, hogy jelezzen kicsi, újszülött szeme pillantásával. Egyet pillantson, ha igen, kettőt, ha nem.

„Molly?” Kettő gyors pillantás. „Taylor?” Újabb két gyors pillantás. „Murphy?” Egy pillantás.

Tehát a Murphyt választotta. Későn kezdett el beszélni, két és fél évesen. Kisbabaként sokat gagyogott. 12 és 18 hónapos kora között gyakran beszélt, és bár látszott a határozottsága és hangsúlyozott, mi azt hittük, hogy csak gagyog. A szeméből tudtam, hogy mondani akar valamit, és nem értette, hogy mi miért nem értjük.

Egyszer, amikor az autópályán vezettünk, Murphy rámutatott egy elhaladó autóra és azt mondta, „Rossz ennek az embernek”. Mivel már tudtam, hogy öreg lélek, arra kértem, fejtse ezt ki részletesen. Belekezdett egy hosszú törté-

netbe arról, hogy a/, a férfi miket tett, és miért volt szomorú. Eléggé zavarta, hogy kevés szókinccsel csak nehezen tudta előadni a történetet.

Ezután is sokszor mesélte, hogy „ez vagy az az ember” hogyan érez. Gyakran szerettem volna kihúzni belőle több információt, de erre nem volt hajlandó. Ez a fajta érdeklődése időközben elmúlt, most más dolgok érdeklik.

Három-, négyéves volt, amikor elkezdtem neki megmagyarázni a dolgokat, de ő mindig élesen közbevágott, hogy „Tudom!” Megkérdeztem tőle, honnan tudja, mire tárgyalgosan közölte velem, hogy „Csak úgy, anya, én mindent tudok.” Már akkor sem volt kétségem afelől, hogy ez tényleg így van. Most, amikor azt mondja, hogy „Tudom” vagy „Hát csak úgy tudom” megállok, és csak annyit mondok, hogy „Igen, igen, elfelejtettem, hogy te mindent tudsz.” Ő is és én is hiszünk ebben.

Murphy kétéves körül volt, mikor egy újabb kis Indigó érkezett a családukba. Hayley 1994. január 6-án született. Csendes baba volt, egyáltalán nem olyan, mint a nővére, de éppolyan összevissza aludt, mint ő, úgyhogy gyakran töltöttem az éjszakát velük a heverőn.

Kilenchónapos korában Haley megbetegedett, állandóan hányt, és ment a hasa. A következő hat hónap alatt egy csomó vizsgálatot elvégeztek nála. 14 hónapos korában még mindig nem tudott járni. Még ahhoz is gyenge volt, hogy felálljon. Semmi rendellenességet nem találtak, mígnem egyszer valaki azt mondta, lehet, hogy glutén érzékeny. Megvontuk tőle a búzás ételeket, és így hamarosan javulni kezdett. Két hét múlva már járt. Szigorú diétán tartottuk, és így rendben volt.

Karácsonykor, mikor hamarosan kétéves lett volna, újra megbetegedett. Újra körbejártuk az orvosokat, és sorra jöttek a vizsgálatok. Eülggyulladás kívül semmi bajt nem találtak nála. Két héttel a második születésnapja után láttam, hogy alig van benne élet. Egyik éjjel, mielőtt egy újabb orvosi vizsgálatra mentünk volna, sírtam, mert biztos voltam

benne, hogy elveszítem őt. Murphy akkor már majdnem négyéves volt, odajött hozzám, és azt mondta: „Anyu, nem fog meghalni.” Kzzel lelket öntött belém, mert tudtam, hogy Murphy mindig mindent tud.

Másnap reggel Hayley agyvérzést kapott az orvosnál, és az utolsó pillanatban érkeztem meg vele a kórházba. Ké-sőt!) elmondták, hogy már a klinikai halál állapotában volt. Az orvosok végül kiderítették, hogy grapefruit nagyságú daganat van az agyában. Azonnal előkészítették a műtetre, hogy kivegyék a tumort. A kezelőorvosa azt mondta, hogy a daganat rosszindulatú, és a műtét után kemoterápiára és sugárkezelésre van szükség.

Amint Hayley állapota stabilizálódott megnézhattuk őt. Az ágy lábánál álltam, és mint egy látomás, mosolygó arc lebegett Hayley csendes, élettelen alakja fölött. Hayley arca volt az, és nevetett, miközben ezt mondta: „Jól vagyok, anyu. Meg fogok gyógyulni, tényleg.” Es csak ezt hallottam, újra meg újra.

Odamentem Hayley oldalához, és jobb kezembe fogtam kicsi ujjait. A bal kezemet a homlokára helyeztem. Becsuktam a szemem, és csendesen az Univerzumhoz szóltam. Azt kértem, hogy az összes Hayleyért szóló imádság gyűljön egybe. Éreztem, ahogyan árad az energia, olyan távolságokból is, mint London és Új-Zéland. Hirtelen, nagy sebességgel az összes energia egyetlen vakító, fehér fénycsóvává vált. Egyenesen felénk tartott, mint egy izzó üstökös.

Bár a szemeim még mindig csukva voltak, láttam, amint áttör a kórház ablakán. Éreztem, hogy jobbról behatol a testembe, keresztülmegy rajtam a bal karomig, és onnan a kezemen át egyenesen Hayley fejébe. Mikor a fénycsóva becsapódott a daganatba, mint egy tűzijáték, ezernyi szikrára robbant szét. A tumor apró darabokra esett, majd eltűnt. Ez volt a legcsodálatosabb dolog, amit életemben láttam. Olyan békesség töltött el, amiivet addig soha nem tapasztaltam. Nem volt kétséges számomra, hogy Hayley teljesen felépül.

A műtét után megjelent az orvos, és a fejét ingatta. Azt mondta, hogy a daganat nem burjánzott el annyira, mint ahogy gondolta, de egyelőre nem meri rámondani, hogy jóindulatú. „Az csoda volna”, mondta.

A szövetmintát elküldték három különböző laborba, még a rochesteri Mayo Klinikára is, de nem tudták beazonosítani. Végül azt mondták, jóindulatú daganat, és további kezelésre nincs szükség. Ez egyáltalán nem lepett meg. Hayley igazi csodagyerek.

Azóta már egy boldog hatéves kislány. A glutén allergiája a műtét után megszűnt. Semmiféle étrendi korlátozásra nincs szüksége. A legutóbbi leletei azt mutatják, hogy a bal agyféltekéje szinte teljesen regenerálódott, mindannyiunk meglepetésére (igazából csak az orvosokéra). A központi hallórendszerével voltak problémák, ami miatt két évig beszédterápiára kellett járnia. Az óvodában jól teljesít, mindig a központban van.

Tudom, hogy angyalok veszik körül. 18 hónapos korában elkapta az ujját a reptéri mozgójárda. Pillanatok alatt ott termett egy férfi mellettünk, aki ellátta az eléggé szétroncsolódott ujját. Amíg a főorvosra vártunk, ott maradt velünk, és ápolta a lányomat. A kórházban az orvosok elcsodálkoztak, hogy milyen szakszerűen látták el a sebet. Megnéztem a névjegykártyát, amit a férfi adott. Az állt rajta: „dr. Angelchik!” Számunkra tényleg egy angyal volt.

Amikor elcsendesedünk, vagy meditálunk, Hayley elkezd mutogatni, és azt mondja, „Ott van Isten” és „Ott vannak az angyalok.” Látja őket mindenütt, és el is mondja nekem, hogy mit mondanak neki. En le vagyok nyűgözve. Bárcsak én is látnám, amit ő. Egyszer, amikor repülővel utaztunk a felhők fölött, kifelé mutatott, és azt mondta, hogy Isten és egy csomó angyal integetnek neki, és azt mondják, „Üdvözlünk Hayley! Örülünk, hogy itt vagy”.

Sokszor előfordul, hogy ideges vagyok valami miatt, és a gyermekeim szépen megmondják, mi a legegyszerűbb megoldás. Amikor szomorú vagyok, a legédesebb szavakat sut-

togják a fülembé, hogy megnyugodjak. Kimondott gondolataik és bölcsességük igazi csoda a számomra. Megakadályozzák, hogy tévútra menjek, és eltávolodjak attól, ami igazán fontos.

Másfél évvel ezelőtt egy médium azt mondta, hogy a gyermekeim a „kék fénysugár gyermekei”. Meg akartam tudni erről a témáról mindent, amit csak lehet. Nem sok mindent találtam. Aztán egy barátom beszélt az Önök könyvéről, és tudtam, hogy megtaláltam a választ. Megállás nélkül olvastam, míg meg nem fájdult a fejem, akkor letettem, majd folytattam.

Most keresztes hadjáratot folytatok, hogy megváltoztassam az iskolarendszert. Beszélgetek a tanárokkal, a szülőkkel, és bárkivel, aki hajlandó meghallgatni. Azt vettem észre, hogy nagyon érdeklődők, és hasonló történeteket mesélnek a gyerekeikről. *Egyszerűen nem akarnak dolgozni!* Szeretnék saját iskolát nyitni, és olyan körülményeket teremteni, melyben az Indigó gyerekek fejlődése biztosítva lenne.

Köszönöm, köszönöm, és még egyszer köszönöm, hogy kiadták a könyvüket. Most már van valami, amire rámutathatok, hogy „Tessék, itt van, erről van szó! Ezeket a gyerekeket különleges ajándékként kaptuk, és most nekünk kell lépnünk! Szükségük van a segítségünkre ahhoz, hogy olyan lehetőségekhez jussanak, melyben megmutathatják az értékeiket.”

Sally bemutatta, hogy Murphy képes volt „látni”, a tényt, hogy Hayley nem fog meghalni. Vágyteljesítő gondolkodás? Vagy ez az Indigó ténylegesen látta az életenergiát, vagy az emberi lény finomfizikai részét? Az Indigók látják az aurát? A következő történet több, mint hasonló - szinte ugyanerről szól.

Ugye nem ma fog meghalni, nagyi?

Bev Wells

Van az Önök számára egy Indigó gyerek történetem. A vejem, Lloyd tavaly május elsején súlyosan megbetegedett, és egy fertőzés következtében majdnem elvesztettük őt. Gerincműtete volt, és fertőzést kapott. Három gyermeke van, és a lányom enyhén szólva teljesen összetört.

Veszélyes műtétet kellett végrehajtani rajta - egy csövet kellett beültetni a szívéhez, hogy az antibiotikumot közvetlenül oda tudják befecskendezni. Nem tudták kitenyészteni a baktériumot, mert egy újfajta törzs volt; ennél fogva nem tudták, hogy mivel kezeljék, úgyhogy mindent kipróbáltak rajta, amilyük csak volt.

Elhoztam a három unokámat, hogy lássák az apjukat, mielőtt bemegy a műtőbe. O mondta, hogy látni akarja az arcukat, mert lehet, hogy ez lesz az utolsó alkalom, hogy láthatja őket életében. Az aurája annyira halvány volt, hogy szinte nem is látszott. Attól tartottam, hogy nem éli túl a műtétet.

Mindent megpróbáltam, hogy vigasztaljam a lányomat, miután Lloyd esélyt kapott arra, hogy felépüljön. Már az is csoda volt, hogy életben maradt. Samantha, a hároméves kis unokám be akart jönni a kórházba, hogy láthassa az apukáját. A másik két gyerek az iskolában volt, úgyhogy fogtam, és bevitettem őt.

Felmászott az ágy melletti székre, az arcát közvetlenül az apukájáé mellé helyezte, és nem mozdult. Lloyd néha kinyitotta a szemét, „Szia Sam” - mondta, majd hol hozzám, hol a lányához beszélt, aztán újra elaludt.

Végül a lányom csendesen megkérdezte: „Sam, mit csinálsz?” Samantha megfordult a széken, egyenesen az anyja szemébe nézett, és így szólt: „Azért nézem, és azért hallgatom, hogy majd emlékezzek rá, ha meghal.” Nem is kell talán mondanom, hogy a lányom majdnem elájult. De aztán Sam, rám nézett, és azt mondta: „De ugye nem ma fog

meghalni, nagy?" Az aurája akkor sokkal erősebbnek látszott, mint előző nap, úgyhogy csendesen azt mondtam: „Nem, Sam, nem ma fog meghalni.”

Samantha látta az auráját az előző nap is, és látta azt is, hogy ma másmilyen, csak nem tudta, hogy ez most mit jelent. Nagyon óvatosan lemászott a székről, és azt mondta: „Nem gondoltam volna.” Aztán arra kért, menjünk el az ajándék boltba, és vegyünk az apukájának valamit, mire felébred. Mondtam a lányomnak, hogy legyen nyugodt, elvittem Samantát az ajándékboltba, és vettünk az apukájának egy játék mackót.

Mind a három unokám Indigó gyerek, de a két lány, a négyéves Samanta, és a hatéves Victoria a legbeszédesebbek, és ők kérdeznak a legtöbbet. A nyolcéves fiú unokám sokkal tartózkodóbb, de őt is nagyon érdeklik azok a kérdések, melyeket a húgai feltesznek.

Victoria azt kérdezte tőlem, hogy éltem-e már, és hogy fogok-e élni újra. Azt is tudni akarta, hogy ő élt-e korábban, és, hogy meg fog-e születni újra. Természetesen őszintén válaszoltam a kérdéseire, de mivel egyházi iskolába jár, mondtam neki, hogy az ehhez hasonló kérdéseit lehetőleg csak nekem és az anyukájának tegye fel, az iskolában ne. Rám nézett, úgy ahogy csak egy hatéves tud nézni, és azt mondta: „Pszt! Csak nem gondolod, hogy erről beszélek az iskolában?”

Hogy lehettem olyan buta, hogy ilyet feltételezzek róla.

Aura? Színek az ember körül? Kenergia? Tényleg lehetséges volna, hogy ezek a gyerekek látják ezeket? Itt van egy tanár története, aki arra kérte a gyerekeket, hogy „táruljanak ki” és mondják el neki, amit látnak.

„Látja valaki közületek a színeket a test körül?”

Katherine

Kathrinnek hívnak, és egy nagyon szokatlan dolog történt velem. Tavaly decemberben helyettesítő tanárként dolgoztam egy kis iskolában, Kaliforniában, KI Monté megyében. Az első osztályosokat bízták rám. Húszan tanultak az osztályban, és mind jól viselkedtek.

A nap vége felé jártunk, és csak úgy eszembe jutott, hogy behozzam az „energia rajzaimat”. (Ezeket az „energia képeket” úgy tudtam elkészíteni, hogy lecsuktam a szemem.) Keltettem őket a táblára, a gyerekek előttem ültek a szőnyegen. En egy székből foglaltam helyet. Valami belülről az kérdezte velem, hogy „Látja valaki közületek a színeket a test körül?”

Mindannyian rám néztek, aztán egymásra. Aztán félénken öt tanuló felemelte a kezét. Abban a pillanatban a levegő megváltozott. Éreztem, ahogyan az energiaszint emelkedik, mintha egy kapu nyílt volna ki köztem és a gyerekek között. Elképesztően szép és hihetetlenül fenséges látvány volt.

Az egyik gyerek, aki egy kicsit éretlenül viselkedett, előttem vált éretté. Angol nyelvtanból fejlődött, és azt mondta, *mindig is* látta a színek közt az emberek körül. Azután helyesen megmondta, én milyen színű vagyok. (Azelőtt nem sokkal állapították meg rólam többet is, hogy aranyszínű vagyok.) Azután megmondta mások színét is: piros, rózsaszín levendula, és azután mutatott egy indigó aurát is.

Az Indigó kisfiú, Erik és én hosszan néztük egymást, majd megkérdeztem tőle: „Tudod, miről beszélünk?” Le-föl mozgatta a fejét, nagyon lassan. Bizsergett a testem mindenütt. Aztán azt kérdeztem: „Tudod, miért vagy itt?” Nagyon lassan bólintott. Aztán azt mondtam: „Te vagy az, amire vártunk.” Bólintott. A szívem mélyén éreztem, hogy ez az igazság.

Aztán más gyerekek mondták el, mit láttak. Mindannyi-

an tudták, mi az aura, és hogy vannak angyalok. Nem emlékszem már az első fiú nevére, de azt mondta nekem, hogy ő szellemeket szokott idézni. „Fénypillangó alakban jönnek. Senki más nem látja őket.” Más bolygókra utazik velük, és teljesen tudatos, amikor ezek történnek.

Mások elmondták, hogy színes körvonalat látnak a test körül. Ki és be tudják kapcsolni ezt a képességüket. Vannak, akik péntekenként látnak angyalokat, mások Januárban. Még több hihetetlen dolog történt aznap, megtöltené egy kis füzetet, ha mind leírnám. Sohasem fogom elfelejteni.

Nagymama, Te látod az angyalokat?

Dr. Barbra Dillenger

Al több tudatsíkú Indigó. Kilencéves, nagydarab fiú, sokszor tizenévesnek nézik. Mindig is zömök, erős csontozattá, jól fejlett gyerek volt. A nagymamája, aki nekem jó barátom, „gyengéd óriásnak” hívja. Kléggé higgadt, még akaratos húga követelései mellett is. Alinden neheztelés nélkül engedni szokott neki. Már jó néhány éve katolikus iskolába jár. Sokszor a nagymamájuk vigyáz rájuk, hogy a szülőknek legyen saját magukra is idejük, mert megérdemlik.

A család tudja, hogy a nagymamát érdeklik az angyalok. Egyik este, amikor a gyerekekre vigyázott, a szülők egy ajándékot hagytak ott neki. Egy angyalokról szóló könyv volt. A gyerekek is odaültek mellé, hogy együtt megnézzék, de Al hallgatott.

Később eljött a leckeírás ideje. A nagymama, Al és a húga leültek az asztalhoz, hogy megcsinálják a másnapra való házi feladatot. Egy kis idő múlva, Al csak úgy hirtelen megkérdezte, hogy „Nagymama, láttad már életedben akár egyetlen angyalodat is?”

A nagymama gondolkodott egy pillanatig, aztán gondosan megválogatva a szavait, így szólt: „Nem, kedvesem, még sohasem *láttam* őket. En *érzem* őket, és mindig tudom,

mikor vannak itt. Néha annyira eltöltenek örömmel és szeretettel, hogy könnyek szöknek a szemembe."

Al arca felragyogott, és mosolyogva azt súgta: „Tudom, nagymama. Pontosan tudom, mi az amit érzel." Amikor befejezték a leckét, Al odament az ágyhoz, és felvette a könyvet. Hallhatóan ezt mondta: „Én is érzem őket."

„Anyá, Jézus megment minket"

Nikki Dolan

Szeretnék elmesélni Önöknek néhány dolgot a lányommal, Jessicával kapcsolatban. Elég nehéz kiragadni egyetlen momentumot, mert sokszor előfordul, hogy lehangolok a bölcsességével. Tömören elmesélek néhány esetet, aztán a többi Önökre bízom.

Mindig szörnyen féltem a vihartól. Tornádó zónában lakni meglehetősen idegesítő tavasszal és nyár elején. Amint meghallom a vihar hangját, a pincébe rejtőzöm.

1998 júniusában kirándulni mentünk, a férjem, anyukám, Emily lányom és a kétéves Jessica. Hazafelé autóztunk, mikor egy olyan óriási cella közeledett felénk, amiből tornádók szoktak kialakulni. Az égbolt vészjóslóan zöld volt, pont olyan amilyenekről hallani lehet, és az ember azon imádkozik, hogy csak olyat ne lásson. Önmagamhoz híven, pánikba estem.

Most már visszanézve látom, hogy komplett őrület csináltam magamból a gyerekeim előtt. Csoda, hogy a félelmem nem hagyott bennük nyomot örökre. Elvesztettem a lélekjelenlétem, és ordítottam a férjemre, hogy vezessen gyorsabban. A lányom addig egy szót nem szólt, míg zokogásban nem törtem ki a rettegéstől. És akkor egyszerre csak megszólalt az a kicsi, kétéves hangocska a kocsik hátsó üléséről és nyugodtan azt mondta: „Anyu, Jézus megment minket." A legtisztább és legteljesebb hittel mondta, amit valaha is hallottam. Hirtelen rájöttem, hogy tébolyultságomban

megfeledeztem arról, hogy én hiszek Istenben. Nagyon hülyén éreztem magam, de egyszerre megvilágosultnak is. A vihar hamarosan irányt váltott és teljesen elkerült bennünket. Jessica az egész megpróbáltatás alatt olyan nyugodt maradt, mint amilyen mindig is lenni szokott.

Jessicának hihetetlenül jó memóriája van. Már majdnem ötéves, és sokszor olyan történeteket mesél nekem, amelyek kétéves kora előtt történtek meg vele. A tatám akkor halt meg, amikor ő két és fél éves volt, és Jessica még mindig emlékszik arra, hogy meglátogatta őt, mielőtt meghalt. Csak két vagy három percet volt a szobában, de mindent megjegyzett, és azóta is ezt elemezgeti.

Gyakran emlegeti a kórházi ágyat, és lélegeztető gép hangját. Tatám otthon halt meg, és hamarosan elvitték a kórházi ágyat is abból a szobából, ahol volt. Amikor Jessica legközelebb a házában járt, az ágy már jó néhány hónapja nem állt ott. Jessica csak mostanában kérdezte meg, hogy az a „halálos ágya” volt-e, és azt akarta tudni, hogy vele ment-e a mennyekbe. Nem feltétlenül magát a kérdést tartom furcsának. Az a meglepő, hogy az elméje olyan információkon dolgozik, és von le belőlük logikus következtetéseket, amelyekhez két és fél évvel ezelőtt jutott.

Jessica kedvenc mondata, hogy „Én mindenkit szeretek.” Meg vagyok győződve arról, hogy ez így van. Bárkivel találkozik mindenkivel szeretetteljes és tisztelettudó, és mélyen megbántódik, ha valaki nem ugyanígy bánik vele. Ennivaló kislány, és gyakran fészkei az ölembe magát. Egyik ilyen alkalommal, amikor a hintaszékemben ültünk, azt mondtam neki: „Jessica, benned ugye nagyon nagy szeretet van?” () azt válaszolta: „Természetesen, anya. Szeretetből születtem.” Ez még így sohasem jutott az eszembe, de mennyire igaza van. Könnyeket csalt a szemembe, a büszkeség és az öröm könnyeit. Ezzel az egyetlen rövid mondatával olyan sokat adott nekem.

Az első gyermekem a születésekor meghalt. Douglas volt a neve, és teljes ideig hordtam a terhességet. Jessica

13 hónappal az ő halála után született. Mindig őszintén beszéltünk vele Douglasról. Tudja, hogy meghalt és a mennyben lakik. Gyakran mondja, hogy beszélgetett vele. Átadja az üzeneteit. Beszél arról, hogy van egy „angyala”, Sabrina. Sosem mondom neki azt, hogy túl élénk a fantáziája (mint, ahogy a szüleim mondták nekem). Hiszem, hogy az ő szellemvilággal való kapcsolata legalább olyan érvényű, ha nem több, mint a mi saját valóságunkban szerzett tapasztalataink.

Emlékezzenek vissza, mit mondtunk, hogyan reagálnak ezek a gyerekek a körülöttük lévő spirituális dolgokra. Hallgassák meg a nyolcéves Dávidról szóló történetet. Ezekben a gyerekekben már nagyon korán olyan együttérzés és könyörület mutatkozik meg, amelyek megkülönböztetik őket az elmúlt idők gyermekeitől.

„Olyan vagyok, mint Jézus”

Felicitas Baguley

Németországból, Berlinből írok, és a nyolcéves Dávid fiáról szeretnék Önöknek mesélni. Ma megkérdeztem tőle, mit szólna ahhoz, ha megosztanék néhány vele kapcsolatos történetet az Indigó könyv szerzőivel. Azt mondta, rendben van, szeretne a könyvben szerepelni. Egy dolog azért eszébe jutott, mondta, és én megkérdeztem, mi az. Azt mondta, „Hát csak annyi, hogy én Jézus utódja vagyok.”

Ötéves volt, amikor egy nap ezt a kijelentést tette. Négy- vagy ötéves korában keserves könnyeket hullatott Jézus halála miatt. Érzelmileg nagyon mélyen érintette az a tény, hogy Jézust keresztre szögezték. (Húsvétkor beszélgettünk erről.) Ügy sírt, mintha Jézus közeli hozzátartozója lenne, akit meggyilkoltak. Azt mondta: „En Jézus tanítványa vagyok. Olyan vagyok, mint Jézus.”

Itt van még egy kis történet, három- vagy négyéves korából. Elvittem magammal a munkahelyemre, az óvodába. Az történt, hogy az egyik gyerek elkezdte provokálni. Dávid szeretettel rámosolygott a gyerekekre, majd elfordult.

Az is különleges volt, ahogyan született. Volt egy pont, amikor úgy éreztem, hogy nem bírom tovább, nincs több erőm a szüléshez. Úgy éreztem, meghalok. Azt mondtam: „Dávid, kérlek, segíts!” Abban a pillanatban kicsúszott a testemből. Azt is észrevettem, hogy két orvos és két nővér is velem volt a szüléskor. Normális esetben csak a szülésznő és egy ápolónő van jelen. Dávidnak és nekem problémánk volt a szüléssel, segítségre volt szükségünk, és meg is kaptuk.

Miután Dávid megszületett, a kórházi személyzet egy ideig elfelejtkezett rólunk, úgyhogy elég időnk volt arra, hogy zavartalanul kettesben maradjunk. Dávid figyelmesen szemlélte néhány percig! (Normális esetben az újszülöttek behunyják a szemüket rögtön a születésük után.) Egyfolytában *rám* nézett - egyenesen *belém*. Egymás szemébe néztünk, sokáig. Azután hazafelé már annyi időnk volt, mint a tenger, és le nem vettük a tekintetünket egymásról. Láttam, hogy Dávid nagyon öreg, nagyon bölcs lélek. Sokkal öregebb és bölcsebb, mint én vagyok.

Amikor a gyerekek még kicsik, senki sem tájékoztatja őket az alkalmazott doktrínákról. Még azt sem „tudják” milyen furcsa nekünk, hogy Jézusról és elmúlt életekről beszélnek. A gyerekek csak érzik, amit éreznek, és arról a szeretetről és energiáról beszélnek, ami körülveszi őket.

Vannak, akik pontosan tudják, hogy kik voltak, „mielőtt idejöttek”. Van, hogy csak általánosságban beszélnek róla, van, hogy neveket is említene. De gyakran látják, „mi jött előttük” segítségképp, talán épp egy angyal formájában. Még egyszer megemlíti, hogy ez a jószívűség és részvét új dolog. Az ember életének első négy évét a túlélési ener-

gia és a primitív érzések tanulása jellemzi. A legtöbben 12, 13 éves korunkig nem beszélünk részvéttel a körülöttünk lévő világról. Amikor ilyen gyerekekkel találkozunk, eltűnődünk azon, honnan ez a részvét. Az utolsó történetben ki mondta Dávidnak, hogy „tartsd oda a másik orcád”?

A válasz az, hogy belülről, természetes módon fakadt belőle. Nem csak a szeretet tanítójának (Jézus) érezte magát, hanem Krisztus szavait használta négyévesen, az óvodában!

Mondhatnák erre, hogy mivel Amerikában a keresztény vallás az uralkodó, a gyerekek már nagyon korán hallhatnak Jézus-történeteket. Hiszen a Karácsony és a Húsvét is róla szól. De mi van, amikor egy indiai tanítómesterről van szó?

Emlékezés Sai Babára

Evelyn Beatty

Sziasztok! Elmesélek egy történetet az Indigó unokámról, Quillanról.

Amikor 18 hónapos volt - épphogy csak járt és beszélt - csak néhány szót mondott, hogy mama, nana dada, stb. Felvette a Sai Baba (népszerű, és nagy energiával bíró, Indiában élő guru) könyvemet, melynek a borítóján ott mosolygott, összetett kezekkel, ujjaival háromszöget formálva, kicsit előre biccentett fejjel a mester, és Quillan azt mondta: „Sai Baba!”

Egy nap, mikor két éves volt, a hálósobában telefonáltam, de a telefonszámot a nappaliban felejtettem a redőnyös íróasztalban. Bementem érte a nappaliba, mikor észrevettem, hogy a keresett papír az íróasztal melletti széken hever. Csodálkozva kérdeztem a lányomat, Quillan anyját, hogy került a papír a székre. Azt mondta, hogy Quillan egyszer csak felállt onnan, ahol játszott, odament a redőnyös íróasztalhoz, kivette a papírt és a székre tette. Aztán visszament az építőkockáihoz.

Quillan most hároméves, és háromszemű embereket rajzol. Mikor megkérdezem, hogy miért, azt válaszolja, hogy „mindenkinek van harmadik szeme”. Az anyukája megkérdezte tőle, hogy mi az a harmadik szem. A válasz a következő volt: „Sok, sok fény, leginkább fehér és ezüst.”

Bár a lányom nagyon türelmes, a fia elég nagy kihívás a számára. Olyannyira, hogy egy nap, mikor hihetetlenül be-mérgette magát, és azt vette észre, hogy üvölt a gyerekre, keze annak a fenekén, és azt mondja neki, hogy „Te nem vagy a főnököm”. Ezt mondta egy hároméves gyereknek.

I lát nem csodálatosak ezek a gyerekek? Es nem csodálatosak Önök ketten, amiért írtak róluk?! Nagyon hálás az egész családom, és most már megnyugodtunk, hogy a mi értékes, vörös hajú kisfiúnk normális - és különleges. Köszönet ezért.

A postánkat megtöltötték az előző évekről írott „visszaemlékező” levelek. Itt van néhány kedvencünk.

„Nem emlékszel?”

Tracy Cisneros

Amikor a lányom hatéves volt, Ecuadorba költöztünk. Három hónap múlva Misha nagyon beteg lett, magas láza volt, és folyamatosan hányt. Gyorsan bevitettem a kórházba és csak aztán tűnt fel, hogy mennyire ösztönszerűen cselekedtem. Húsz évig voltam ápolónő, és tudtam, hogy infúziót fog kapni, nehogy kiszáradjon. Mindössze 16 kilós volt, és így kiszáradva szinte súlytalannak éreztem, ahogy a karomban tartottam.

Feküdt a hordágyon, és emlékszem, ahogy néztem a kicsi, sápadt arcocskáját, és annyira rettettem az életéért. Elmagyaráztam neki, hogy a nővér behelyez egy tűt a karjába, és csak egy pillanatig fog fájni, aztán a fájdalom megszűnik.

Mondtam neki, hogy légy bátor, nézz anyu szemébe, és akkor nem fogsz félni.

Így tett, és miután a nővér elment, elkezdtem neki arról mesélni, hogy amikor én nővér voltam, hogyan helyeztem be az infúziót a gyerekek és a fölنőttek karjába. Elmondtam, hogy ugyanígy segítették nekik is abban, hogy elmúljon a félelmük.

A lányom ekkor sokat mondóan rám nézett, és így szólt: „Tudom, anya.” Én értetlenkedve néztem rá, és megkérdeztem, honnan tudja, hiszen én jóval a születése előtt dolgoztam kórházban.

A válasz őszintén egyszerű volt: „Nem emlékszel? Én vigyáztam rád, amikor ápolónő voltál, és a mennyből figyelek az angyalokkal.”

Magasabb szintre emelkedem

Yvonne Zollikofer

Tegnap a fiam, Viktor a fürdőkádban játszott, amikor meghitt beszélgetésbe kezdtünk.

„Viktor, már annyiszor beszéltél arról, mit csináltál, mielőtt idejöttél. Emlékszel-e a legutolsó születésed előtti pillanatra, amikor az én gyerekemként születtél meg?”

Viktor a szemével a múltba révedt, és azután így válaszolt: „Igen, már mondtam, hogy azért jöttem a Eöldre, hogy segítsék. Akartam is jönni, meg nem is. A végén beleegyeztem, hogy idejőjtek. Úgyhogy vágnom kellett egy alagutat, hogy eljöhessenek.”

Eolytattam a kérdést. „Milyennek érezted az alagutat? Sötét volt, vagy világos?”

„Nagyon szűk volt, és sötét.”

„És van sejtelméd arról, mi fog történni, mikor eltávozol ebből az életedből?”

„Hm. Az alagút gyönyörűen fog ragyogni, és egy magasabb szintre emelkedem.”

Akkor újra elkezdett játszani, és ilyenkor abbahagyom a kérdezősködést...

Egy hároméves lelki tanácsot ad

Kerry-Lynne D. Findlay Chapman

Szeretnék elmondani Önöknek egy igazi mély élményemet a hároméves lányommal, Donnával kapcsolatban. Hogy lássák, miről van szó, elmondom, hogy a bátyám nemrég halt meg rákban 48 éves korában. Nehéz időket élünk meg a családommal. Három másik bátyám van, és az egyetlen lánytestvérem 27 évesen halt meg. Három gyermeket hagyott itt - a legfiatalabb újszülött volt. Tíz évvel ezelőtt az én férjem halt meg hirtelen, szívinfarktusban. Egy ideig egyedül neveltem a fiamat, és a lányomat. Később újra megházasodtam, a férjem a maga nevére vette két gyermekemet, és házasságunkból két másik gyermek született. A férjem fiatalabb, mint én, de honnan tudná ezt Donna lányom, aki hároméves.

A bátyám temetése után visszamentünk édesanyám házához, és Donna leült velem beszélgetni. Először a nappaliban voltunk, majd átmentünk a hálósobába (ő kérte ezt, mert ott nyugodtabban lehettünk együtt). Elkezdett a mennyországról beszélni. Olyan éretten, és olyan komolyan közelítette meg a témát, hogy néhány szavát lejegyeztem, és később legépeltem. Eeltételezem, hogy a Ron halála után kialakult körülmények miatt érezte úgy, hogy „lelki tanácsadásra” van szükségem.

Itt vannak a jegyzeteim: Donna Chapman, hároméves és kilenc hónapos gyerek szavai ezek:

A mennyországról szeretnék tanítani téged. Tudnod kell erről. Apukám fiatal korában halt meg. Oreg ember

volt, és a mennybe ment. Aztán eljött a mennyből, és most itt van a házukban - ő az apukám, Brent.

Amikor fiatalabb volt, nagyon rövid története volt, meghalt, és a mennybe ment. Amikor ott volt, nem volt se öreg, se fiatal. Aztán visszajött, és most már nem angyal.

Menjünk egy csöndesebb helyre, ahol beszélgetni tudunk. [Átmentünk az ebédlőből a nagymamája hálósobájába, és becsuktuk az ajtót.] Szeretném, ha tanulnál a mennyországról.

Először jöttél Te, aztán apu, aztán én, és azután Lindsay jött vissza, hogy velünk legyen. Mikor a fiad [Beau] fiatalabb volt, sohasem hagyta el a napot, mert nem tudott repülni, és nagyon rossz gyógyszert kellett szednie, olyat, amilyet a kórházban szoktak.

Amikor én fiatalabb voltam, egy öreg nővér voltam, és sohasem jöttem ki a napból, mert nagyon elfoglalt voltam az égben.

Amikor te baba voltál, meséltem neked a mennyországról, de nem tudtál beszélni.

A testvéred, Beverly nagynéni túl fiatal volt ahhoz, hogy eljöjjön. Most ő kislány. [Ezt elmondta kétszer is, hogy Beverly most egy kislány]

Ha te a mennybe mennél, én szomorú lennék, mert most az anyukám vagy. De a mennyországról tanulni jó. Ha valami baj ér, a mennyországba kell majd menned.

Egy anya észrevételei:

Figyeljék meg, milyen éretten beszél (háromévesen), milyen hozzáértően és magabiztosan. Először az apukájáról, Brentől mesél, és az ő előző életéről. Azt mondja el, hogy előzőleg rövid életet élt, hogy van most, és hogy a mennyben nem vagyunk sem fiatalok, sem öregek. Azt mondja róla, hogy miután meghalt, angyal lett. Említette, hogy én „jöttem először”, azután az apukája, azután ő, és azután Lindsay - ami a valódi születési sorrend. Lindsayról (a legfiatalabbról) azt mondja, hogy „visszajött közénk.” Onma-

gáról azt mondta, hogy „nagyon elfoglalt volt az égben.” Azt is mondta, hogy Beverly, (már elhunyt), kislányként visszatért a földre.

A lehető legjobb anyát választottam

Angéla Graves

Nem vagyok biztos abban, hogy a fiam Indigó gyerek, de a jellemző tulajdonságok megvannak benne. Kisbaba korától óta keveset alszik, mindig élénk - olyannyira hogy mikor a szokásos orvosi vizsgálaton voltunk kéthónapos korában, az orvos elővette a lámpáját, és egy méterre a gyermekemtől ide-oda világított vele a levegőben. Közben mondta, hogy Alex minden pillanatban követi a fény mozgását a szemével. Azt mondta, hogy ez az éberség szokatlan egy ilyen idős baba korában, és valószínűleg nagyon okos fiú lesz.

Alex már nagyon korán mondatokban beszélt. Másfél éves korában ismerte a színeket, a rajzfilmek betétdalait énekelte, élénk kézmozdulatokkal kísérte, hároméves korában a szerepeket eljátszotta, és ekkor kezdődtek a problémái is az óvodában.

Nehezen ment neki a beilleszkedés. A nála idősebb ötévesekkel akart játszani, de azok kiközösítették, ő mégis kitartott amellett, hogy velük akar játszani. A béketűrés egyáltalán nem jellemző rá. A legérdekesebb ember, akivel valaha együtt voltam. Fáradhatatlan, minden erőmet próbára teszi, és sorban nyomogatja rajtam a gombokat. Mielőtt iskolába ment IQ tesztet csináltattam vele, hogy van-e vele valami baj, mert a viselkedésével gondok voltak. Még a nagyszülei is említést tettek a túlzott aktivitásáról. A teszt eredménye 156 pont volt, ami messze meghaladja az átlagot, és nehézzé teszi számára a beilleszkedést.

Azt mondta nekem, hogy én vagyok a lehető legjobb anyuka a világon, és ő választott engem. Megkérdeztem, mit ért ezalatt, és ő azt mondta: „Mielőtt a hasadba kerül-

tem, Istennel voltam, körbenéztem a világban, és téged választottalak az anyukámnak, apát pedig az apukámnak, és titeket választottalak, mert úgy gondoltam ti lesztek a legjobb apuka és anyuka a számomra - és így is lett."

Azt is mondta régebben, hogy fél egyedül aludni a szobájában, mert van egy férfi (egy szellem), aki be szokott jönni a szobájába, amikor én nem vagyok ott. Ez három éven keresztül ment. Aztán végül abbamaradt, mert mondtam neki, hogy megkérheti a férfit, hogy távozzon, vagy megkérheti Istent is, hogy távolítsa el őt. Beszélt nekem a testvéréről, Jerryről is (nincs neki Jerry nevű testvére).

Az autóban ültünk egy nap, mikor azt kérdezte tőlem, hogy „Anyá, emlékszel, amikor Jerry elvette a hotdogomat, felfalta az egészet és nem hagyott belőle egy falatot sem?"

Azt válaszoltam, „Nem, ki az a Jerry?"

„Tudod, a testvérem, Jerry."

„Ügy érted a testvéred, Ben?"

„Nem, a másik testvérem, Jerry."

„Nincs másik testvéred."

„Tudod, a másik testvérem, aki a másik anyukámtól való, mielőtt te meg Ben voltatok" - mondta.

Most már nem emlékszik erre, de négyéves koráig gyakran beszélt róla.

Vaj a teában?

Anna

Az első furcsa dolog a fiammal kapcsolatban a terhességi vizsgálatok után ért, amit megfelelően végeztek el, mégsem mutatott ki terhességet egy hónappal a nyilvánvaló fogantatás után. Sámuel 1995 júliusában született.

Elég későn tanult meg beszélni és járni (második születésnapja körül), de egyéves kora óta jól érti a beszédet. Hároméves korában elkezdett elvont fogalmakat használni, olyanokat, mint például „a gondolataim, a képzeletem, bol-

dogság, vagy rosszság". Már fiatal korában (pszichológiai) szerepjátékokra képes. Tudatában van saját belső világának, amely különbözik az anyagi világtól és más emberek nézeteitől is. Az *ember* és *emberek* szavakat is egészen sajátosan, objektív módon használja, néha szinte kívülállóként.

Sámuel energikus, beszédes fiú, és többnyire azok a dolgok érdeklik, amik általában egy négyévest (játékautók, videó játékok). Hétköznapi módon tesz fel intelligens kérdéseket, mint például, „Miért hívják az indiánokat indiánoknak, mikor nem is Indiában élnek? Az emberek állatok vagy nem? Milyen hidegnek kell lenni, ahhoz, hogy a víz jéggé fagyjon?"

Gyakran foglalkoztatják erkölcsi témák, mi a helyes, mi nem. Magától értetődő a számára, hogy a világon számos nemzet van, akik saját nyelvüket beszélik. Gyakran megkérdezi, hogy van ez vagy az, franciául, vagy angolul. Ismeri olyan népek szokásait is, amelyekről még nemigen hallhatott. Például vajat kell tenni a teájába, mert „Kínában így isszák a teát".

Most Bea Wragree története következik. Tanár, gyógyító és energiával dolgozik. Michiganben egy középiskolában tanított, majd Kaliforniába költözött. Néhány évig kiadói tevékenységet folytatott, és azután a metafizikának és a fia nevelésének szentelte az életét. A szeretetenergiát felhasználva virágesszenciákat állít elő állatok és emberek részére. A férjével együtt energiagyógyászattal foglalkozik otthon és üzletszerűen is. Készített egy speciális Indigó esszenciát, mellyel segítheti ezeknek a különös gyerekeknek a földi pályafutását. A következő címen érhetik el őt beaboeth@aol.com.

Az anyaság útján - Indigó gyógyítót nevelek

Bea Wragree

Amikor a fiam tízhónapos volt, Frank Alper, híres misztikus és tanár azt mondta nekem, hogy beszélnie kell velem a fiamról. Bementem hozzá, és az irányításával visszamentem a múltba. Azzal folytatta, hogy a gyermekem a legmagasabb fényrend gyermeke, és azért van itt, hogy gyógyítsa az embereket. Szolgálatom legfontosabb része az, hogy megvédjem őt a világ durvaságaitól. Reszketve a felelősségtől kérdeztem meg, „Hogyan tegyek ennek eleget?” () azt válaszolta „Emlékezzen arra, ahogyan Önnel bántak, és tegye az ellenkezőjét.”

De talán jobb lesz, ha az elején kezdem. A negyvenedik születésnapomon kaptam meg a magzatvíz vizsgálat eredményét, hogy minden rendben van, és fiam fog születni. Magamon kívül voltam az örömtől. Amikor a laborban voltam és tartott a vizsgálat nem éreztem fájdalmat. Harmóniában voltam azzal a kis lénnel, akit az én és a férjem gondjaira bízta. Amikor Trey megszületett, áradt belőle a fény. A szemei tágra nyíltak és magnetikus erőt sugároztak. Ismeretlen emberek állítottak meg a kórházban, és mondták el, hogy mit érzékelnek. Azt hiszem, már akkor tudtuk, hogy személyében egy különleges lélek van jelen.

Sok példa van arra, hogyan fejezte ki páratlan tehetségét, és képességeit ez az Indigó gyerek. Leírok néhányat, hogy el tudják képzelni, hogyan működik a családjunk. Trey humanitárius Indigó, aki időről időre a művész Indigó jellemvonásait is magára ölti. Nagyon kifinomult lélek, nem erőszakos, és ezzel a gyengéd hozzáállásával szerzi meg azt, amire szüksége van.

Amikor négyéves volt, egyszer lerobbant a kocsink az autópályán csúcsforgalomban. Alanapság ez Kaliforniában nem kis kihívást jelent. Ahogy ültünk ott a sötétben az út szélén, és néztük az elsuhanó autókat, azt kérdeztem, „Mihez kezdjünk most?” Trey hatalmas szemeivel rám nézett, és azt mondta: „Ne izgulj, anyu. Használjuk a szeretetenergiánkat, és meg fog állni valaki.” Alighogy kiejtette a szavakat, megállt egy teherautó, hogy segítsen. Nemcsak a kocsit nézte meg, hanem hazavitt minket egészen a házunkig.

Egyszer, amikor nyaralni voltunk, a férjem eléggé megbetegedett. Trey azt mondta, hogy gyógyítanunk kellene egy kicsit. En egyetértettem. Azt mondta, hogy én kezeljem a gyomrát, ő pedig a fejét és a térdét. Mikor befejeztem, megkérdeztem Treyt, hogyan hozta működésbe a gyógyító energiáit. Először magam elé képzeltem Jimet, mintha egy videó játékban lenne, aztán energiát sugároztam a beteg testrészeire. Eszembe jutottak Trey szavai, és azt mondtam Treynek, hogy nagyszerűen csinálta. Nem tudom, az én anyukám mit válaszolt volna a helyemben, de tudom, hogy nem hitt volna nekem. Egyébként Jim sokkal de sokkal jobban érezte magát reggelre.

Az iskola okozott nehézségeket, de meglepő módon egész jól átvészeltük őket. Trey kezdetben egy montessori iskolába járt. Később, hogy egy kis ízelítőt kapjon az életből, átírtattuk egy állami iskolába. Először aggódtam érte, és nyugtalankodtam, de aztán rájöttem, mennyire fontos számára, hogy megtudja, hogyan érzi magát a gyerekek többsége. Az biztos, hogy megbízom az ítélőképességében. Amikor valamilyen kétsége támad az iskolával kapcsolatban, megkérdezem, mit tapasztalt, és mi ennek a magyarázata. A beszélgetésünkben nem hangzik el olyan kérdés, hogy „Mit csináltál, hogy ez történt?”

Most, hogy már középiskolás, még több a gond a leckék értékelése, bizonyos órák, és a saját igazának kifejezése körül. Ez nem egyszerű egy olyan rendszerben, ahol igazodni

kell a „normához”, de mint mondtam Treynek jól vág az esze, és jó az előadókészsége. A kérdéseit a maga finom módján teszi fel, és saját nézeteit úgy adja elő a tanárainak, hogy ne okozzon vele túl nagy kavarodást. Ebben szerencsések vagyunk.

Hetedikes volt, amikor egy nap azt mondta, hogy akkor is tudja, hol tartózkodnak az emberek, ha nincsenek jelen. Megkérdeztem, hogy csinálja. Azt mondta, hogy energiát sugároz a szívéből, és amikor az eléri az illetőt, akkor meg tudja mondani, hol van. „Ügy működik ez, mint a hang lokátor” - mondta. Elbűvölt az őszintesége, és az is, hogy közérthetően, egyszerűen el tudta magyarázni a folyamatot. Es egy kicsit megdöbbenve mondta, hogy csak azzal tudja megcsinálni ezt, akit szeret.

Már tizenhat év telt el azóta, hogy anyaszerepben átéltem az első kalandomat. Tudom, hogy Isten végtelen bölcsességében várt, hogy kifejlődjének érzékeim a finomabb énünk megtapasztalására, és hogy tudatosabbá váljak az égiekkel való kapcsolatunkat illetően, ami mindig is megvolt bennem, már azelőtt is, hogy ez a gyönyörű lélek eljött hozzám. Bármit is tegyen a fiam az életben, tudni fogja, hogy tőlünk szeretetet, tiszteletet, és bizalmat kap. Már korán megtanultam, hogy elmondjam az igazságot akkor is, ha az kényelmetlen a számomra. Azt szeretném, ha ő is ugyanígy szeretne és bízna bennem. Milyen gyönyörű ajándék lenne.

Levelet kaptunk egy nagyszerű tanártól, Mary Ann Gildroytól, aki megírta, mennyire örül, hogy írtunk az Indigókról, és hogy ő is szemtanúja az Indigó jelenségnek, hiszen immáron 24 éve dolgozik tanári pályán. Az a véleménye, hogy az Indigó könyvek leginkább a szülőknek szólnak, és hogy a tanároknak is szükségük volna egy „ho-

gyan tovább" kézikönyvre. Felsorolta azokat az okokat is, ami miatt az iskolák egy része hanyatlóban van, és kijelentette, hogy nagyon sok tanár tudna hatékonyabban tanítani, ha hozzájuthatna egy könnyen elérhető, gyakorlati útmutatóhoz.

Ebben egyetértünk. Lehet, hogy ez lesz a következő Indigó könyv témája. Hogyan tanítsunk Indigó gyerekeket? Ha ez megvalósul, Mary Annt szeretettel fogjuk üdvözölni az oldalainkon.

Most azzal fejezzük ki megbecsülésünket neki, hogy közlésszük egy versét. Tanárként a tanítványainak üzen benne, és mi megtiszteltetésnek vesszük, hogy ez helyet kaphat a könyvünkben. Mindazokhoz a tanárokhoz szeretnénk szólni ezzel, akik arra vágnak, hogy széles körben is elismerjék a munkájukat és támogassák őket. Olyan tanárok ők, akik egy régi rendszert szeretnének megújítani azáltal, hogy teret adnak az új tudatossággal bíró gyerekeknek - azaz az Indigóknak.

Hazaviszlek benneteket

Mary Ann Gildroy

Gondolatban veletek térek haza minden este.
 Nem tudom lehunyni a szemem,
 mert gondolatok özöne cikázik a fejemben.
 Látom az arcotokat, ahogyan a bizalomtól
 és a várakozástól ragyog,
 És látom az arcotokat, amint kétségek közt
 elbizonytalanodtok
 Bezárultok és felnőtté váltok.
 Ti lelkesítetek, és miattatok szorongok,
 a legnagyobb kihívás vagytok,
 De egyben a legnagyobb ajándék.
 A ti szemetek mondja meg, ki vagyok én.
 A tanítványaim vagytok.

Magammal viszlek benneteket a szívemben
haza minden este.
Nem tudok aludni, mert rátok gondolok.

Ebben a spirituális fejezetben már beszéltek a gyerekek Jézusról, Sai Babáról, és előző életekről. Most ideje, hogy megszólaljon kedvenc zsidó rabbink, dr. Wayne Dosick, tanár, író, szellemi vezető és gyógyító, aki a hitről, a lélekről és etikai értékekről fog bennünket tanítani. Hat könyve jelent meg eddig, és imádja a gyerekeket. Ezeket a szavakat a santee-i iskolai lövöldözés után írta, Kaliforniában, 2001 márciusában.

Egy rabbi meglátásai

Wayne Dosick rabbi

Már megint.
Megint golyók süvítenek az iskolában.
Ismét ártatlan gyermekek fekszenek sebesülten,
vagy holtan.
Ismét gyerekek a brutális gyilkosok.
Újra fájdalommal gyászolunk.
Es újra azt mondjuk: „Elég!”
De ez az „elég” már nem elég.
Igazi válaszokra vágyunk, igazi megoldásokat akarunk.
Itt a probléma. A tanárok, az orvosok, a pszichológusok és tanácsadók, a mentálhigiénés szakértők és a kormányprogramok, a társadalmi szervezetek, a szülők, mindenki, aki csak gyerekekkel foglalkozik — már tett valamit azért, hogy meggyógyuljanak a gyerekek. Es sikeresek is voltak mind, valamennyire legalábbis. De kollektíven elbuktunk.
Nemcsak azokkal a gyerekekkel vallottunk kudarcot, akik tudatlanok és fegyvert hoznak az iskolába, de azokkal is, akik nem tudják mi a különbség a jó és a rossz között, és

azokkal, akik „nem illeszkednek be”, „nem haladnak a többivel” és „kilógnak a sorból”. Kudarcot vallottunk azokkal a gyerekeinkkel is, akiket „speciális kisegítő osztályokba” járatunk és amikor már nem tudunk mást tenni, gyógyszerrel kezeltettük őket. Nem tudunk mit kezdeni azokkal a gyerekekkel sem, akik képzeletvilágban élnek, akik órákat töltenek el a videó játékok mellett, és a világhálón szörföznek.

Azért buktunk el, mert tudományosan és racionálisan akarjuk megoldani a problémáinkat.

De gyermekeink sebeiket a lelkükben hordozzák, úgy-hogy segíteni is csak ezen a szinten lehet.

En a következőkben hiszek:

Gyermekeink Isten tiszta fényű csatornái a Földön. Isteni fénnel és szeretettel teljesen születnek közénk. Lelkük még mindig „meleg”, mert emlékeznek az örök, és egyetemes tudásra. A boldog és harmonikus tökéletesség képét és tudását hordozzák magukban.

Tökéletességgel születnek meg, és mi vad, tökéletlen világunkba taszítjuk őket. „Belül” ösztönösen tudják, mi a jó és mi a rossz. „Kívül”, a világban pedig megtapasztalják mindazt, ami rossz és gonosz.

Amikor megérik, mekkora szakadék tátong a tökéletességgel és teljességgel jellemezhető származásuk forrása és megrongálódott, sérült földi létezésünk között, belesajdul a szívük és a lelkük. Fáj nekik az a disszonancia, ami a velük született tudás és tökéletesség, valamint a földön található tökéletlenség között van.

Megtört emberekké válnak, akik képtelenek ezután magukban tartani a fényt, és a fenséges istenerőt.

Sokuk szerez érzelmi sebeiket a Földön. Bármennyire is akarunk gondoskodni gyermekeinkről, és bármennyire is próbáljuk megóvni őket, sohasem fogjuk tudni megvédeni őket azoktól a méltatlan helyzetektől, amikbe akarva vagy

akaratlanul belesodorjuk őket, és amelyek valóságosak vagy elképzelték, de mindennapi életünk részei.

A legtöbb felnőtt akkor éli meg a legnagyobb fájdalmat és magányt életében, amikor tettei és gondolatai következményeként elszakad és távol kerül Istentől. Gyermkeink életében akkor jön el a fájdalom, a félelem és a magány, amikor bár kétségbeesve próbálják fenntartani a kapcsolatukat Istennel, a földi élet diszharmonikus erői összetörik őket, és ez elkülönüléshez vezet.

Közben pedig gyermekeinket „rendkívül okosnak... korarérettnek” nevezzük, akik „sokkal érettebbek a koruknál”, pedig látjuk rajtuk, hogy sokszor boldogtalanok, szenvednek, és tele vannak szorongással. Ok a nehezen kezelhető gyerekek, akikkel otthon is és az iskolában is baj van. Gyakran küzdenek tanulási nehézségekkel, hiperaktívak, vagy képtelenek hosszantartóan figyelni.

Gyermekeink drága kincseink, Isten ajándékai, akik azért jöttek, hogy fokozatosan tágítsák világunk tudatát. Megérdemlik, hogy kigyógyítsuk őket a fájdalmaikból, hogy megerősítsék önmagukban - és bennünk - a világlélek Egységességét. Aleg kell bennünket tanítaniuk arra, hogy a megvilágosodás annyi, mint tudni, hogy soha sincs igazi elkülönültség; mindig egyek vagyunk Istennel és a világegyetemmel.

Tehát hogyan gyógyítsuk gyermekeinket?

Ahhoz, hogy átalakítsuk a negatív viselkedést, meg kell találnunk annak forrását. Ezt pedig energetikai és spirituális szinten találjuk meg, ahol a sebek is vannak.

Képzeljék csak el: ha leeresztjük a vizet a kocsik akkumulátorából, a kocsi nem indul, mert az energiaforrásból kivontuk a töltetet.

Ugyanezzel a módszerrel „vonhatjuk ki a töltetet” a gyermekek érzelmi sebeiből is. Akkor a sebben nem marad energia. A gyerek meggyógyul. A negatív viselkedés megszűnik. Szabadon áramolhat a fény és az energia.

Tizenhét olyan érzelmi sebet írtunk össze, amiktől egy

gyerek szenvedhet: a harag, a félelem, a bizalmatlanság, a csalódottság, a szégyen, a bizonytalanság, az önzőség, az elveszettség, a pánik, az összeférhetetlenség, a gyűlölet, a méltatlankodás, a sértődés, az irigység és a bűntudat. Ezek mindegyike megtalálható az érzelmi testben, de nemcsak ott, hanem a fizikai test bármely részében is, ahol fizikai fájdalomként jelentkeznek.

A lelki sebek „töltetét” egy kis rituáléval lehet kivonni, minden seb gyógyításának megvan a maga kis játékos rituáléja.

Ezeket mi „TE-EN-eknek” nevezzük, mert „te és én” közötted zajlik, a szülő és a gyerek között. Kívülről úgy tűnhet, hogy a játékoknak semmi köze nincs a sebekhez vagy a viselkedéshez, de a gyógyítás energetikai és spirituális szinten történik. A TE-EN-ek ezen a szinten hatnak. Minden TE-ÉN-t két-három percre kell játszani; a teljes TE-EN gyakorlat ideje nem tart tovább másfél óránál.

A szülő nem gyógyító, nem kezeli a gyereket. A szülő szerető, gondoskodó segítő, aki megidézi az átalakulást és a gyógyulást Isten energiája és szelleme által, az univerzum energiája áthatja a gyermek lelkét. A spirituális gyógyulás nagyon hamar bekövetkezik. Honnan tudjuk ezt?

Végeztünk egy kis kutatást azon gyerekek körében, akik a szüleikkel TE-EN-t játszottak. A szülők arról számoltak be, hogy látványos változás következett be a gyerekek viselkedésében egy-négy héten belül.

A szkeptikusok mondhatnák, hogy ez csak egy kis „kaliforniai humbug”, de nagyon valóságos. Most már tudjuk, honnan ered a gyerekeink fájdalma, tudjuk, bensőjük legeslegeslegmélyén lakozik - itt kell előidézni a gyógyulást. Es azt is tudjuk, mi a tét.

A világ csak akkor tud magasabb dimenzióba, energiaszintre kerülni, amikor a gyermekeink sebei begyógyulnak.

A magasabb szintre jutni azt jelenti, hogy bölcsőbbek és megértőbbek leszünk; tudni fogjuk, mi van a tudáson túl, látni fogjuk, amit eddig nem láttunk, az érzékelésünk kifí-

nomul, a tudatunk annál inkább kinyílik, minél jobban elmerül Isten energiájába, és mennél inkább elmerül benne, annál inkább képes visszatükrözni az isteni fényt.

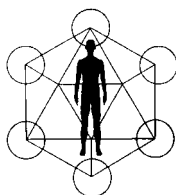
Akkor, és csakis akkor fog a világ túljutni a tér és idő korlátjain, oda, ahol az univerzum gyógyító folyamatai zajlanak, és ahol a tökéletes világ reménye és ígérete valósággá válik. „A kisgyerekek majd odavezetnek minket.”

Amikor gyermekeink érzelmi sebeit energetikai és spirituális szinten gyógyítjuk, akkor megszabadulnak a fájdalomtól, és egészségesek lesznek.

Akkor mondhatjuk, hogy „Soha többé!” Soha többé nem fogjuk látni, hogy gyermekeink fájdalmát aberrált viselkedés kíséri, és dühükben fegyverrel jönnek iskolába.

Akkor gyermekeink elvezetnek minket abba a tökéletes világba, amit ők ismernek és látnak.

Ha többet szeretnének beszélgetni arról, hogyan gyógyítsuk gyermekeinket, vagy többet szeretnének tudni erről, akkor kérjük, hívják a (760) 943-8577, vagy a (877) SOUL KID számot.

II A K M A I D I K F I L I / K T

IDŐSEBB INDIGÓK

„ Ahhoz, hogy gyermekeinket megmentjük, engednünk kell, hogy megszabadítsanak bennünket azoktól az energiáktól, melyeket megtestesítünk: rá kell bízunk magunkat arra a különbözőségre, amit ők személyesítenek meg örökre. U~lagjuk őket halálfélelem nélkül választani/ jöhetnek, és cselekedhetnek ugyanágy, ahogy mi, uagy jöhetnek, és mi követejük őket. &gy kisgyerek uisszaevezetési bennünket ahhoz a gyermekhez, akik mindig is leszünk, sérülékenyek és esendők, akik szeretetre és szépségre uágynak.

-JuncJordán, RGYESÜLT ÁLLAMOK, KÖLTŐ FÍS POLGÁRJOGI AKTIVISTA

E kiadásainkon az Indigók mindig a legfelkapottabb téma volt szerte a világon. Ebből éreztük, hogy az *Indigó gyerekek* kiadását a lehető legjobban időzítettük, és az is kiderült, hogy miiven sok szülőt és tanárt foglalkoztat ez a téma.

Azt azonban nem gondoltuk, ami a kiadást követő két hónap elteltével már nyilvánvalóvá vált. Egv csomó idősebb ember érezte úgy, hogy ő is Indigó!

Vizsgáljuk meg jobban ezt a témát. Az Indigó gyerekekben leírtuk, hogyan fejlődik az emberiség napjainkban. A témában úttörő Nancy Tappe valamikor 1982 előtt fedezte fel először a gyerekek aurájában az Indigó színt, és ezután adta ki a „Hogyan értelmezzük az életünket a színek segítségével” című könyvét. A pontos időpontra nem igazán emlékszik, de úgy véli, nem valószínű, hogy 36 évnél idősebb tiszta Indigók léteznének.

Az első könyvünkben említettük, hogy sok „idősebb” Indigó (akik a 20-as, 30-as éveikben járnak) feltehetőleg viharos éveket élt meg, és elmeséltünk két történetet, amik alátámasztják ezt a tényt. Azt is jeleztük, hogy a legtöbb dologhoz hasonlóan az Indigók is fokozatosan érkeztek a földre az évek folyamán. De csak most jött el az az idő, amikor foglalkozunk a jelenlétükkel, és azt tárgyaljuk, hogy miféle változásokat kell bevezetnünk a nevelésük és az oktatásuk területén. Ez a magyarázata annak, hogy az első Indigó könyv ekkora érdeklődést keltett.

Egyszerre csak más dologgal is szembe találtuk magunkat a metafizikai és a spirituális területeken dolgozók személyében. Közülük sok negyvenes és ötvenes éveiben járó ember érzi azt, hogy ők valamennyi Indigó kitételnek megfelelnek. Lehetséges, hogy ők az Indigók előfutárai? Vagy lehet, hogy sohasem voltak igazi Indigók, egyszerűen csak rájuk illik néhány Indigó jellemvonás.

Mielőtt beleásnánk magunkat e rejtély megoldásába, álljon itt néhány levél és üzenet, amelyeket e témában kaptunk.

Indigó elődök

Nan Sunsbine

Itt az új könyv elején hadd mondjak el néhány rövid szenvedéllyel fűtött mondatot az Indigó elődökről.

Oly sok embernek tartozunk tisztelettel és megbecsüléssel azért, mert eddig „hordozták a fényt”, és eljuttattak minket addig a pontig, amikor az *Indigó* szó egyáltalán megjelenhetett.

Kmberöltőkön át éltek emberek, akik keményen kiálltak a változás mellett. Voltak idők, amikor csupán „egyetlen hang” állt ki egyedül az újfajta gondolkodás és életforma mellett. Ok voltak azok, akik felemelkedtek az univerzumig,

és azt hirdették, hogy „többek lehetünk”. Ok voltak, akikben nagyobb szeretet élt, mint az átlag emberekben. Ok voltak a „viharos lázadók”, akik nyomot hagytak az emberiség történetében.

Néha bolondoknak tűntek, de ma tudjuk, hogy ők voltak .1/. Indigók elődei, akik kitaposták az új paradigma útját, és megrengették az emberi társadalom szerkezetét. Ezek az emberek voltak, akik ott álltak az emberi lét változásainak a küszöbén.

Kik ezek az emberek? Akik most ezt olvassák, és akik képviselik azokat, akik már elmentek. Lehet, hogy ők állnak a vállunk felett, amikor ezeket a mondatokat írjuk, és azt mondják, „Ha újra megtehetnénk, megint csak így csinálnánk”. Mosolyogva ránk kacsintanak, és azt mondják: „Sikerült, így legyen!”

Az Indigók elődei? Nan így nevezte őket. Lehet, hogy ők az. Indigó gyerekek előfutárai, akik azt hiszik magukról, hogy Indigók, legalábbis az első hulláma annak, amit ma látunk. Itt van még négy levél. Ugyanazt a kérdést teszik fel, csak más formában, az első még logikus magyarázatot is ad. Ezzel egy egészen új vitatémát indítottunk.

Az élet folyamata

Dr. Umar Sbarif

Nagyon köszönöm, hogy megírták az Indigó gyerekekről szóló könyvüket. Tanár vagyok és tanácsadó, és sok időt töltök azzal, hogy gyermekeink jobb megértése érdekében új módszereket javasoljak a nevelés és az oktatás területén. Másokkal együtt figyeltünk fel arra a jelenségre, amit mi „Gyülekezetnek” nevezünk el. En is öt gyermek apja vagyok, a legfiatalabb gyermekem (Ashanti) most 12 éves. A

legemlékezetesebb spirituális beszélgetéseimet vele folytatom három- vagy négyéves kora óta. Természetesen jó lett volna bölcsőbbnek lenni már akkor, amikor a legidősebb fiam (Mansur) volt kisgyerek, aki szerintem egy nagyon sebezhető Indigó: nagyon okos és értelmes 25 éves fiú, aki kimaradt a középiskolából, nem kapott középiskolai bizonyítványt, de autodidakta módon mindent megtanult a számítástechnikáról.

Magamat illetően van egy nagyon fontos kérdésem. A természetes jelenségek általában nem hirtelen változások formájában következnek be. Az élet egy folyamat. Az Önök könyve és az idézett szerzők azt állítják, hogy az Indigó jelenség a hetvenes években kezdődött. Lehetséges-e, hogy az Indigó gyerekek már évtizedekkel korábban elkezdtek le születni a földre, de olyan kis számban, hogy fel tudtak nőni anélkül, hogy felfigyeltek volna rájuk?

A kérdésem két észrevételen alapszik: az első, hogy Oldumare (Isten) mindig elküldi Ogunt (az út védőjét), hogy tisztítsa meg az utat az O küldöttei és az ő terve számára. Ha az utolsó évtizedekben született emberek 90 százaléka Indigó, akkor az ösztöneim azt súgják, hogy lehetett egy előőrs, akik évtizedekkel korábban születtek. Akik körülnéztek, szóltak, és védelmet nyújtottak.

A második észrevételem, hogy bár csak a könyv 43. oldalán járok, de úgy érzem, hogy Önök és a jelenség felfedezői rólam beszélnek, a gyerekkoromról, a világnézetemről, és a jellemvonásaimról. Igaz, hogy 53 éves vagyok (1947-ben születtem).

Tanulni és kibontakozni

Jaye Powers

Ami az Indigókat és a történeteiket illeti, nekem két gyermekem van, tizenévesek, akikre teljesen ráillik a leírás. De most mással kapcsolatban szeretnék kérdezni: a leírások

rám is illenek! Vannak idősebb Indigók is? Én 44 éves nő vagyok, és zavarban vagyok, hogy ezt kérdezem, de hát lehet, hogy én is az Indigók közé tartozom!

A gyermekeim nagyon fejlettek, fogékonyak, értelmesek, jó felfogóképességűek, és úgy *érzik, mások*, mint a többiek. Könnyű volt felnevelnem őket, mert annyira megértettem az érzéseiket.

Természetes volt a számomra, hogy ilyen gyerekeim születtek. Nem hallottam az Indigó gyerekekről korábban, csak amikor elolvastam a könyvet, de nemcsak a gyerekeimre ismertem rá (akik 13 és 15 évesek), hanem magamra is.

I lallottak már idősebb Indigókról? Nagyon örülnék bármi apróságnak, amit ezzel kapcsolatban tudnának mondani. A többiekhez hasonlóan, még én is szenvedek attól, hogy „más” vagyok, és nagy áldás, hogy a gyermekeim olyanok, mint én. Erős a hitem, folytatom a tanulást, mert szeretnék, kibontakozni.

Újfajta értelmezés

Barbara Brandt

Rábukkantam egy cikkre, amely az Önök könyvéről, az Indigó gyerekekről szólt. Korábban még sohasem hallottam erről, de ahogyan a gyerekekről szóló leírást olvastam, elárasztottak az emlékek és a felismerés. 56 éves vagyok, és valamennyi jellemző illik rám!

Tudatra eszmélésem első pillanataiban (négy- vagy öt éves koromban) már pontosan tudtam, ki vagyok. Öt éves koromban eldöntöttem, hogy mit akarok tenni a világban: olyan gyógyító eljárásokat és társadalmi változásokat bevezetni, mely sok ember életét megváltoztatja.

Mindig tudtam, hogy Isten szerves részei vagyunk, és sohasem értettem, hogy azok az emberek, akik vallásosnak tartották magukat, hogy viselkedhetnek olyan csúnyán. Már öt évesen is, amikor a szüleim fizikailag bántalmaztak,

nem mérges voltam, hanem inkább meglepődött, amiért nem tudják, hogy ezzel a módszerrel nem lehet egy gyereket tanítani.

Sokat szenvedtem, amikor láttam, hogy az emberek mennyire durván bánnak egymással, de ők ezt nem értették bennem, úgyhogy jobbnak láttam, hogyha észrevétlen maradok, és elrejtőzöm addig, amíg „ki nem bontakozhatok”.

Eletem nagy részében magányos voltam, mert nem ismertem senkit, aki hozzám hasonló lett volna, de leginkább arra vágytam, hogy valakivel megoszthassam életem ellentmondásosságait. Tudtam, hogy nincs velem baj, és hogy a világ sem lehet hibás, csak épp valami nem működött.

Hallottak már másról is, aki hasonló korú, mint én?

„Azért vagyok itt, hogy tanítsak”

Miké Meloy

Epp most olvastam ki a könyvüket. Köszönöm. Ahogy olvastam, rájöttem, hogy a leírások és a történetek az én életemről szólnak.

1964-ben születtem, úgyhogy azt gondolom, hogy a 80-as évek előtt is érkeztünk egypáran. Az Önök osztályozása szerint a legtöbb jellemző alapján a humanista csoportba tartozom. Úgy gondolom azonban, hogy a több tudatsíkú típus jobban illik rám.

Már nyolcéves koromban tanácsokat osztogattam a családom és a barátaim körében. Amikor idősebb lettem, azon vettem észre magamat, hogy totál idegenek mesélik el egész élettörténetüket nekem. Meghallgattam őket, és tanácsot adtam olyan mindennapi dolgaikkal kapcsolatban, amelyeket nyolcéves koromban még nem igazán tudtam kezelni. Most 35 éves vagyok, tanácsadóként és vezetőként dolgozom.

Alindig tudtam, azért vagyok itt, hogy tanítsak. Ez a

könyv teljes részletességgel leírja a saját élményeimet. Mindig biztos voltam abban, hogy mások is vannak, akik olyanok, mint én, de egyikükkel sem találkoztam. Szeretnék leülni valakivel, akivel meg tudom beszélni ezeket a dolgokat.

Nancy Tappe egyik tanítványa, Barbara Bowers írt egy könyvet 1989-ben, *Milyen színű az aurád?* címmel. Voltak, akik arról írtak nekünk, mint alább Joyce Tutty is, hogy Barbara is ismerte a színeket, és megerősítette azt, amiről Nancy szólt. Mások nem is tudtak Nancy könyvéről, és csak a Barbara könyvére hivatkoztak a leveleikben. Barbara Bowers már nincs köztünk, de szeretnénk elismerésünket kifejezni neki is.

„Normális vagyok, és elfogadható”

Joyce Tutty

45 éves kanadai Indigó nő vagyok, aki még soha életében nem találkozott Indigó gyerekekkel. Először Barbara könyve ragadott el, most meg az Önöké: azt olvashattam el magamról, hogy normális vagyok, akit el lehet fogadni, és nem hibáztathatnak azért, mert születésemtől fogva képtelen vagyok megfelelni a mások által előírt szabályoknak. Mindig tudtam, ki vagyok, de tudni azt, hogy mások is tudják, és megértik, milyen vagyok, és hogy még sok ilyen ember van, csodálatos érzés.

Önök is, és Barbara is azt írták, hogy az indigók legalább egy generációval később születtek, mint én. Tudnak olyan Indigókról, akik 40-esek, vagy idősebbek? Szeretnék megismerkedni velük. Szinte lehetetlen elképzelni, hogy találkozhatok olyan emberekkel, mint én vagyok, mert oly hosszú idő óta még eggyel sem találkoztam!

Mielőtt még jobban elgondolkodnának, tudniuk kell, hogy a következő fejezetben visszatérünk Nancy Tappehhez, és feltesszük neki a kérdést: *Lehetnek-e az idősebb Indigók előhírnökei azoknak, akikkel mostanában találkozunk?*¹ Amikor majd olvassák a választ, meg fogják érteni, hogy bár az Indigó új „szín”, több előzőnek a keveréke. Nancy elmondja, hogy akik Indigónak „érzik” magukat, azok közül sokan az előőrshöz tartoznak, de nem Indigók.

Tehát feltehetőleg az idősebb Indigók, nem „tisztán Indigó” színűek. Nincs meg bennük az összes Indigó energia, mely alapján igazi Indigók lehetnének. Mint ahogy Umar Sharif említette (korábban), talán ők voltak az előhírnökei az utána következő embertípusnak. De ez tényleg csak spekuláció), a kérdésre nem tudunk igazán válaszolni. Azt azonban elmondhatjuk, hogy még mindig jeninek a kérdések a témát illetően, és még mindig sok idősebb ember ismeri fel önmagában az Indigó paradigmát. Éppen ezért még mindig van valami, amit el akarunk mondani ezzel kapcsolatban.

Sokan osztanak meg olyan információt velünk, hogy úgy érezzük, az Univerzum „kacsint” ránk. Elmondják, hogy mivel Indigó-típusú gyerekkoruk volt, saját Indigó gyereket egyedülálló módon nevelték. Jaye Povvers (fentebb) ezt így fejezte ki: „Könnyű volt felnevelnem őket, mert annyira megértettem az érzéseiket.”

Mi van akkor, ha ezek az előfutárok azért vannak itt, hogy lehetővé tegyék az igazi Indigók számára, hogy olyan körülmények között nevelkedjenek, ahol nagvobb az esély arra, hogy megértsék önmagukat. Lehet ez egy megoldás? Természetesen ez spirituális kérdés. Nagyon sok olyan levelet kaptunk, melyek közül néhányat meg is osztottunk Önökkel, amelyben idősebb szülők vagy tanárok azt nyilatkozzak, hogy előfutárokként szerzett tapasztalataik tették őket képessé arra, hogy eleget tegyenek a hivatásuknak, hogy úgy neveljék és tanítsák őket, ahogy azt velük is tették! Tudják, hogyan gondolkoznak az Indigók, és hogy mit fognak csinálni ezután. Tudják, hogyan kell „fennmaradni”

és hogyan lehetnek sikeresek ott, ahol mások akadályba ütköznek.

Isten helyénvaló dolgokkal töltötte meg a világot, ilyenek ezek a csodálatos szinkronicitások is (melyeket a szemináriumainkon tanítunk). Azt is el szoktuk mondani az embereknek, hogy mindannyiukban megvan a képesség, hogy olyan irányba tereljék az életüket, amilyenbe akarják. Néha vannak olyan kerékvágások, amik kikerülhetetlennek tűnnek, de ez valójában csak illúzió. Emberekként lehetőségünk van a felemelkedésre és a pusztulásra. Szabadon választhatunk.

Ha az Indigók maguk választják a szüleiket (mint ahogyan a gyerekek erről beszámoltak a korábbi történetekben), akkor teljesen helyénvaló az, hogy előfutárokat választanak. Véletlenül, vagy szándékosan? Úgy gondoljuk, ezt csak a gyerekek tudják, és meg is őrzik magukban életük első hónapjaiban, mert beszéd nélkül nem tudják azt mondani, hogy „Szasztok! Tudom ám, kik vagytok!”

Itt van néhány előfutár levele. Az első Ryan Alaluski történetére válaszol, akiről az Indigó gyerekek utolsó fejezetében olvashattunk. Ryan elmondta, hogy huszonévesen (akkoriban) Indigónak érezte magát. Valószínűleg élvezettel olvassák a Ryannak címzett levelet.

Kedves Ryan!

Éppen most olvastam el a történetedet az Indigó könyvben, és nem bírom megállni, hogy azonnal írjak neked. En is Indigó gyerek vagyok, és már nagyon korán rájöttem, mennyire különbözök a többiektől. Olyan sok mindenben megegyezik az életem a tiédde. Olyan rossz, hogy nem ismerhettelek akkor, amikor keresztül kellett menned azokon a megpróbáltatásokon, mert én tudtam volna neked mondani, hogy „Teljesen megértelek, és pontosan tudom, mit érzel.”

Történetünkben az egyetlen szembeszökő különbség az, hogy én

nem a 70-es, 80-as években születtem, hanem 1951-ben. Abban az időben olyan elnyomást éreztem a társadalomban, és különösen a szüleimben, hogy magamba zárkóztam, mert meg akartam védelmezni Istennel és a spirituális világgal való kapcsolatomat. Ez volt az egyetlen lehetőség a túlélésre. Nem mertem magamról mesélni sem a szüleimnek, sem más felnőtteknek, de a tanárainknak és a papoknak sem, mert attól tartottam, hogy kigúnyolnak.

Ma már három Indigó gyermek édesanyja vagyok, és úgy nevellem őket, hogy kiváló emberekké válhassanak. Nem az Indigó könyv miatt, hanem mert belül úgy érzem, hogy ők is ugyanúgy mások, mint én. Nagyon nagy odaadással és gondoskodással nevellem őket, teljesen másképp, mint ahogyan azt az én szüleim tették velem.

Bölcsebb lettem a mindennapokban és hallgatok a megérzéseimre, melyek elengedhetetlenül fontosak ahhoz, hogy ezekből a gyerekekből csodálatos embereket neveljek, akiknek most már megvan a lehetősége az elismerésre. 15 éve használóin azokat a módszereket, amiket a könyvben javasolnak.

Annyira izgatott vagyok! Minden ismerős Indigó gyereknek el akarom mondani, hogy olvassák el ezt a könyvet, érezzék a meg erősítést és a biztatást!

Vanessa

Kedves fan és Ixe!

Csak meg akarom köszönni Önöknek, hogy rátaláltak az Indigó gyerekekre, beleértve magamat is. 41 éves kaliforniai jógaoktató vagyok. Spirituális lélektanból diplomáztam, és gyerekeket tanítok. Van egy saját Indigó jóga programom, és kidolgoztam egy gyerek jóga programot is, mely ászanákból, légző gyakorlatokból, és különféle meditációkból áll.

Nagy meglepetéssel olvastam a könyvüket, mert minden Indigó jellemvonásban magamra ismertem. Mindig úgy éreztem, hogy

*egy kicsit „megelőzőm a koromat”. Igazából csak üdvözölni akar-
tam önöket, meg megköszönni a könyvet. Örömmel küldök Önök-
nek tájékoztatót az Indigó jogáról, meg a közeljövőben induló jó-
gaoktatói, és a szülőknek szóló tanfolyamaimról, melyben megta-
nulhatják, hogyan lehet a gyermekekkel együttműködni.*

Pamela Hollander,

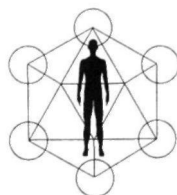
Indigó jóga minden korú gyermeknek,
1830 Avamida Mimosa, Encinitas, CA 92024

Jóga Indigó gyerekeknek? Igen, itt van egy idézet a Time
magazin egész oldalas cikkéből (2001. február 19-i szám),
címe: „Om, a kis teáskanna”, szerző: Nadya Eabi.

*„A stressztől kimerült gyermekeket elvezeti a benső békéhez.
Szüleiknek bármilyen béke megteszi.”*

A szerző azzal folytatja, hogy van Indianában, Michigan-
ben egy Jóga gyerekek nevezetű nemzetközi szervezet,
mely felnőtteket képez ki arra, hogy gyerekeknek jogát ok-
tassanak, az idén legalább 35-en végeznek.

Van tudomásunk nyári Indigó táborokról és gyerek
munkacsoportokról is. Fogadni mernénk, hogy ezek nagy
részét az Indigó szín előfutárai szervezték és vezetik - akik,
lehet, hogy nem tiszta Indigók, de legalább annyira azok,
hogy ezt a gyerekek megérezzék rajtuk, és biztonságban
érezhessék magukat egy ilyen felnőtt közelében.

NEGYEDIK KÖNYV V. / V. T

MÁSODIK BESZÉLGETÉSÜNK NANCY TAPPE-PEL

„171 sikeres gyereknevelés első szabálya, hogy eressz le is magad
gyereknek. **CJZ** nem gyerekességjelenti, és nem is leereszkedő
gőgieselés, melyei a gyerekkel azonnal észrevesz, és halálisan ijyülni
CJZ azt jelenti, hogy teljes egyszerűséggel eggyé válsz vele annyira,
amennyire a gyermek is egy az életével

ELLEN KÉNY, SVÉD ÍRÓ

Első Indigó gyerekek könyvünkben bemutatottuk Önöknek Nancy Tappe-t. Nancy volt az első, aki az Indigó gyerekeket megemléltette a „*Hogyan érthetjük meg az életünket a színek segítségével?*” című 1982-ben megjelent könyvében. Ebben a könyvben írtak először ezeknek a gyerekeknek a viselkedési szokásairól. Nancy az emberi viselkedésformákat színcsoportokba osztotta, és ráérzés alapján megalkotott egy rendszert, mely többé-kevésbé helytálló és jellemző. A könyv rendkívül szórakoztató, és az ember nem tudja megállni, hogy egyéni viselkedése alapján be ne sorolja magát (kacagások közepette) valamelyik csoportba, hogy aztán elámuljon, hogy a rendszer mennyire pontosan működik.

Már két év telt el a kutatómunka és az Indigó gyerekek kiadása óta, és vissza szeretnénk térni Nancyhez, hogy további kérdéseket tegyünk fel neki. Mint, ahogyan azt az első könyvünkben már említettük, diplomamunkája megírásának idején Nancy figyelte arra, hogy egy új szín jelent

meg az újszülötteknél. A jelenséget először a 70-es években tapasztalták, elnevezést a 80-as években kapott Nancytól.

Annak érdekében, hogy minél többet megértsenek a most következő kérdezz-felelekéből, jó lenne, ha elolvasnák az első Indigó könyv három, Nancyvel készült interjút. Megtalálják őket a könyv 13., 53., és 153. oldalán. Ebben a könyvben tárgyaljuk az Indigók *típusait* is: a *humanistát*, a *vélemény alkotót*, a *művészt* és a *több tudatsíkról tudatost*. Falán érdekelni fogja Önöket Nancy Tappe-nek egy másik újságban megjelenő interjúja, melyet az Interneten a www.krvon.com/jantober/i-indigo.html oldalon olvashatnak. Ez is olyan információkat tartalmaz, amelyek segítik ennek a fejezetnek a megértését.

Aliközben az itt következő mondatokat olvassák, jusson eszükbe, hogy Nancy ezt a témát „felsőrendű tudásnak” nevezi, és világszerte tart előadásokat a személyiség azonosító színekről. Nem minden lesz érthető az első olvasásra, de a könyve kiváló segítséget nyújt ahhoz, hogy megfejtsek, miről van szó. Azoknak a színeknek, melyeket említeni fog, (violák, kékek, zöldek, sárgák és barnák), mindnek megvannak a maga jellemző sajátosságai, és ezeket Nancy a könyvében el is magyarázza.

Újabb magánbeszélgetés Nancy Tappe-pel

Jan Tober interjúja

Jan: Mielőtt belefognánk a gyerekekről szóló beszélgetésbe, szeretnénk feltenni egy kérdést, ami sok szülőt érdekel: a 40-es, 50-es éveikben járók sokszor úgy érzik, hogy illik rájuk az Indigó leírás. Lehetséges, hogy ők az Indigók előfutárai?

Nancy: Ezek az emberek violák. Nagyon sokféle árnyalat van a színeken belül. Spirituális értelemben nem mindenki ugyanolyan korú. Érthető ez? Vannak, akik sokkal régebben kezdték, és vannak, akik másképp, olyan ez, mint

egyetemre járni. Különböző szakokat, és érdeklődési kört választunk magunknak. Például, lehet, hogy mindannyian a politikatudományt választottuk, de ezen a széles tárgykörön belül megtalálhatjuk a jogot, az egészségügyet, és a pszichológiát - a politikatudományon belül különféle ága-
zatok vannak, amiket másképpen sajátíthatunk el, és amikről mást és mást kell megtanulnunk.

Jan: Azt akarja ezzel mondani, hogy a violákon belül különböző tónusok vannak?

Nancy: Igen, attól függően, hogy mi a programjuk. Mindig is azt mondtam, hogy egy gazdag családban született viola másképp fog cselekedni, mint az a viola, aki gettóban születik. Kgy akadémikus családban született viola különbözni fog attól, aki nem akadémikus családban született. Kgy művészi környezetben született viola is különbözni fog attól a violától, aki Nyugat-Virginia bányáiban született.

Jan: Rendben. De milyen módon térnek el egymástól a színárnyalatok?

Nancy: Nem a színárnyalatok különböznek, hanem a bennük lévő mátrix. Legtöbbször erről nem szoktam a nagy nyilvánosság előtt beszélni, és különálló cikkekben sem olvashatnak róla, egyszerűen azért, mert túl hosszú lenne elmagyarázni, és túl bonyolult lenne az átlag olvasó számára.

Jan: Ks nekünk el tudná most mondani?

Nancy: Megpróbálhatom, de Önökön is múlik, hogy megértik-e. Azt hiszem violák is vannak itt. A humanista típusúak a sárgák és a violák utódai. Knnél fogva az ő személyiségükben nagyon sok sárga és viola tulajdonság lesz. A „viola emberek” azok, akik elbűvölnek mindenkit, és melléttük minden elhomályosul. Aztán, a violán belüli barnákat és zöldeket az Indigó véleményalkotók váltják fel. A violán belüli kékek helyébe az Indigó művész lép. A tudatközi, több síkú Indigó pedig a viola utóda.

Na már most, azok a violák, akik a több dimenziós típusban vannak, a legkülönösebbek. Megtalálhatók az élet bármilyen területén, de mindig elvont dolgokkal foglalkoznak.

Ok azok, akik új filozófiát hirdetnek, és új vallást alapítanak. Lee [a könyv társszerzője] ebbe a kategóriába tartozik. Lrti-e, miről beszélek? () viola. Beleillene a véleményalkotó kategóriába is, mert barna. Ugye érti, mit mondok erről a rétegről? O tehát nem csak elvont, nem olyan dologgal foglalkozik, amit mások meg sem értenének. () megpróbál nagyon logikus lenni, ami a barnák tulajdonsága.

Jan: így van.

Nancy: Sárga nincs benne. Önben van. Nincs benne kék sem, a művész. Önben igen. Tehát Önök ketten azért is tudnak jól együttműködni, mert Önben megvan a humanista és a művész árnyalat, ő pedig véleményalkotó és dimenzióközi adottságokkal bír. De sem O, sem On nem Indigók.

Jan: És akik Indigóknak érzik magukat, azokban van Indigó jellemvonás, vagy nincs?

Nancy: Bennük az öntudat a közös.

Jan: Vannak tehát hasonló tulajdonságaik?

Nancy: Lehetnek hasonló tulajdonságaik, de ennél sokkal fontosabb, hogy az Indigóknak megvannak a saját jellemzőik. Érti, amit mondok?

jan: Az Indigók más színnek a tulajdonságaival is rendelkeznek?

Nancy: Igen, és még többel. Ez az, amit meg kell jegyezniük. Nemcsak a violák érezhetik úgy, hogy ők az Indigók elődei. Vonatkozhat ez a violákra, a kékerekre, a zöldekre, a sárgákra és a barnákra. Alinden színnek van olyan jellemzője, ami az Indigó gyerekekben is megtalálható. Ugye látja, hogy az azonos gondolkodásmód felé haladunk? A Jelenések könyvében erre többször is a „négy sarokként” utalnak, és „négy angyal fogja a négy szelet”, majd azt írja a könyv, hogy „Ne engeddd el addig a szelet, míg el nem jött ez az idő”. Érti?

En ezt az Indigók négy típusaként értelmezem. Van harmadik és negyedik dimenziónk. Most épp itt vagyunk [egy jelet tesz a tábláraj, közel a széléhez. Tehát az Indigók, bár

még nem léptek le a szikláról, már megépítették a híd egy részét a violák segítségével. Fs a violák fognak felügyelni, bár az ő hídjuk itt lesz [Nancy egy új jelet tesz a táblára]. 200 vagy 400 évig fog tartani, attól függően, hogv milyen gyorsan tanulunk, és miiven ütemben fejlődünk. 200 év alatt is megcsinálhatjuk, de beletelhet 400-ba is, és az akkori testnek már nem lesz idegrendszere. Változások lesznek. A test nem úgy fog kinézni, mint ma, és nem is úgy fog működni, mint most. A violák lesznek az elsők, a többiek utánuk következnek.

Jan: Mi veszi át az immunrendszer szerepét?

Nancy: Az endokrinrendszer. Tehát attól függően, hogy az Indigók milyen gyorsan tudják megépíteni a hidat, mi, On, én és Lee visszajöhetünk, hogy gyorsabb haladásra ösztönözzük őket. De a húsz év alatti Indigók már nem is akarnak tudni a múlttól. Nem akarnak a mi szabályaink szerint élni. Tudják, hogy az ő szabályaik mások lesznek. A mostaniak a régiek és a jövőnek a keverékei. Vannak, melyek lázadnak a múlt ellen, vannak, amelyek elfogadják azt és így lépnek tovább. A következő hat évben óriási változások lesznek, mert, mint ahogy mondtam, már „csöpögtetik beléjük” az újfajta szabályokat. Tehát ez nem egyetlen nap alatt fog lezajlani. Fokozatosan fog bekövetkezni, és egyszer csak azt vesszük észre, hogy már nem a violák irányítják a világot, hanem valaki más. Fz az, amit a violáknak meg kell érteniük. Van bennük valamennyi ebből az információból, de csak egy teáskanálnyi. Szeretnénk, ha megértenék, hogy ők violaként tökéletesek, nem hiányzik belőlük semmi.

Jan: Van egy levelünk, ami így szól: A természetes jelenségek általában nem hirtelen változások formájában következnek be. Az élet egy folyamat. On és a könyvében idézett szerzők az Indigó jelenség kezdetét a 70-es évekre teszik. Lehetséges-e, hogy már évtizedekkel korábban is voltak Indigó gyerekek a Földön, csak olyan kis számban, hogy ész-

revétlenül jutottak el a születéstől a felnőtt korig? [Az előző fejezetből.]

Nancy: Azt kell mondanom, hogy 1700 előtt csak nagyon kevés viola létezett, gyakorlatilag egy sem. A kék volt a csúcs, és voltak a barnák, a sárgák, és a zöldek. A violák akkor kezdtek érkezni, egyre többen és többen, mint ahogyan most az Indigók.

A violák az előőrs. Érti, ugye? Körülbelül két évszázadonként jelenik meg egy új szín, és emelkedik ki a társadalomban. Tehát a violák igazából a tizennyolcadik századtól kezdődően érkeztek egyre nagyobb számban. Korábban csak nagyon kevés volt belőlük. Most azt tapasztaljuk, hogy felgyorsul az idő, és az Indigók sokkal nagyobb sebességgel érkeznek, mint azt más színek tették.

A violák az Indigók előfutárai. Nekik nincs tanulnivalójuk; Ok csak felülvizsgálják a dolgokat: a félig elfeledetteket és a félig megőrzötteket. Az Indigók nem vizsgálgatnak; ők futuristák. A jövőt hozzák el nekünk. Nem a múlton rágódnak. A violáknak a feladata, hogy megszöjék a harmadik dimenziót. Tehát minden színnek a feladata nagyon fontos, és megbecsülendő. Mindegyiknek megvan a maga helye és szerepe, hogy ne akadályozzák a rendszert a kibontakozásban. Tehát a következőt kell tudnunk ezzel kapcsolatban: a violák az Indigók előfutárai.

Emlékezzenek vissza, az elmúlt 2000 évben, a 20. század közepéig azt tartottuk magunkról, hogy szigorúan vallásosak vagyunk. Igaz, a metafizika szót nem használtuk, bár már Arisztotelész kitalálta. Inkább csak próbáltunk vallásosak lenni, és amit ma metafizikának hívunk, azt a 20. század közepén még csak spiritualizmusnak neveztük, a keresztény hit protestáns ágának. A különleges emberekre az erkölcsrendeszek úgy tekintettek, mint a prostituáltakra. Úgyhogy, körülbelül csak az elmúlt 100 évről mondhatjuk el, hogy az embereknek nem kell feltétlenül a Biblia szerint gondolkodniuk. Ki törődött a színekkel? Azon a szinten kinek jutott volna eszébe, hogy az emberi faj fejlődéséről be-

szeljen, és hogy az Univerzumon belül küldetésünk van? Egyszerűen csak Isten gyermekei voltunk.

Tehát ez a mostani folyamat annyira drámai, és olyan gyorsan zajlik, mint eddig még soha. A vallásosság még mindig fogva tart bennünket, és még mindig nem bízunk eléggé az emberiség fejlődésében. Szellemünk kvantumugrásokkal fejlődött az elmúlt évszázadban, és mi még mindig hiányt érzünk, csak mert valami új dolog van a látóhatáron. Ilyenkor mindig zavarban vagyok - miért vagyunk ilyenek? Csak arról van szó, hogy felgyorsultunk, ezért lineárisan az életünk sokkal drámaiabban zajlik. Most ez van. A múltban más volt. Csöndes csobogás, néhány hullám fodor, amit senki sem érzett. De ez most valami olyan, mint a számítógép a maga bájtjaival, belénk hasít, és valamit beindít bennünk. Ez valami érdekes dolog. Erre oda kell figyelnünk.

Jan: Térjünk vissza a gyerekekhez. Az utolsó beszélgetésünk óta több, mint két év telt el. Tud-e mondani valami újat az Indigó gyerekekkel kapcsolatban, vagy történt-e változás?

Nancy: Azt hiszem, egyre tisztábban látják, kik ők valójában. Az elmúlt évben észrevettem valamit Európában, és most ezt kutatom. A legtöbb humanistának van egy különleges jegye, az pedig az, hogy a fogaik kuszán állnak. Ez egy kicsit ostobán hangzik. Azért áll így a foguk, mert a szájuk nem elég nagy az elülső fogak számára, és csak nagyon kevesek akarják szabályoztatni. Ez az, amit észrevettem. Ezek az Indigók többnyire olyan családban nőnek fel, akik nem rakatnak fogszabályzót a gyerekeikre. Nem tudom miért nem, számomra ez meglepő, hiszen ezek a gyerekek 16, 17, 18, 20 vagy 22 évesek. De ezt látom a fiatalabbaknál is. Nem tudom, hogy a családok tetetnek-e fel nekik fogszabályzót, vagy sem, de nem is ez a lényeg. A művészek vagy a véleményalkotók között ilyen nem fordul elő.

Jan: Lehet, hogy ezeket a gyerekeket nem érdekli a külső.

Nancy: Nem tudom. En arra is gondolok, hogy ma már

nem annyira vagyunk annyira odáig az orvosokért. Nem tudnak már bennünket annyira befolyásolni. Csak ezt a változást tapasztaltam, eltekintve attól, persze, hogy egyre nagyobb számban vannak jelen [mármint az Indigók]. Azt hiszem a legnagyobb változásokat öt vagy hat év múlva fogjuk tapasztalni, de a definíciót szerintem ez nem fogja érinteni. Többet fogunk tudni róluk, az biztos.

Jan: Önnek különleges adottsága van. Lát-e valamilyen új színt?

Nancy: Még nem. De amikor az Indigó színre felfigyeltem, azt mondták, lesz még egy szín. Még nem láttam, de nagyon várom.

Jan: Van-e valami fogalma arról, melyik szín lehet ez?

Nancy: KI sem tudom képzelni.

Jan: Mióta kiadtuk az Indigó könyvet, óriási változások történtek a bűnözésben: gyerekek ölnek meg gyerekeket. Mennyiben érinti ez az Indigó jelenséget?

Nancy: Emlékezzen csak arra, amit mondtam. Amikor elérjük a 100 százalékot, a fele az utópiát fogja építeni, a fele a káoszt. Eele a poklot építi majd. A másik megjegyzésem az, hogy azok a gyerekek, akik megölték az embertársaikat, valamennyien *véleményalkotók* voltak, és, ha visszaemlékszik a *véleményalkotók* feladat orientáltak. Az emberek csupán eszközök céljaik elérésében. Az a legfeltűnőbb, kivéve azt az esetet, ahol [állítólag] két diák [dartmouthi] professzorokat ölt meg, de még nem olvastam eleget a történetről, és mivel felső középosztálybeli gyerekek voltak, nem ismertették az ügy hátterét, és azt sem, hogy mit csináltak - szóval, hogy amikor *véleményalkotók* ölnek, akkor a legtöbb esetben megölik magukat is. Valami nem stimmel ezzel a történettel kapcsolatban, de még nem jöttem rá, mi az.

Jan: Mikor történt ez?

Nancy: A múlt héten. Az egyik fiú apja adta fel őket. Szökni próbáltak, de azt hiszem közbejött valami, ami megváltoztatta a helyzetet. De mindkettőjük *véleményalkotók* volt. Mint mondtam, a legtöbb esetben önmagukat is meg-

ölik. Ezért gondolom azt, hogy ennek a kettőnek a története más, és utána fogok járni, hogy ennek mi az oka, mert úgy érzem még nincs kitergetve minden lap.

Jan: Szedtek valamit?

Nancy: Ezt én is szeretném tudni. De szerintem inkább arról van szó, hogy a legtöbbjüknek olyan szüleik vannak, akik miatt megharagszanak az egész világra.

Jan: Es ebbe mindenki beletartozik?

Nancy: Nézze meg az iskolás Indigókat: ha valamelyik szülő részéről bántalmazás éri őket, akkor az iskolában elmondják valakinek, és segítséget kapnak. A legtöbbjük felhívja a 911-et. A rendőrségen elmondják, hogy „A szüleim vernek”. Sokkal nyíltabbak, mint mi voltunk. Alibélénk belénk ivódott, hogy „Nem mondhatjuk el senkinek, mert *mi* vagyunk a hibásak.” Ezek a gyerekek ezt nem veszik be. Alár egészen fiatalon rájönnek erre, és ez még drámaibbá teszi a helyzetet. A tíz év alatti gyerekek olyan dolgokon mennek keresztül, amiken a legtöbb ember soha.

Azt hiszem, meg kell értenünk, milyen gyors a változás. 15, de talán még 10 évvel ezelőtt is csak rémülten néztünk volna. Tehát úgy gondolom, hogy az Indigók minél inkább egységesebbé válnak, annál inkább látni fogjuk az éles különbséget a violák és az Indigók között, és ez nagyon nyilvánvalóan fog jelentkezni: körülbelül úgy, mint ahogyan az öregek és a fiatalok szemben állnak egymással. Es tisztelettel fogjuk majd nézni az új fizikai és szellemi képességeiket.

Jan: Tud-e valamit arról, hogy az Indigók gyerekei valamivel többet tudnának, mint amit az eredeti Indigók tudtak? Más szavakkal, észrevett-e valami olyat, hogy spirituálisán ez az embercsoport is fejlődik?

Nancy: Igen, azt hiszem éles különbségek tapasztalhatók. Nem tudom, hogy ezeket lehet-e spirituálisnak nevezni, mivel minél fiatalabbak, annál inkább „komputerizáltak”, és minél tényszerűbbek, annál bizalmatlanabbak a mi világunkkal kapcsolatban, kudarcnak tekintenek bennün-

ket, mert nem tudunk nyíltszívűek és őszinték lenni. Azt hiszem, ez az, amivel mindegyikünknek szembe kell nézni.

Jan: Arra gondol, hogy olvasnak a gondolatainkban, és hogy sokan mást tesznek, mint amit gondolunk?

Nancy: Hát, nem tudom, hogy olvasnak-e a gondolatainkban, de azt gondolom, hogy az érzékelésük sokkal élesebb, mint a miénk, és ők nemcsak érzékelnek, hanem meg is bíznak abban, amit érzékelnek. Mi pedig még mindig csak belegabalyodunk. Én ezt úgy mondom, hogy „Mi még mindig hamisan látjuk a világot”. Nem tudjuk, mi a valóság. Csak azt tudjuk, hogy mi az, amit érzékelünk.

Sorakoztasson fel 15 embert, és mind a 15 mást fog látni. Tehát az igazságnak sok arca van. Az Indigók számára az igazság mást jelent. Sokkal inkább kétneműek, mint mi vagyunk. A szex nem azt jelenti számukra, amit nekünk. Nem a házasságkötés eszközeként fogják használni; számukra a szex játék lesz, amire egyébként szerintem eredetileg is szánták, a nemzés mellett. De a nemzés nem lesz annyira fontos a számukra, mint nekünk volt, ami azt jelenti, hogy elsősorban önállóságra fognak törekedni, ami a violák feladata.

Tudja, a viola korszak azt kívánja, hogy önállóak legyünk. A violák legtöbbje célorientált. Ezek a gyerekek (a maiak) az utat fogják élvezni, és a cél nem érdekli őket. Úgyhogy sok szülőnek kell majd olyan kihívás elé állnia, hogy a gyermeke a középiskola befejezése után nem akar majd rögtön továbbtanulni, és nem is fog. A legtöbben majd otthon fognak maradni, amíg biztosítva látják azt az életformát, amihez a szüleik hozzászoktatták őket. Érti?

A mi nemzedékünk alig várta, hogy eljöhessen otthonról, és mindent előlről kezdhessen. Nekünk nem kellett a szüleink pénze. Egyébként sem adtak volna belőle. Jó érzés volt kirepülni, és a magunk lábára állni. A mostani gyerekek azt mondják, „Majd én megcsinálom”, és aztán maradnak a fenekükön. Érdekes időket élünk. Egyébként az értékrendszerük teljesen eltér a miénktől. Egyesek azt mondják erre,

hogy borzasztó, mások meg, hogy fantasztikus. Az igazság az, hogy változásban vannak, megmutatják nekünk, mi a szeretet, és mi meg fogunk lepődni, hogy mit veszítettünk. Megmutatják, hogyan kell élvezni az életet - nem azt, hogy az erős gyerekek hogyan irányítanak az iskolában. Megmutatják, mennyivel több van egy pillanatban, és nem foglalkoznak azzal, van-e bizonyítványuk, vagy nincs, azzal foglalkoznak, ami boldoggá teszi őket. Teljesen mások lesznek, mint mi.

Jan: Kn ezt úgy nevezem, hogy „harmóniában élni a bennünk élő gyermekkel”, amit én akkor fedeztem fel önmagamban, amikor édesanyám meghalt. Amikor elkezdtem ezzel foglalkozni, megváltozott az életem. Újra fel kellett őt (a gyermeki énemet) *nevelnem* magamban. Amikor közösen sikerült elengedni a földi, fizikai anyánkat, akkor tudtam segíteni neki, és figyelmeztettem, hogy én vagyok az igazi anyja, a képzeletbeli keresztanyja.

Nancy: Gondoljon csak bele, hányan vannak, akik nem is tudnak erről.

Jan: Kn tehát azt látom, hogy az Indigók szülei megtanulhatják, hogyan bánjanak a gyermekükkel, és ezen keresztül megtanulják, hogyan bánjanak az önmagukban élő gyermekkel. Ha megvan az egyik, akkor megvan a másik is.

Nancy: Teljesen igaza van. Ne akarjunk *ők* lenni.

Jan: Lépjünk kapcsolatba a bennünk lévővel. Az Indigó gyerekek érezni fogják bennünk az őszinteséget és az igazságot.

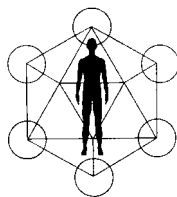
Nancy: Igen, és a többit bízzuk rájuk. Az Indigók szeretik az egyenes beszédet.

Jan: Kgyetértek.

Nancy: Nem szeretik, ha nem engedjük őket szóhoz jutni. Tegnap eljött hozzám egy hölgy, szövegkönyvíró Los Angelesben, és magával hozta a 12 éves fiát. Leültünk, és elkezdtünk a fiúval beszélgetni. A hölgy azt mondta, „Tudja, magának el fogja mondani az igazat. Senki másnak

nem mondaná el." Nekem fog beszélni, de neki nem. Ki-
hozza hozzám, hogy megtudja, mi történik a fiával. Hát
nem furcsa?

Jan: Nekem tetszik. Még egyszer köszönöm, Nancv.

ÖTÖDIK FKJ (ÍRT)

A BENNÜNK ÉLŐ GYERMEK

„5? gyermeki szó csak idegenül, és hamisan cseng abban
a társadalomban, amelyben a felnőttek elidegenednek a gyermekek
világától, vagy gyakran saját gyermekkoruktól . . .
71 gyermekeket úgy kezelték. . . mintha megrögzött hazudozók
uacjy csalók lennének, akik csal fantáziálnak.

- BEATRIX CAMPBELL, BRIT ÚJSÁGÍRÓ

C 11f~ ost egy olyan témát hozunk szóba, mely bár lehet,
•~**sJL C** hogy ismerős, nem biztos, hogy mindenki számára
teljesen érthető. Hogyan függ össze a bennünk élő gyermek
ténykedése és az Indigó gyermek nevelése, vagy a vele való
kapcsolattartás? A most következő beszélgetésben pont ezt
a kérdést akarjuk tisztázni.

Mit kell tenniük ahhoz, hogy teljesen megértsék ezt a fe-
jezetet? Csak annyit, hogy kinyitják a szívüket, elengedik
magukat és visszagondolnak arra az időre, amikor hat- vagy
hétévesek voltak. Micsoda? Hogy nem emlékeznek? Na lát-
ják, ez az.

Nemrég egy előadást tartottunk a keleti parton, mely
után egy férfi odajött Janhoz és megkérdezte csatlakozhat-e
hozzá az. ebédidőben. Könnyes szemmel kezdett el beszélni.
Elmesélte, hogy egy évvel korábban, egy előadásunk után
kezdett ráébredni saját, egyéni életére.

Dávid az ötvenes éveinek a közepén járt, és a hasonló ko-
rú férfiaktól eltérően tele volt érzéssel, amikor elmesélte a

történetét. „Tudja, Jan”, kezdte, „a feleségem és én már sok előadásukon részt vettünk, és mindig élvezettel hallgattuk. A legutolsón azonban arról beszélt, hogyan fedezte fel önmagában a Benső Gyermeket. Arra kérte a jelen lévőket, hogy helyezkedjenek el kényelmesen, és egy irányított meditációba kezdett. Éreztem, ahogy kellemesen ellazulok. Ekkor azt az utasítást adta, hogy fedezzük fel magunkban azt a pici részt, amit Benső Gyermeknek hívunk. Próbáltam nem előítélettel lenni, de az igazat megvallva, nem tudtam elfogadni ezt a koncepciót. De mivel mindkettőjüket tiszteltem, továbbra is csukva tartottam a szememet, és folytattam a programot. Legnagyobb megdöbbenésemre egy szomorú, lerongyolódott, mérges kisfiú jelent meg előttem. Azt mondta, eltemettem őt, azóta, hogy Vietnámból hazajöttem. Nagyon haragudott rám. Akkor elkezdtem sírni, ami egyébként nem volt jellemző rám.”

Dávid meg akarta osztani Jannal az emlékeit, és személyesen akart köszönetet mondani neki azért az élményért, mely olyan nagy hatással volt rá. Jan megkérdezte tőle, hogy ez az élmény hozott-e változást, amikor alkalmazni kezdte a mindennapi életében. Dávid elmondta, hogy meggyezett az újonnan megtalált „gyermekkel”, hogy vesz egy Harley Davidsont, és milyen buli lesz együtt száguldani rajta az országban mindenfelé.

Jan megkérdezte, hogy „Volt-e olyan, aki azt vetette a szemére, hogy egy középkorral járó krízist él át?” Azt válaszolta, igen, vannak, akik ezt gondolják, de amikor válaszol nekik, új gyermeke (a kis Dávid) nevetve válaszol, nem védekezőn.

A kis Dávid gyakran azt válaszolja, hogy „ifjúságom újjászületését élem át!” Dávid azt is elmondta, hogy új, sokkal természetesebb embernek érzi magát. Sokkal játékosabb, és a humor fontosabb része lett az életének, mint valaha. „Most már nagyon sokat nevetek.”

„Nem mondhatjuk azt, hogy a gyerekes emberek megálltak a fejlődésben; éppen ellenkezőleg, folyamatosan megadják maguknak

az esélyt arra, hogy akkor is fejlődjenek, amikor a legtöbb felnőtt már a középkorúak szokásainak és konvencióinak a selyemgubójába burkolózott."

- Aldous Huxley

Ki az a Benső Gyermeke? Ki, vagy milyen része az embernek az, melyet el lehet temetni „a hátsó kertben” életünk nagy részében? Az is előfordul, hogy ez a temetés egy életre szól, és soha többé nem találunk rá. És miért is beszélünk erről egyáltalán? Végül is ez a könyv *igazi* gyerekekről szól, vagy nem?

Amikor anyagot gyűjtöttünk az első Indigó könyvhöz, eszünkbe jutott valami érdekes - az előző könyvünkben már céloztunk rá. Arra a következtetésre jutottunk, hogy az Indigók sokféle okból vannak itt. Van ezek közt egy, ami elég nehezen megfogható, és ez az, hogy lehet, hogy azért vannak itt, hogy segítsenek nekünk megtalálni a bennünk élő gyermeket. Hogy hogyan? Úgy, hogy az Indigók valójában mindig a szülők „igazi énjére” reagálnak.

Moneque LeBlanc a Második fejezetben arról írt, hogy az Indigók érzékelik az igaz érzéseket. A következő történet nagyon hasonló, de ezt Bea Wragree írta, akivel már korábban találkoztunk.

„Miért vagy olyan mérges, anya?”

Bea Wragree

Egyik délután történt, hogy néhány frissen mosott ruhával bementem az öt éves kisfiam szobájába. Trey kíváncsian nézett rám, és így szólt: „Miért vagy olyan mérges, anyu?” Meglepődtem, és azt válaszoltam, hogy „Nem vagyok mérges, drágám.” Ére tágra nyílt szemekkel azt kérdezte: „Akkor miért van az a dühös kifejezés az arcodon?”

Arra a tényre reagált, ami az arcomra volt írva. Ami igaz,

az igaz! Mérges voltam, és ő pontosan érzékelte ezt a testbeszédemből és az arckifejezésemből. Vagyok annyira felnőtt hogy ezt bevalljam? Vagy hagyjam figyelmen kívül a valóságot, és ezzel becsüljem le a fiam érzékenységét?

Összeszedtem minden bátorságomat, és azt mondtam: „Igazad van drágám, mérges vagyok valami miatt, ami ma történt velem, és nem mondtam az előbb igazat. Ne haragudj.”

Aznap a fiam azzal ajándékozott meg, hogy *egészen magam* lehettem, és őszintén szóltam. Hogyan nevelhetnénk egy gyereket az igazmondásra, ha mi magunk képtelenek vagyunk rá?

Ugye látják, milyen intuitív volt Bea fia? Mi történt? Az Indigók nagyon finoman tudják érzékelni önmaguk tükörképét a felnőttekben. Úgy néznek az emberekre, vagy a felnőttekre, hogy a gyermeki énjüket látják bennük. Ezt hívjuk mi az „igazi énnék” vagy a „teljes énnék” és úgy érezzük, hogy ez a közös nevező az Indigókkal való kommunikációban.

Most nézzük meg, hogyan definiálja a Benső Gyermek fogalmát dr. Charles L. Withfield akadémikus, „*A bennünk élő gyermek gyógyítása*” című mű szerzője.

A Benső Gyermek fogalma már vagy kétezer éve része a világkultúrának. Carl Jung „Isteni Gyermeknek”, Emmel Eox „Csodás Gyermeknek” nevezte. Alice Miller és Donald Winicott pszicho-terapeuták „Igazi Ennek” hívták. Rokelle Learner és társai „Benső Gyermeknek” nevezték. A Bennünk élő Gyermek kifejezés arra a részünkre utal, ami valóban élő, energiával teli, kreatív és elégedett; ez az Igazi Énünk - akik igazából vagyunk.

Ahogy nővünk, nagyon sokan arra kényszerülünk, hogy részben, vagy egészben „a hátsó kertbe” temessük önmagunkat a túlélés érdekében. Az „igazi énünk” visszavo-

nul a hátsó kertbe, nincs velünk a házban. Érezte már valaha, hogy hiányzik valami az életéből? Valami, ami legbenső lényege, nem a társ vagy a pénz. Érezte-e már azt, hogy énjének egy része hiányzik? Kz valószínűleg annak a jele, hogy az Önben élő gyermek rejtőzködik.

Ezen a ponton lépnek be az Indigó gyerekek. Mint már az első könyvünkben említettük, az Indigó gyermekek bal és jobb agyféltekéje kiegyensúlyozottan működik. Természetüknél fogva tudatosak, és gyakran felismerik a szüleik „sebzett” részeit. Észreveszik, ha a Benső Gyermekek jelen, vagy nem egészen tudatos. Egyensúlyra vágnak, és ha ez nincs meg, akkor zavar támad a kommunikációban. Amikor eltemetjük magunkban a Benső Gyermekeket, nemcsak magunktól és másoktól határolódunk el, hanem az Indigó gyerekeinktől is!

Milyen mélyek lehetnek ezek a sebek? Képzeld el, hogy nemrég veszítették el elsőszülött gyermeküket. Gondolják csak el, mennyire lesújtó ez! Vannak Önök között, akik már ismerik ezt a fájdalmat, ők tudják, miről beszélünk. Az egész életünk megváltozik, és az élmény örökre a részünké válik. Bár a bennünk élő gyermek eltemetése nem hasonlítható össze egy igazi gyermek elvesztésével, néhány vonatkozásuk azonban ugyanaz. On félrehúzódo? Elrejtí az érzéseit? Nehezen köt barátságot? Gyakran beteg? Mindig fáradt? Gyakran ok nélkül haragszik? Fut, szalad, anélkül, hogy megállna egy lélegzetvételnyi időre és megnézné, mi folyik On körül? Könnyen esik pánikba? Sokszor magányos? Hiányzik a nevetés az életéből? Minden csak nyűg?

Válaszoljon a következő kérdésekre igennel vagy nemmel: a felnőttek dolgoznak; a gyerekek játszanak.

Ha igenlően válaszolt, akkor azt javaslom, olvassa tovább a könyvet. Ezek a szeretetlenség és a benső gyermek eltemetésének a klasszikus tünetei.

A leginkább ideülő klasszikus példa a póni és a trágádomb esete. A kisfiú bemegy a szobába, azt remélve, hogy

egy pónit talál odabenn. Azt mondták neki, hogy a póni ott van. A trágyadomb mellékes, és különben sem illik oda. A gyerek jókedvvel és izgatottan keresi a pónit - és megtalálja! A felnőtt is tudja, hogy a póni odabenn van, de gyakran a trágyadombot veszi észre először, és aztán vagy felhagy a kereséssel, vagy mindvégig azon panaszkodik, hogy milyen bűdös van odabenn. A trágyadomb az, ami megmarad, a pónira nem emlékszik. Önök ebben a helyzetben hogyan viselkednének?

Jó, jó, felnőttek vagyunk. Mismerjük, hogy jóval nagyobb a teher és a felelősség rajtunk, mint a gyerekeken általában. Most igazából csak azt szeretnénk volna, hogy önmagukba tekintsenek, és megvizsgálják, vajon kiegyensúlyozottak-e. A Benső Gyermekek hiányában nem lehetnek azok! Volt már, hogy valaki szerencsétlen flótásnak, vagy született balféknek hívta magukat? Vagy mondta már ezt Önöknek egy gyerek? (Feltehetően egy nagyon okos gyerek!)

Most néhányan bizonyosan azt mondják, „Rám nem. Nekem boldog gyerekkorom volt.” Az igazság azonban az, hogy csak néhányunknak volt igazán tökéletes gyerekkora. Vannak, akik számára a felnőtté válás fájdalmas. Ekkor történik meg az, hogy „ásunk egy gödröt” és „beletemetünk” néhány dolgot, hogy a megmaradt részünkkel túl tudjuk élni a válságos helyzeteket. Amikor így cselekszünk, akkor megszűnik a kapcsolatunk az „igazi énünkkel” és elhatárolódunk azoktól is, akik körülöttünk vannak.

Aliközben növekszünk, gyakran fogadunk el igaznak olyan dolgokat, amiket nálunk felsőbbrendű helyzetben lévő emberek mondtak ránk: a szüleink, a tanáraink vagy a tanácsadóink; de lehet, hogy egy könyv, a mozi vagy a tévé. Szerencsére, ahogy idősödünk elkezdjük felülvizsgálni ezeket az igazságokat. A régi program azonban még mindig jelen van, ott kísért a személyiségünkben, és már nem igazán szolgál bennünket. Például, amikor gyerekek voltak, biztos mondták Önöknek, hogy ne játszanak a tűzzel. Most pedig

egy lángvágóval akarnak szobrot készíteni. Át kell írniuk a régi „lemezt”, ha el akarják engedni azt a félelmet vagy érzést, ami megakadályozza, hogy kielégítsék azt az új vágyukat, hogy tűzzel szobrot faragjanak.

Mi a legszembetűnőbb tulajdonsága a „Benső Gyermekek”? Nem akarjuk túlságosan leegyszerűsíteni a helyzetet (és már olyan sokan írtak erről), de ez nem más, mint a kiegyensúlyozottság. Az az ember, akiben a Benső Gyermekek ép, spontán, kreatív, játékos, boldog, és képes saját helyzetében felhőtlenül nevetni. Szerintünk az is ide tartozik, hogy kapcsolatban van Istennel, függetlenül attól, hogyan nevezik, és spirituális ismerettel rendelkezik a Lélekről. Még sokkal több minden van, de most már érzik, miről van szó.

Amikor repülőgéppel utaznak a kísérőszemélyzet egyik tagja elmondja, hogy hogyan kell használni az oxigén álarcot. Magától leesik, amikor az utastérben lévő nyomás megváltozik. „Ha On gyermekkel utazik - mondja az utaskísérő -, először magáról gondoskodjon, aztán a gyermekéről.” Mi ugyanezt üzenjük. Az élet súlyos teher, és először önmagunkról kell gondoskodnunk ahhoz, hogy aztán foglalkozni tudjunk azzal a drága teherrel, amit a Lélek hagyott ránk.

Jó, akkor most mihez kezdünk? Mondjuk, hogy éppen sötét van az elképzelt repülőgép utasterében, amikor a nyomás lecsökken. Ebben a helyzetben két dolgot tehetünk, mielőtt a gyermekünknek segítünk: (1) Megkeressük az álarcot és (2) felvesszük!

Keressük meg az eltemetett gyermeket a hátsó kertben

Azzal, hogy az eltemetett gyermek keresésére indulunk, bevalljuk, hogy most nincs az életünkben. A felismerés, hogy elrejtettük, egyidejűleg maga után vonja a keresést, és a rátalálást. Valamit itt figyelembe kell vennünk: amikor a gyerekekkel beszélünk, gyakran a felnőtté válásukat hangsúlyozzuk. Például, amikor egy felnőtt a síró fiával beszél, gyakran azt mondja, „Ne sírj, te már nagyfiú vagy!” Hal-

lőttak-e már valaha egy anyát is, aki úgy szólt volna a kisfiához, hogy „Te vagy anya kicsi férfija?” Nagyrabecsülésünk mindig a felnőttek irányában mutatkozik meg. Bár ezeket a dolgokat abban a hitben mondjuk gyerekeknek, hogy ők is felnőttek szeretnének lenni, gyakran elfelejtjük azt a tényt, hogy a gyermeklét is fontos. Ideje lenne felismerni a „gyermek-én” termékenyítő gazdagságát a gyermekekben és magunkban egyaránt.

Van ebben egy kis irónia. Ha igazán meg tudnánk vizsgálni a gyerekek legbensőbb gondolatait, akkor egyes szakértők állítása szerint a gyerekek nagyon is pontosan látják ezt az egészet: bár epekednek a felnőttek kiváltságai után, gyakran érzékelik a felnőtté válásban rejlő boldogtalanságot, ami talán épp saját családjukban is megmutatkozik. Igazából lehet, hogy senki mások nem akarnak lenni, csak gyerekek! Most épp azt vizsgáljuk, hogy felnőttként képesek vagyunk-e visszaszerezni néhány gyermeki tulajdonságunkat, amelyek olyan nagyszerűek voltak, és amelyek többsége most is bennünk van, csak eltemettük őket.

„A gyerekek úgy gondolnak a felnőtté válásra, mint egy rettenetes sorscsapásra, ami valami csoda folytán velük sohasem fog megtörténni. Mi, akik már túl vagyunk a harmincon, valamennyien örömtelenek és groteszkek vagyunk, Lényegtelen dolgok miatt állandóan akadékoskodunk, és bár, már amennyire ezt egy gyerek fel tudja fogni, nincs semmi célunk, még mindig élünk. Csak egy gyerek élete lehet igazi. ”

— George Orwell

Szeretnénk, ha megismerkednének egy kiváló könyvvel, mely leírja, hogyan juthatunk vissza lépésről lépésre az elrejtett gyermekig. Kz a ma kiadott legjobb könyv e témában. A címe: *Hogyan fedezzük fel újra a bennünk élő gyermeket?* Szerzője, dr. Kucia Capacchione mondja a következőt a

Benső Gyermekről, mellyel elárulja, miért olyan fontos foglalkoznunk vele:

„Öleljük magunkhoz a bennünk élő gyermeket, és engedjük, hogy megnyilvánuljon bennünk és a külvilág külvilágban. Csak így válhatunk teljes értékű emberekké. ”

Induljanak el, és fedezzék fel ezt a kincset! Ezek a szavak fájók lehetnek Benső Lényük számára. Mi abban szeretnénk segíteni, hogy az igazi kincset találják meg - Önmagukat! Beletekintünk egy-két olyan módszerbe, melyeket sikerrel tanítanak. Ha a szándékuk komoly, ne engedjék, hogy a szertartásosnak tűnő, újszerű módszerek eltántorítsák Önöket. Működnek, és hatásosak!

A következő technikát Sharyl Jackson dolgozta ki, aki mögött nyolcéves állami iskolai tanítás áll. Sharyl egy észak-dakotai farmon nőtt fel, az észak-dakotai Egyetemen nyelvészetet tanult, és a Washingtoni Egyetemen spanyol irodalomból diplomázott. Nyolc évet tanított egy állami iskolában, mielőtt Seattle-ben elkezdett a méltóságot a fiataloknak programmal foglalkozni. Sharyl felnevelt egy rakás, ma már felnőtt Indigó gyereket, és ezekre a személyes élményekre támaszkodva dolgozik. Tapasztalatai először az Interneten jelentek meg [\[www.PlanetLightworker.com\]](http://www.PlanetLightworker.com), bárki számára hozzáférhetők.

A Benső Gyermek és az Indigó gyermek Sharyl Jackson

Mielőtt elkezdené beszélgetni saját Benső Gyermekével, javaslom, hogy keressen egy nyugodt, biztonságos helyet és szánjon elég időt az együttlétre. Továbbá tanácsolom, hogy kezdetben hangosan beszéljen, mondja ki hangosan a gondolatait és a szándékait.

Félbeszakítjuk Sharyl előadását és mondunk egy példát arra, hogy milyen formában fejezhetik ki a szándékukat: „Kérlek téged Istenem, magasságos Szellem és Szeretet, hogy töltsd el szívemet. Tiszta szívvel kérem, hogy a bennem élő Cyermek jelenjen meg előttem.” Bármit mondhat, ami az (n) számára jelentőséggel bír. Ez nem egy vallásos megnyilvánulás, hanem olyan szavak, melyek előhívják legbensőbb spirituális érzéseit, és megmutatják, hogy tiszta szándékkal indul az elrejtett kincs felfedezésére.

Szerintem az is fontos, hogy egy tiszta lappal indítson, ezért mondja el Benső Gyermekeinek, hogy ezentúl szeretne vele másképp beszélni. Mondja el, mennyire sajnálja, hogy korábban úgy elhanyagolta, nem gondoskodott róla, és figyelemre sem méltatta. Mondjon el mindent, amiről úgy érzi, hogy ez a része hallani szeretné és szüksége van rá. Elmondhatja azt is, hogy csak azért felejtette el, mert a sok fájdalom és szenvedés gátakat alakított ki Önben. Ne kapkodja el a folyamatnak ezt a részét, mert a kapcsolatteremtés, a tisztaság és a bizalom alapvető fontosságú a siker elérése érdekében.

Amikor úgy érzi, hogy megteremtette a kellő légkört és kész a párbeszédre, kezdje azzal, hogy hangosan, vagy magában megkérdezi a Benső Gyermekek nevét. Fogadja el azonnal, amit hall, érez, vagy felismer, és ne lepődjön meg semmin. Tegyen fel ezután egyszerű kérdéseket, például, hogy mi a kedvenc étele, színe, vagy bármi hasonlót. Más szavakkal, szánjon időt a kapcsolat kialakítására és a bizalmas légkör megteremtésére. Az idő elteltével képes lesz majd mély, jelentőségteljesebb beszélgetésekre is. Önön múlik, hogy Gyermeke mennyire érzi biztonságban magát, és az On feladata, hogy biztosítsa a szeretetéről és a gondoskodásáról. A Gyermekek nagymértékben hozzájárul ahhoz, hogy felébredjen Önben az öröm, kialakuljon a harmónia, megterem-

tődjön az egészség és a jó közérzet, valamint, igen, hogy megjelenjenek a csodák az életében, ha On is úgy akarja.

Ks legvégül ne feledjen el időt szánni arra, hogy átgondolja, mit szeretett volna, hogyan bánjanak Önnel gyermekkorában. Kz elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy most szerető, jó szülő legyen akár Benső Gyermekéről, akár saját gyermekéről, vagy Önre bízott gyermekről van szó. Biztosíthatom Önt arról, hogy a Benső Gyermekért tett bármilyen erőfeszítése bőven meg fog térülni. Ha most épp egy Indigó gyermeket nevel, használja fel ezeket az új képességeit a vele való kommunikációban. Ha On csodálatos szülő, gondolja át, mi olyat tesz esetleg, amit a Benső Gyermekével nem tesz meg. Nem tudom elégszer hangsúlyozni, milyen fontos ez saját személyes fejlődése érdekében, valamint az otthona és a világ harmóniájának a megteremtésében.

Ks most térjünk vissza ahhoz, milyen aktuális tapasztalatok vannak a Benső Gyermek megtalálását illetően. Kgy másik, szintén nem régi előadásunkon az 57 éves Jillian jött oda Janhoz beszélgetni. Kimondta, hogy 30 éve cukorbeteg, rendszeresen adja be magának az inzulint. Természetesen imádja az édességet, és gyakran megengedi magának. Bár tudja, hogy ezzel csak árt, nem tud ellenállni a kísértésnek.

Jan arra kérte, „csendesedjen el”, vegyen néhány lassú, mély lélegzetet, és kérje a Szent Szellem támogatását, vagy azét, aki fontos neki. Jan látta, hogy Jillian meditáló alkat, és tudta, hogy ami következik, jelentőséggel fog bírni a számára. Arra utasította, hogy kérdezze meg a „benne élő gyermeket”, mit mond a cukorimádatára - mely nyilvánvalóan káros az egészségére. Ha van valami, amit egy gyerek szeret, az a cukor, ugye? 'Tényleg önmagával kell kapcsolatba lépnie, hogy megtalálja a választ?

Jillian végrehajtotta az utasításokat. Kicsendesedett, majd néhány pillanat múlva előadott egy történetet. Volt

egy bátyja, aki szívelégtelenségben meghalt, mielőtt ő megszületett volna. Az anyukája Jilly egész gyerekkora alatt depresszióban volt, és nem engedte, hogy túl sokat mozogjon, mert attól félt, hogy megismétlődik a régi tragédia. Jillian azonban élt halt a balettért, de abba kellett hagynia az anyja félelmei miatt. A benne élő gyermek még mindig emiatt búslakodott. Jillian ekkor jött rá, hogy cukorbetegsége akkor kezdődött, amikor megszületett saját második gyermeke! Benső Gyermeke ezt mondta neki: *„Szeretek táncolni! Nagyon hiányzik a tánc. A tánc annyira csodálatos volt, és annyi örömet okozott. Nem táncolhatnánk!”*

Ezután Jillian teret adott az életében a táncnak, és a cukorimádata gyakorlatilag megszűnt, mintha a teste megértette volna, hogy a Benső Gyermeke meghallgatásra talált. Nézzük csak át még egyszer: Jillian egy kívánsággal kezdte, és egy fantasztikus megoldáshoz jutott.

A másik kezéd

„A másik kezéd” is dr. Capacchione könyve. Ebben egy olyan módszerről ír, mely a korábban említett *„Hogyan fedezzük fel újra a bennünk élő gyermeket”* című könyvében is szerepel.

Vannak köztünk olyanok, akik nem szoktak meditálni, és kíváncsiak lennének arra, vajon van-e olyan gyakorlat, mellyel elérhetik, hogy Jillianhez hasonlóan válaszokat kapjanak. Igen, van! Ez is dr. Capacchione nevéhez fűződik, végtelenül egyszerű és sokaknál beválik. A következőket mondja erről:

Nem domináns kezünket a fejlődés korai szakaszától kezdve elhanyagoljuk, és mivel kevesebbet használjuk, fejletlenebb marad. A paradoxon az, hogy éppen ez a gyengébb „másik kezünk” vezethet bennünket vissza saját Benső

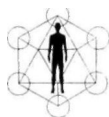
Gyermekünkhöz... Használata hozzásegít az agy jobb féltekéjének a feltáráshoz. Az emberi agy mindkét fele bizonyos funkciókat lát el. A bal oldaliban található például a nyelv központ, mely a verbális és az elemző folyamatokért felelős. Úgy is szokták mondani, hogy ez a lineáris, vagy logikus oldal. A jobb agyféltekén azonban, ezzel ellentétben elsősorban a nem verbális folyamatokat vezérli, irányítja a vizuális érzékelést, és az érzelmek kifejezésének valamint az ösztönös megérzéseknek a központja. Megfigyeléseink azt mutatják, hogy amikor nem a domináns kezünkkel írunk, akkor közvetlenül a jobb agyféltekénket működtetjük... Amikor leírjuk a Benső Gyermek (nem domináns kéz) és a felnőtt, illetve Benső Szülő (domináns kéz) párbeszédét, akkor ez olyan, mintha a két félteke beszélgetne egymással.

Dr. Capacchione azt gondolja, hogy ha keményen dolgozunk a Benső Gyermek felfedezésén, és közben a merevebb, nem domináns kezünkkel írunk, akkor közvetlen hatást gyakorlunk a jobb agyfélteke működésére. Ezt az írás technikáját úgy hívja, hogy „a kezeink beszélgetnek”.

Azt javasolja, hogy írjunk le egy beszélgetést mindkét kezünket használva. Felnőttként a domináns kezüket használják (amivel általában írnak), Benső gyermekként a másik, nem domináns kezüket. Azzal kezdjék, hogy elmondják, Szeretnék a Benső Gyermeküket megismerni. Kérdezzenek rá a nevére, vagy bármi másra, amit a Gyermek el akar mondani. Kérdezzék meg, például, hogy érzi magát, hány éves, vagy bármit, amiről úgy érzik, hogy meg szeretne osztani Önökkel. Azután rajzoltassák le vele, mi az, amit az Önök életében most megtenne. Befejezésként kérdezzék meg, „Van-e valami, amiről még tudnom kell?” Majd köszönjék meg, és mondják meg, hogy még fognak beszélgetni. A beszéd alatt emlékezzenek arra, hogy „A Gyerekek mindig igaza van.” Pozitív és negatív érzéseket fejez ki, és ezek csupán érzések.

Mindez elképesztőnek és valószínűtlennek tűnhet, de az

eredmény dr. Capacehione szerint figyelemre méltó igazságokat tár fel. Azt is hozzá kell tennünk, hogy ezt a gyakorlatot naponta ismételni kell, még ha csak tíz percig is. Jelöljön ki magának egy csendes időpontot, mondjuk lefekvés előtt. Azt is javasoljuk, hogy tegyék ki a Gyermekek képét a beszélgetés ideje alatt. Ez segíteni fog, hogy arra az életkorra koncentráljanak, amit mondott Önöknek. Dr. Capacehione azt tanácsolja, hogy őrizzék meg az első alkalommal készített rajzot, és vegyék elő minden újabb beszélgetés alkalmával.

*Hogyan beszélgessünk
a Benső Gyermekekkel?
(összegzés)*

1. Keressen egy védett, nyugalmas és csendes helyet. Lélegezzon mélyen, és képzeletben legyen egy gyönyörű helyen, ahol derű tölti el.
2. Mondja ki hangosan azt a vágyát, hogy szeretné megismerni a magában élő gyermeket, és találkozni akar vele.
3. A domináns kezét használja, mikor felnőttként kérdéseket tesz fel.
4. A nem domináns kezét használja, mikor Gyermekként válaszol.
5. Használja a harmadik kezét, amivel a kapcsolatot irányítja! Hoppá - ezt a Gyerek mondta (hi-hi-hi).

6. Kérdezze meg a Gyermekek nevét, és rajzoltasson vele egy képet magáról. Legyen türelmes, szánjon rá elég időt. Ne nevéssen. Legyen olyan kedves és türelmes, mint amilyen bármelyik gyerekkel lenne.
7. Kérdezze meg a többi kérdést is (fent már volt erről szó).
8. Fejezze be az utolsó kérdéssel („Mit kell még tudnom?”), és köszönje meg a Gyermekeknek, hogy eljött, és beszélgetett Önnel.
9. Mondja meg a Gyermekeknek, hogy hamarosan újra beszélgetni fognak egymással.

Ha szívesen megismernének néhány csodálatos beszélgetést, szerezzék be dr. Capacchione könyvét. A beszélgetések sokatmondóak, aranyosak, néha kemények, de nagyon hasznosak.

Neveljük fel újra

Most, hogy megtalálták a gyermeket és beszélgetnek vele, ideje, hogy helyreállítsák azt a viszonyt, amit mindig is akartak. Ezt hívják újra felnevelésnek, és ugyanaz a szerepe, mint az „álarc felvételének”, amit korábban a repülőgépes metaforában említettünk az oxigén álarccal kapcsolatban.

Mit jelent ez? Egészen egyszerűen ez a módja annak, hogy felállítsák azokat a nevelési elveket a Benső Gyermekek életében, melyekre Önök vágytak gyermekkorukban. Hogyan cselekedne egy „tökéletes szülő”? A tökéletes szülő figyel a gyermekére, játszik vele, nem egy mesét mond, hanem kettőt, és időt szán arra, hogy beszélgessen a gyerekével.

Természetesen még sokkal több minden van, de ehhez

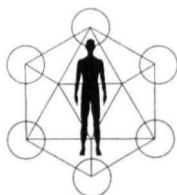
meg kell szabadulni a „régi lemezekről”, amelyek a szülőt „kritikussá” és „parancsolóvá” tették. Ennek az egésznek az a szépsége, hogy mára már valamennyien felnőttek. Azok a dolgok, melyek gyermekként fontosak voltak az életben, már megvalósultak. Ez igazából egyszerűbbé teszi a folyamatot.

Hogyan fogjon hozzá az újra neveléshez? Itt van néhány lehetséges megoldás:

1. Engedje, hogy a Benső Gyermekek annyit beszélgessen Önnel, amennyit csak akar.
2. Legyen rendetlen! De tényleg! Játsszon a piszokban! Építsen valamit! Rajzoljon valami mulatságosat, vagy valami hülyeséget! Amikor színez, ne arra figyeljen, hogy ki ne menjen a vonalból!
3. Énekeljen, táncoljon, játsszon valami hangszeren, vagy csináljon valami művészettel kapcsolatosat!
4. Járjon el táncolni! Ha nem szokott, az még jobb. Csináljon hülye mozdulatokat, bolondozzon! Az emberek nem fogják azt gondolni, hogy megbolondult, az örömet és a játékosságát fogják észrevenni. Lehet, hogy irigyelni fogják.
5. Ne lepődjön meg, ha más Gyermekkel is találkozik utcákban. Ha ez történne, játsszon velük!
6. Engedje, hogy egyszer a Benső Gyermekek öltöztessen fel. (Most van itt az ideje, hogy felvesse a Disneylandben vásárolt mulatságos pólóját.)

A Bruce Williszel forgatott „Kölyök” című Disney film hűen tükrözi, mi az, amiről beszélünk. A már felnőtt Bruce Willis egy nap találkozik a Benső Gyermekekkel az aj-

tóban. Akkor elkezdődik az a folyamat, amiről beszéltünk - megismerkedik vele, és elkezd rá figyelni. Közben rájön, hogy ez az egész nem is olyan könnyű, de amikor végül enged a Kölyöknek, átértékeli, és újra írja a múltat, ami természetesen kihatással lesz a jelenre is. A film elején *kritikus* szülő, aztán lassan és fokozatosan *gondoskodó* szülővé válik. Bár ez egy fantáziafilm, a témánkkal kapcsolatos metaforája teljesen igaz.

11 A T O D I K F i ; | v . z . k t

A G Y E R E K N E V E L É S R Ő L

(A mai gyerekek többet szeretnének - észrevette?)

*M*ost két olyan képzett szakember fog nyilatkozni, akik benne vannak a „lövészárkokban”. Gyermekkel és szülőkkel foglalkoznak nap mint nap, és olyankor vetették papírra ezeket a sorokat, amikor szinte hetente lehetett hallani iskolai lövöldözésekről.

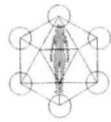
Minden tiszteletünk azoknak a szülőknek, akik szerte a világon felfedezésre indulnak, és valami olyasmit keresnek, ami teljesen eltér attól, amit ők a szüleiktől kaptak. Nem azért teszik ezt, mert a saját gyerekkorukkal elégedetlenek voltak, hanem azért, mert nincs annál frusztrálóbb érzés, amikor szülőként azt érezzük, hogy mindent megtettünk, valami mégsem működik.

Kzek a gyerekek többet szeretnének, mint amit mi kaptunk? A válasz igen, és nem nehéz kitalálni, miben. Szeretet akarnak, következetességet és barátságot. Azt, hogy figyeljünk rájuk, és neveljük őket tudatosan. Ez önfegyelmet és bölcsességet igényel, és még jó néhány olyan tulajdonságot, melyeket nehéz érvényre juttatni abban a rohanó világban, ami normává vált a miénkhez hasonló társadalmakban.

Kedves Szülők! Nincsenek egyedül a félelmeikkel, és nem is azért írjuk ezeket a könyveket, hogy „ujjal mutogas-

sunk" Önökre. Szeretnénk segíteni Önöknek abban, hogy drága gyermekük legjobb barátjává váljanak, még akkor is, ha úgy gondolják, „túl sok víz folyt már le a Dunán” vagy, hogy a tinédzserkor már úgyis „odavan”. Az egész világon mindenütt vannak olyan szülők, akik azt mondják, hogy ez nem így van. Soha nincs későn kimutatni a szeretetünket. Az azonban tényleg igaz, hogy a gyermekeinknek először látni kell a változást bennünk, hogy higgyenek nekünk.

Kgy Barbra Gilman nevű hölgy írja le a gyermekneveléssel kapcsolatos élményét. Tanácsadóként 20 éves tapasztalattal rendelkezik, és a Nemzetközi Gyermek és Családsegítő Szervezet okleveles szülőoktatója. Hitközösségek között közvetítő lekipásztor, és a Sikeres Életvezetési Program szervezője. Igazgatója volt a Spirituális Tudatosság Központnak New Yorkban, és saját rádióműsora volt „Tudatos választások” címmel. Lelkesítő szónok, aki több száz előadást tartott arról, hogyan fejlesszük a személyiségünket és a szellemünket, és arról is, hogy milyen sikereket érhetünk el tudatossággal. Legújabb könyvének a címe: *„Hogyan éljünk sikeresen a Föld nevű bolygón?”* Telefonon elérhetik a (888) 826-8930-as számon.

Szülői tréning

A béke otthon kezdődik:

Néhány bölcs, segítő szó az Indigók szüleinek

Barbra Gilman

Kgy. fiatalember írta a következő verset:

Szüleimnek:

Szerettek,
 ezért úgy gondoljátok, jogotok van
 olyanná formálni az életem, mint a tietek.
 De ez. sohasem történhet meg.
 Önmagamnak kell lennem
 és szabadnak!
 Tudom, hogy követni fogok el hibákat,
 És álmomban sírni fogok.
 Szülőkként azt kívánjátok,
 bárcsak mindentől megóvhatnátok.
 De nem a kedvenc ölebetek vagyok.
 Nem taníthattok vezényszavakra bemutatható mu-
 tatványokra,
 És nem vezethettek mindig a mancsaimnál fogva.
 Győzők, vagy elbukok, egyedül kell kitaposnom né-
 ha magányos,
 Néha sebeket okozó utamat.
 - *SefTritt*, 14 éves

Mi lenne, ha a világon minden újszülötthöz járna egy saját személyiségére szóló útikalauz? Mi lenne, ha minden újdonsült szülőt beoltanának, nehogy szüleik régi hibáiba eszenek? Mi lenne, ha minden egyes gyermekkel foglalkozó embert - legyen az szülő, nagyszülő, tanár vagy jó barát - egy különleges eszköz segítségével tisztánlátóvá tennénk, hogy ne fordulhasson elő többé az, hogy egy gyerekkel bármi okból rosszul bánnak, vagy félremagyarázzák a szándékait? Mi lenne, ha minden gyermek egészségesen, boldogan, szabadon és békességben nőhetne fel? Milyen lenne akkor ez a világ?

Sajnos nincsenek személyiségre szabott útikalauzok, tisztánlátást előidéző eszközök, vagy a szülőket segítő injekciók. Arra sincs garancia, hogy akkor vállaljunk gyereket, amikor arra érzelmileg érettek vagyunk. Legtöbbször az történik, hogy a legjobbakat remélve egyszer csak belecsöppenünk a szülőszerepbe. Es becsületünkre legyen mondvá, szerintem a legtöbben mindenkor megtesszük a tőlünk telhetőt, még ha gyakran óriási küzdelmek árán is. Csak sajnos túl gyakran fordul elő, hogy a tőlünk telhető legjobb sem elég arra, hogy kivédjük azokat a beidegződött rossz nevelési szokásokat, melyeket a szüléinktől örököltünk, és most a gyermekeinken alkalmazzuk.

Ebben a helyzetben mit tehetünk?

A posztmodern család

Szülőkként minden valószínűség szerint az a kötelességünk, hogy figyeljünk, de nemcsak a gyermekeinkre - hanem, és talán elsősorban önmagunkra, a saját szükségleteinkre, és fájdalmainkra is. Valójában nagyon valószínű, hogy aki most ezt a cikket olvassa, annak van legalább egy olyan fájdalmas emléke, amikor a szülei teljesen félreértették, vagy pontosan az ellenkezőjére tettek annak, hogy ő kiengesúlyozott, szilárd és egészséges önérzettel bíró szemé-

lyiséggé váljon. Van olyan, akinek nem is egy ilyen emléke van. Ks vannak olyanok is, akiknek a fájdalmas emlékei messze meghaladják a kedves emlékeik számát.

Mégis, amikor szülőkké válunk, a legtöbben azt hisszük, hogy kapásból tudni fogjuk, hogyan cselekedjünk, és hogy amit a szüleink tettek, az a mi gyerekeinknek is elég lesz. De „kapásból” nem tudhatjuk, mit jelent a gyereknevelés, és ugyanazt tesszük, mint a szüleink, vagyis éppoly valószínű, hogy belerongálunk az életükbe, mint az, hogy egészséges, és kiegyensúlyozott embereket nevelünk belőlük.

Még azok is érezhetik magukat elveszve, akik szeretetben és segítő környezetben nőttek fel, mert a társadalom részéről oly nagyok a kihívások. Sok család nem tud megélni egyetlen jövedelemből. Amikor mindkét szülő dolgozik, elmaradnak a családi vacsorák, vagy az egyéb egyszerű, összetartozást erősítő családi rituálék. Az együttlét hiányát a szülők gyakran úgy igyekeznek pótolni, hogy a gyereket túlterhelik iskolán kívüli elfoglaltságokkal. Az eredmény az lesz, amit én „posztmodern családnak” hívok: egy tető alatt lakó emberek csoportja, akik oly sok irányban szóródnak szét, hogy vajmi esélyük sincs az intimitás megteremtésére. A posztmodern családokra a szétszakadás jellemző, nem a kötődés. Előfordul, hogy a családtagok egyáltalán nem ismerik egymást.

Az ezredfordulóval az emberiség fejlődését irányító erők új elemmel gazdagították a világot az emberiség jövőjének a biztosítékaként, és ez mindannyiunk számára új kihívást jelent. Ok az Indigó gyerekek.

Ezek a lelkek azért jelennek meg a világ színpadán, hogy valamennyien az emberi tudatosság magasabb szintjére emelkedhessünk. Kifinomult érzékenységgű multidimenziós lények, magasan fejlett intuícióval, akiknek a tehetsége az élet minden területén megmutatkozik. Gyermekünk sokkal jobban különbözik tőlünk, mint az írott történelemben eddig bármikor. Egy hölgy úgy fejezte ezt ki, hogy „tudással születnek”.

Tisztelet és megbecsülés mindenekfelett

Mit tudnak az Indigó gyerekek, amit mi nem? Az Indigó gyerekek ösztönösen tudják, hogy kik ők, és mit akarnak. Tudják, hogy az embereknek hogyan kellene egymáshoz viszonyulniuk. Mindenkitől tiszteletet és megbecsülést várnak. Semmilyen körülmények között nem tűrik a hazugságot, a manipulációt és az erőszakot. Magyarázatot várnak, és nem elégszenek meg az „azért, mert azt mondtam” válasszal. Ok is mindig mindent megtesznek, amikor hozzájuk fordulunk.

Már hallom, amint kórusban mondják: „De én nem hazudok a gyerekemnek! Én sohasem manipuláltam! Én nem erőszakoskodók!” A legtöbben sohasem szándékosan csaptuk be a gyerekünket, gázoltunk az önérzetébe, amikor a viselkedésüket irányítottuk, és sohasem emeltünk rá kezet haragunkban. A szociológusok, pszichológusok és egyéb szakemberek azonban mind azt állapították meg, hogy társadalmunkban óriási mértékű az erőszak, a megtévesztés és a manipuláció. Vajon mennyire vagyunk tudatában azoknak az apró, de igen nagy jelentőségű mozzanatoknak, melyek kultúránk hatására kora gyermekkorunktól kezdve beépülnek a viselkedésünkbe, és nap mint nap befolyásolják személyes életünket?

Lehet, hogy nem közvetlenül tévesztjük meg a gyermekeinket, amíg úgy érezzük, hogy az információk visszatartása a javukat szolgálja. Ezen a ponton térünk le az igazság újáról, és legtöbben meg sem gondoljuk, miről van szó.

Nézzük meg a Mikulás mítoszt. A Mikulás olyan széles körben elfogadott, hogy még azok a gyerekek is ismerik és ünneplik, akik nem keresztény családokban születtek. A Alikulás népszerű, varázserővel bíró szimbólummá vált, és felülmúlja a vallási hovatartozás határait. De mi van akkor, ha én azt mondom, hogy e mögött a kedves, piros bolyhos sapkás öregember mögött egy erőszakos és manipulatív hazugság húzódik, amit azért találtak ki a felnőttek, hogy

könnyebben irányíthassák a gyermekek viselkedését, és fenntarthatassák hatalmi helyzetüket? Azt mondják, ez túlzás? Hát akkor nézzük csak meg közelebbről!

A Mikulás hozza ugyebár karácsonykor a gyerekeknek a feltétlen szeretet ajándékait. Zsákja szimbolikus értelemben telis-tele van, de ki ne emlékezne arra, hogy a legenda szerint csak akkor hoz valamit, ha jó gyerekek vagyunk. Tehát, ha nem vagy jó, elmegy, és nem kapsz semmit. Ugye ez nem feltétel nélküli szeretet? Ebben az összefüggésben a Mikulás a büntetés álruhába öltöztetett formája, burkolt erőszak és manipuláció a gyerekekkel szemben.

Lehet, hogy vannak olyanok, akik ezt túlzásnak tartják, és még azt is mondhatjuk, hogy a gyerekek egyáltalán nem veszik olyan komolyan ezt az egészet, és így egyáltalán nem sérti őket. Ez a feltételezés veszélyes. Van olyan óráim, amikor azt tanítom a szülőknek, hogy a gyerekeink szemével lássanak. A kisgyerekeknek ez nem mese, hanem nagyon is valóságos történet. A Mikulás legjobb esetben azt az üzenetet közvetíti a gyerekek felé, hogy kívülről motiválják őket a helyes viselkedésre; legrosszabb esetben a hiánytól való féltelmükben engedelmességet tanulnak, különben megvonják tőlük a szeretetet és az elfogadást.

Akkor vált ez bennem teljesen világossá, amikor egy 12 éves Indigó gyerek anyukája elmesélte nekem a következő történetet. Anya és lánya együtt mentek vásárolni, amikor a rádióban felhangzott a „Santa Claus is coming to town” (Jön a Mikulás) című dal. Az anyuka azonnal elkezdte ütemesen rázni a fejét, felidézve önmagában a hóviharos, forró csokis boldog gyermekkor emlékeit, miközben a kislánya, Kim hangosan felkiáltott: „Anya, az orruknál fogva vezetik a gyerekeket! Micsoda szörnyűség!”

„Mondhatom, teljesen elképedtem” - mesélte Kim anyukája. „Sohasem tudtam többé a Mikulásra gondolni úgy, mint azelőtt.”

A Mikulás szívünk mélyén az adás és a nagylelkűség szimbóluma. Természetesen ünnepeljük meg, de ne tegyék

őt a félelemkeltés vagy a jutalmazás eszközévé. Legyen a gazdagság és a csoda szimbóluma, melyek a feltétel nélküli szeretetből fakadnak.

Lbredjünk rá, hogy az az üzenet, amiben felnőttünk, és amit még ha finomabb síkon ártott is nekünk, vakon elfogadtunk, olyan üzenet volt, ami szüleinknek még segített a viselkedésünk irányításában, de ma egyre inkább haszontalanná válik az Indigó generációk befolyásolásában. Nem próbálom rávenni Önöket arra, hogy azért száműzzék családjukból a Mikulást, hogy jó szülők legyenek. Egyáltalán ne! De remélem, arról meggyőztam Önöket, hogy szülőkként tisztában kell lennünk azzal, hogy a fegyelmezés és az irányítás régi módszerei többé nem hatásosak. Ha elfogadjuk azt, hogy ezek a gyerekek azért vannak itt, hogy tanítsanak bennünket, és ha megtanulunk az ő szemükkel látni, akkor mindannyiunk élete jobbra fordul.

Különböző perspektívák

A gyerekek tényleg annyira másképp látják a dolgokat? Igen. És nemcsak tizenévesen.

Égy anyuka, aki szintén velem dolgozik, mondta el, hogy hatéves kislánya egy nap odalépett hozzá, és azt kérdezte, „Anyu, miért nem szeretsz már?”

Az anyuka meglepődve és zavarodottan válaszolta, hogy „De hát szeretlek Danny! Miért gondolod, hogy nem?”

Mert már csak egy esti mesét olvasol, pedig régebben kettőt olvastál.”

Énnek az elfoglalt anyukának sohasem jutott volna eszébe, hogy ez a csöppnyi változtatás fájdalmat fog okozni a gyerekének, és azt fogja hinni, hogy már nem szereti őt. Természetesen egyáltalán nem állt szándékában bánatot okozni neki. Csak egy hétköznapi, túlhajszott szülő, aki megpróbál mindent beleilleszteni a napjába. És sokunkhoz hasonlóan nem gondolt arra, hogy így a kisfiának egyszer

majd táviratból kell megtudnia, hogy mi a helyzet valójában. De legalább arra vette a fáradságot, hogy meghallgassa a fiát, és odafigyeljen az érzéseire. Most már Danny tudja, hogy habár a kép néha változik, őt azért még mindig szeretik. De míg nem járt hozzám, Danny anyukája sem tudta, mennyire fontos az, hogy odafigyeljen a fia érzéseire. Korábban egyszerűen csak lesöpörte Dannynek a hasonló megnyilatkozásait azzal, hogy „(), ennek semmi jelentősége, drágám, hogy gondolhatsz ilyen butaságot?” Mikor megtanulta, hogyan ereszkedjen le az ő szintjére, hogy vele együtt lássa a világot, szemtől szembe, feltárultak előtte a kisfia világának a titkai, és most már meg tudja érteni, milyen mélyek a fia érzései. Tud neki segíteni, hogy megrázkódtatás nélkül alkalmazkodjon.

Már tudjuk, hogy sok Indigó gyereknel vezetnek a megrázkództatások, legyenek azok a nem megfelelő bánásmód, vagy félreértés következményei, Ritalin, vagy más hasonló gyógyszer szedéséhez, azért, hogy a viselkedésükön változtatni tudjanak. A segítségnyújtásnak ez a fajtája könnyebben elviselhetővé teszi az iskolai életet és az otthon töltött délutánokat, de a kötöttség mellett vajon kínál-e megoldást a gyermekeink problémájára? Nem. A felnőtteknek segít megőrizni domináns helyzetüket.

De mi az az állapot, amit a felnőttek annyira fenn akarnak tartani? Annyira kiegyensúlyozott, békés és szeretetteljes világban élünk, hogy meg sem kérdőjelezhetjük a döntéseinket? Őszintén azt gondoljuk, hogy ha a gyerekeinknek gondja van, akkor figyelmen kívül hagyhatjuk azt a lehetőséget, hogy mi változzunk? Nem hiszem, hogy ez a megoldás. Valójában azt hiszem, hogy a világ sorsa azokon a szülőkön, tanárokon és más felnőtteken múlik, akiknek a gyerekek jólétéről kell gondoskodniuk, hogy benső megérzéseik és magatartásmódjuk fejlesztésével elősegítsék a fiatalok képességeinek a lehető legmagasabb szintű kibontakoztatását. Ks teljes tudatossággal kell ezt tennünk, mert sok esetben fogalmunk sincs, mennyi és miféle képesség rejtőzik az

Indigó gyerekekben, mert adottságaik annyira újszerűek a számunkra.

A4it tehetünk? Tanuljunk. Olvassunk az Indigó gyerekekről. Idézzük fel saját gyerekkori élményeinket, pozitívet és negatívát egyaránt. Legyünk emberként nagyok.

Othetes tréningeket tartok szülőknek „Fordítsuk meg gyermekeink viselkedését” címmel. Abban próbálunk meg a szülőknek segíteni, hogy létrehozzák életükben azokat a szükséges változtatásokat, melyek jobbra fordíthatják a gyerekeikkel való kapcsolatukat. Hogyan taníthatnánk meg a gyerekünket önsegítő beszélgetésre, ha egész nap úgy szaladgálunk, hogy közben becsmérő kritikát forgatunk a fejünkben? Sehogy! Különösen nem egy magasan fejlett érzékenységgel bíró Indigó gyermek környezetében - egy pillanat alatt felismeri a képmutatást a szagáról, és a leckét még ebéd előtt megkapjuk. Tehát a tréningen azt tanítjuk meg, hogyan végezzék az önsegítő beszélgetést, és azután azt mutatjuk be, hogyan modellezhetik a gyerekeik számára ezt a képességüket. Olyan ez, mintha egy új nyelvet tanulnának.

Hogyan mutathatnák be, hogy tisztelik önmagukat, és figyelembe vesznek másokat, ha életük annyira megterhelő, hogy arra nincs idejük, hogy önmagukra odafigyeljenek? Sehogy! Ezért a tréningen először azt tanulják meg, hogy időt kell szánniuk önmaguk szeretetére és nevelésére is. A túlhajszolt személy olyan, mint egy száraz kút. Tanuljunk meg feltöltődni a hétköznapiakban, és akkor nemcsak felüldülnek mellettünk az emberek, de könnyebben tudjuk őket tanítani is. Amikor igazán szeretjük önmagunkat, akkor egyszerűen és őszintén tudunk szeretni másokat is.

Ha segíteni akarunk gyermekeinknek álmaik megvalósításában, akkor fokozottan figyeljünk rájuk, tartsuk tiszteletben a vágyaikat és a korlátjaikat, nyíltan fejezzük ki a szeretetünket, természetes módon tárjuk fel a következményeket, ne dicséret vagy büntetés útján, amikor hibákat követnek el, bátorítsuk őket - meg kell tanulnunk, hogyan tölt-

sük fel szellemi és lelki erőforrásainkat. Na, hogyan? Mielőtt elkezdenénk vezetni a gyermekeinket, közéjük kell állnunk, és meg kell tanulnunk az ő szemükkel látni a világot. Az Indigó gyerekek örömmel mutatják az utat, úgyhogy vessük bele magunkat a játékba, az ünneplésbe, az alkotásba és a felfedezésbe. A gyerekek ösztönösen érzik, hogy a lélek gyógyulásának és felemelkedésének a kulcsa a szabad és gátlások nélküli életöröm kifejezésében rejlik. Ha hagyjuk, hogy vezessenek minket.

Tudjuk, ez nem mindig könnyű: gyermekkorunktól kezdve arra tanítottak bennünket, hogy „nőjünk már fel” és amint befejeztük a tanulmányainkat, megnyertük az óhajtott állást, vagy megszültük a gyerekünket, rögtön felnőttnek nevezzük magunkat.

Kikezdjük modellezni a „felnőtt” viselkedést és felváltaljuk a „felnőttkori” felelősségeket. Túl nagyra nővünk, és elvesztjük a kapcsolatunkat a kíváncsi, alkotó felfedező énünkkel. Az egyik anyuka elmesélte a hétéves lányával és annak két kislány barátjával töltött délutánjának a történetét. Meleg, esős nap volt, a gyerekek mind bent játszottak, felborítva a házat. Az anyuka nagyon készséges volt, még a televíziót sem vette igénybe, de a dolgok kezdtek kicsúszni a kezei közül. Kgyre keményebbé és feszültebbé vált, és felemelt hangon minden második mondatában a nem szerepelt.

Hirtelen, egy megvilágosodott pillanatban rájött, mennyire boldogtalan, levetette magát az ágyra, és hisztériás rohamában öklét rázva elkezdett üvölteni, hogy „Nem akarok többé felnőtt lenni! Utálok felnőttnek lenni, és mindig csak azt mondani, hogy nem, nem! Gyerek akarok lenni, és jól akarom érezni magam!”

A szobában mindenki elcsendesedett, a három kislány csak bámult rá. Aztán elkezdett mindenki nevetni. „Gyerünk” - mondta az anyuka, „szaladjunk ki az esőbe, és rohangáljunk a ház körül!” Ks így is tettek. Háromszor körbefutották a házat.

Aztán mindenki forró fürdőt vett, és forró csokit ivott. A nap hátralévő részében a gyerekek olvasgattak, és csendesen játszottak. Később a következő években az anyuka hallotta, amint a kislánya olykor-olykor elmeséli azt a történetet, hogy ő, az anyukája, meg a két barátnője hogyan szaladták körbe háromszor a házat az esőben. Kébből látszott, milyen óriási élményt jelentett ez a kis kaland a gyermek számára.

De még többet jelentett az anyukának. Az anyuka felfedezte, hogy van egy olyan csodálatos énjé is, aki képes felszabadultan és önfeledten játszani. Megtalálta a kapcsolatot a benne élő gyermekkel.

Nem tudtam, merjem-e az esszémben a Benső Gyermekek kifejezést használni, mert az elmúlt 15 év alatt annyit írtak már róla, hogy sokunknak elege lett belőle. „Ja, az” - mondják, és meg sem hallják. De azt nem vesszük észre, hogy nemcsak arról van szó, hogy nem halljuk meg a kifejezést, hanem a bennünk élő gyermeket hessegetjük el magunktól újra és újra!

Szegény! Képzeljék el, hogyan éreznék magukat? Négyévesen a nyilvánosság középpontjába kerülnének: mindenki, aki tartja magát valamire, tudni akar Önökről, játszani akar Önökkel, és tanulni szeretne Önöktől. Gyakorlatilag nem lenne magánéletük. Minden új „barátjuk” azt mondaná, hogy „Hát ez az!” Aztán: „Hív az élet.”

Aztán hirtelen azt veszik észre, hogy mindenki visszatért a felnőtt életéhez, és Önökről teljesen elfelejtkeznek. Önök csak azért voltak, hogy magukra vonják a figyelmet, és most újra egyedül vannak. Hogyan éreznék magukat? Zavartnak? Sértődöttnek? Kiveszettnek? Mellőzöttnek?

Kzzel a furcsa kis játékkal azt szerettem volna érzékeltetni, hogy ha igazán integrálni szeretnék magukba személyiségüknek ezt a törékeny részét, akkor gondolják, hogy egy kis hétvégi kiruccanással hosszan tartó minőségi változást tudnak elérni az életükben? Szerintem nap mint nap tenniük kell érte valamit, sőt mi több játszaniuk kellene vele.

Kgyszer volt egy nő a szemináriumon, hívjuk Miss Tő-

kéletességnek. Klőkelő hölgy volt, a munkájában sikeres és hatékony, de a testbeszédben eléggé gépies. Kiég kedvesnek tűnt, de nem áradt belőle melegség, mert falat emelt maga köré. A következő feladatot adtam neki: egy héten keresztül elmében képzelje bohócnak magát. Kiég jól sikerült, úgyhogy a következő héten azt tanácsoltam, hogy menjen el egy parti kellékeket árusító üzletbe, és vásároljon egy piros orrot, kössön egy kendőt a nyakába, vegyen fel egy muris kalapot, és így beszélgessen a gyerekeivel. Amikor legközelebb találkoztunk azt mesélte, hogy a 13 éves fia azt mondta, soha nem érezte magához ilyen közel. „Mindegy hogy történt ez. a változás az életedben, anya - mondta -, köszönöm.”

Úgy egy hónap múlva felhívott telefonon, és elújságolta, hogy olyan előléptetést kapott, amiről nem is álmodott. Hogy történt? A vállalatánál azt mondták, nem tudjuk, hogy mit csináltál, de mintha teljesen kicseréltek volna!

Hát ez így működik. Az ember tesz egy kis lépést, kapcsolatot teremt gyermeki énjével, majd ezt a kapcsolatot átültetve a mindennapjaiba, megváltozik az élete. Annyi éve dolgozom emberekkel, és azt vettem észre, hogy akik komolyan rászánják magukat a gyermeki énükkel való együttműködésre, azok a legsodálatosabb változásokat élik át. Miss Tökéletesség akarta a változást, és ami fontos, gyakorlattá akarta tenni azt az egész életében - és ez az igazi kulcs.

Ha van elég bátorságunk arra, hogy őszinték legyünk önmagunkhoz és a gyerekünkhöz, akkor új utat tudunk nyitni az életünkben. Az Indigó Gyerekek tudják, mire van szükségük, és ha mi megtanuljuk nyitottan és védekezés nélkül meghallgatni őket, akkor azt el is fogják mondani nekünk. Az őszinteséget, a bizalmat, a nyitottságot és a komolyságot el lehet érni apró viselkedésbeli változtatásokkal, ha a szülők hajlandók először maguk változni. Kehet, hogy sokunk számára új lesz a gyermekünk nézőpontja, de mit tehetünk, ha pont ez az. Indigó nézőpont az, amire a világnak most szüksége van? Ks Miss 'Tökéletesség' fiához hasonlóan az In-

digók mindig értékelik, ha a szüleik komoly lépéseket tesznek egy békésebb jövő érdekében, mert ösztönösen tudják, hogy a béke otthon kezdődik.

Van, hogy az élet teljesen megváltozik körülöttd,
és minden a feje tetejére áll...

És fáj...

Van, hogy a szeretettől meghasad a szíved,

És a mélybe zuhansz.

Aztán megtanulod, hogyan menj tovább.

Van, hogy nem vagy magadnál,

Mosolyogsz csupán.

Van, hogy az álmok valóra válnak,

de nincs, aki beléd csípjén...

És álmodsz csak tovább.

- Kat, 13 éves

Shirley Michael meséli a következő elbűvölő történetet Amberről. Dr. Michaelnak van egy tanácsadói és egy transzperszonális pszichológiai doktorija. Emellett foglalkozik keleti és nyugati táplálkozástudománnyal, test-szomatikával, vibrációs gyógyászattal, aromaterápiával, szín- és hangterápiával, biofizikával, energetikával valamint tánc- és mozgásterápiával. Saját tanácsadói irodája van, és számos témában tart előadást. Az egészséggel és a gyógyítással kapcsolatos cikkeit rendszeresen közlik. Egy Indigó gyermek édesanyja, tanulmányainak legmeghatározóbb tényezője!

További információért elérhető e-mailen:

smichaela@znet.com.

Drog, halál és örök élet

Shirley Michael, a filozófia doktora, bölcsészdoktor

Egyik reggel egy kétségbeesett nő hívott fel telefonon. 13 éves lánya egy konyhakéssel tartotta rettegésben a családot, nagyon felnek. Mit csináljanak?

Amikor a 13 éves Amber bejött az irodámba, úgy nézett ki, mint bármelyik tini lány: hosszú haj, smink nélkül, legtelten öltözék. Viselkedése tartózkodó volt, barna szemében kíváncsiság tükröződött. Megkértem az anyukáját, hogy menjen ki. Kettesben akartam maradni vele. Mondtam a szüleinek, hogy majd később felhívom őket.

Megköszöntem Ambernek, hogy eljött, mondtam, hogy nem akarok semmi „rosszat” és tudom, hogy bátorság kellett ahhoz, hogy eljöjjön hozzám, akit nem ismer. Nem fogtam a szülei pártját, az érdekelt, tudok-e segíteni, és ő akarja-e, hogy segítek. Rábíztam a döntést. Egyenesen a szemembe nézett, és azt mondta, „rendben”.

Amikor megkérdeztem, miért egyezett bele, hogy eljön, azt mondta, hogy ő is megijedt attól, amit csinált, és nem akart soha megsérteni senkit, de legtöbbször úgy érezte magát, mint egy „felfújott lufi, ami mindjárt szétpukkan”.

Amber osztályzatai szélsőségesek voltak, halálra unta az iskolát, és nem tudja megérteni, hogyan segíthetnének neki az iskolatársai, amikor mindig egyedül van. Ügy érezte, nagyon különbözik tőlük. Azt gondolja, hogy a felnőttek nem tisztelik őt, és azonnal megérzi, ha valaki körülötte felszínes vagy képmutató, beleértve a szüleit, és a tanárait is. Ha tisztelt egy tanárt, akkor a maga szintjén elvégezte a feladatait, ha nem (és a legtöbb ide tartozott), akkor egyáltalán nem írt leckét, és nem érdekelte, hogy megbukik, vagy nem. Utálta azt hallani, hogy „azért mert azt mondtam”, máskor meg egyszerűen azért nem csinálta meg a feladatait, mert unalmasnak találta. Lázadt a szigor ellen, és egy „igazi személyiség” jóságára vágyott.

Tudatossága, szemei és ösztönös bölcsessége alapján nyilvánvalóvá vált a számomra, hogy egy fejlett intelligenciájú fiatal felnőttel van dolgom. Szemmel láthatóan érettebb volt vele egykorú társainál, és bizonyos szempontból a környezetében élő felnőtteknél. Eletében a saját maga által kijelölt jelzőpóznák mentén akart haladni, de mivel még 13

évesen nem volt elég érett arra, hogy ennek megfelelően önálló lépéseket tegyen, zavaros volt minden, és ez nyugtalansággal töltötte el. Már most felnőttként szeretett volna cselekedni! Szeretett rajzolni, élvezte a színeket és a formákat, arra vágyott, hogy az életet „tettek” által ismerje meg – a kinesztetikus személyiség minden jellemzőjét megnyilvánult benne.

Ambert borzasztóan zavarta, hogy nem illik a környezetébe. A szülei, az iskola és az egyház életről szóló tanításai, és a saját maga által szerzett társadalmi tapasztalatai időnként ellentmondtak egymásnak. C) ezt képmutatásnak vette. Megvetette azokat a felnőtteket, akik csak nyomták a dumát az általa „igaznak” tartott dolgokról. Kedvére való volt, hogy amikor az egész testét elborította a düh, és szabad folyást engedett az érzéseinek, mindenki félt tőle. Kiismerte, hogy volt abban egy kis színészkedés, amikor zsarnokot alakított, és élvezte, hogy a szülei és a testvére olyankor lábujjhegyen járkált körülötte. Szerette ezt a színjátékot, mert ez volt az egyetlen olyan pillanat, amikor erősnek érezte magát a családban. Tudta, hogy időnként a szakadék szélén jár, és félt, hogy egyszer nem tud megálljt parancsolni magának. Azt is érezte, hogy a szülei nem tudnak mit kezdeni vele, és miközben élvezte, hogy uralkodik felettük, legbelül tudta, hogy a szülei nem képesek őt megvédeni önnön magától.

Ambert nagyon szerették a szülei, akkor vették magukhoz, amikor még kisbaba volt. Öccse, aki szüleinek vér szerinti gyermeke, néhány évvel volt fiatalabb nála. Amber totyogós kisgyermek korában „nehezen kezelhető” gyermek volt, rendkívül akaratos, és „mindig addig verte a rezet, míg meg nem kapta, amit akart”. Ahogy nőtt, egyre rámenősebbé vált, és ha valamilyen kérését megtagadták, azonnal dühbe gurult. Szülei teljesen megrökönyödtek a viselkedésén, mivel a fiuk mindig nyugodt és készséges volt, az iskolában jól tanult, emellett eredményesen atletizált. Amber utálta a sportot, és a versenyeket hülyeségnek tartotta.

A családja főképp fehérek lakta, bűnözéstől mentes, középosztálybeli társadalmi közösségben élt, az iskola a közelben volt. Mindkét szülő iskolázott konzervatív beállítottságú. Amber apukája középvezetői beosztásban dolgozott, az anyukája részmunkaidős volt, úgyhogy a délutánokat a gyerekeivel töltötte. Amber szülei arra ösztönözték a gyermekeiket, hogy vegyenek részt a fociban, a futballban, táncban, vagy más közösségi tevékenységben. Rendszeresen templomba jártak. Egyszóval „rendes” szülők voltak.

Amikor Amber eljött hozzám, épp Nancy Tappe munkáit és az Indigó gyerek jelenséget tanulmányoztam. Ösztöneim, és Nancy leírása azt súgták, hogy Amber Indigó, az első, akivel a pályafutásom alatt dolgom volt. A képzettségem nem sok segítséget nyújtott ebben a problémában. Arra mentem, amerre az ösztöneim vezettek, felnőttként kezeltem Ambert, szeretettel beszéltem vele, és ez rendszerint bevált.

Amber klasszikus humanista Indigó sajátosságokkal bírt:

- Szeretni és tisztelni akarta a szüleit.
- Szerette, ha megsimogatják, ha átölelik, szerette a gyengédséget.
- Utálta az egyedüllétet - nem azért, mert félt, hanem, mert szerette az emberek társaságát.
- Szerette az állatokat, és azok is szerették őt.
- A pillanatnak élt, és amikor tudta, mit akar, azonnal cselekedett.
- Azt várta, hogy a világ, és főképp a szülei őszinték legyenek.

- Elvárta, hogy tiszteljék őt, és amikor nem így történt, előfordult, hogy erőszakkal válaszolt.
- Rendezettségre vágyott, nem szigorra.
- Gyűlölte a korlátozást, és saját maga akart dönteni.
- Teljesen hajlíthatatlan volt, a büntudat vagy félelemkeltés nem változtatott a viselkedésén.
- Választási lehetőségekre vágyott, nem utasításokra.
- Azt akarta, engedjék, hogy elkövesse a saját maga hibáit, hogy a „saját maga tapasztalataiból” tanuljon.
- Unatkozott az iskolában, és világosan látta a rendszer hibáit, és tanárai gyengeségeit.
- A jobb agyféltekés, kreatív feladatokat jobban kedvelte, mint a lineáris, bal agyféltekéseket, mint amilyen a matematika, vagy az olvasás.
- Rendkívül kíváncsi volt, minden érdekelte, beleértve a drogot, a halált, és a szexet.
- Belülről fakadóan vonzódott a spiritualitáshoz, hitt a túlvilági életben és a reinkarnációban, bár a szüleitől és a templomban nem hallott róla.
- Utálta a felnőttek kétértelműségét, és a gyanakvó titoktartást.
- Törölte elméjéből azokat a személyeket, akik nem tisztelték őt, hamisan cselekedtek, vagy kétszínűek voltak.

- Felnőttnek érezte magát, bár tudta, hogy nem az.
- Könnyen manipulálni tudta a szüleit a hisztériás kitöréseivel.
- Fejlett benső látással rendelkezett, és tudott olvasni mások gondolataiban.
- Rendkívüli módon érzékelte a környezete energiáit, és más emberek hangulatait.
- Semmi büntudatot nem érzett a fenti cselekedetei miatt, és a leghőbb vágya az volt, hogy megtalálja az igazi anyukáját.

Amber 11 éves volt, amikor elkezdett szimatolni a szülei irodájában, és megtalálta az örökbefogadás iratait. Már évekkor korábban kérdezgette a szüleit, hogy örökbefogadott gyermek-e. Alindig azt válaszolták neki, hogy „nem, tényleg nem”. Amikor ezt a történetet elmesélte nekem, egész testében reszketet, és kiabált, hogy ezzel a szülei végleg elárulták őt. Hogy tudtak neki éveken át hazudni, amikor ő sejtette, hogy nem mondanak igazat? Miért nem osztották meg vele bizalmasan ezt a titkot? Ks miért volt ez olyan nagy titok? Talán szégyellték őt? Tényleg azt gondolták, hogy ha megtudja, elmegy? Nem értik, hogy szereti őket, és hogy szerethetné a szülőanyját, akit nem is ismer? Azt hiszik talán, hogy hülye? Flogy nem tudják megérteni, milyen szörnyű, hogy mióta az eszét tudja, érzi, hogy nem tartozik a családhoz? Flaragudott és úgy érezte, megsértették, megalázták.

Kicsúszott lába alól a talaj. Sokszor gondolt arra, hogy öngyilkos lesz, kipróbálta a kábítószerket, és alig várta, hogy kipróbálja a szexet is. Szeretett volna olyan útmutatást kapni, amiben hinni tud, szeretne volna, ha megtanítták helyesen dönteni, és szeretne volna, ha tomboló energiáit

megfelelő mederbe tudja terelni. Nyilvánvaló, hogy mar azelőtt megtanulta kirobbanó dühével manipulálni a szüleit, hogy az örökbefogadása kiderült, és annak is szükségét érezte, hogy felelősséggel tudjon viselkedni. Az állandó nyomás, hogy nem illett a társadalmi és a családi környezetbe, szinte megőrijtette. Kör alakú szög volt ez négyzetes lyukban, és ő tudta ezt.

Ahogy növekedett, a szülei egyre inkább úgy érezték, hogy egy atombombán ülnek. Sohasem találkoztak hasonló gyerekekkel, és már nem bírták tovább. Jó szándékúak voltak, de fogalmuk sem volt, hogy kell egy Indigó gyereket kezelni. Egyetlen eszköz a kezükben a saját korábbi családi tapasztalataik voltak, és néhány népszerű lapban megjelent újságcikk. Az apuka passzív volt, és a tévé elé menekült, az anyuka beszélgetett a gyerekekkel és fegyelmezte őket.

Az ölelés és a simogatás nem volt divat a családban, és szinte egyetlen egyszer sem hangzott el, hogy „szeretlek”. Az érzelmek növekedésével ez még tovább csökkent. Amber vágyott a szerető simogatásra, és a spontán ölelésekre, vágyott arra, hogy a szülei valami módon biztosítsák arról, hogy szeretik. Mindkét szülő és mindkét gyerek kötelességtudóan serénykedett. Tipikus, „szorgalmas” család voltak, olyanok, mint a többi család a szomszédságban.

Amikor azt javasoltam a szülőknek, hogy segítsenek felkutatni Amber igazi anyukáját, teljesen megrémültek. Attól tartottak, hogy Amber nem fog visszatérni hozzájuk, és elvesztik őt. Azt is javasoltam, hogy vegyék ki Ambert az állami iskolából, és járassák egy jó hírű művészeti középiskolába, ami sokkal inkább megfelel a tehetségének és a beállítottságának. Ezt is elutasították. Nem sokkal ezután Amber elmaradt, és a szülők közölték velem, hogy meghallgatják egy másik szakember véleményét is.

Néhány évvel később véletlenül belefutottam Amber anyukájába, és elmondta, hogy végül megfogadták a tanácsomat, és Ambert egy másik környékbeli iskolába írtatták, ami sokkal inkább bevált. Amber kijárta az iskolát, és letet-

te a vizsgáit. A szülők segítettek neki megtalálni a szülőanyját, ami végül is pozitív hatással volt az egész család életére. Sokat szenvedtek még Amber viselkedésétől, de miután találkozott szülőanyukájával az állhatatlansága és a dühkitörései is jelentősen csökkentek.

Kelhívtam Ambert, és egy jót beszélgettem vele telefonon. Részletesen elmondta, hogyan találkozott először a szülőanyukájával és az apukájával, akinek a létezéséről nem is tudott. Szülőanyukája és apukája néhány évvel az ő örökbeadása után összeházasodtak. Azóta is meglátogatja őket minden félévben, és sohasem feledkezik meg arról, hogy elmondja örökbefogadó szüleinek, hogy szereti őket, és, hogy ők az „igazi” szülei. Kimondta, hogy a vér szerinti szüleinek a megtalálása sokat segített neki az önmagára találásban, és hogy most már nem érzi annyira különállónak magát. Talált egy olyan állást magának, amit szeret, és amivel elégedett, és most már van lehetősége arra, hogy megtanuljon felelősségteljesen viselkedni. Örökbefogadó szülei iránti tisztelete is helyreállt.

Bajban a társadalom, bajban vannak az Indigók

Nem minden Indigó dühös, elviselhetetlen és összeférhetetlen. Vannak, akik annyira aranyosak, hogy megolvasztják az ember szívét. Az Indigó gyerekek is egyedülálló személyiségek, mint a többi gyerek, de, mint csoport, megvannak a rájuk jellemző viselkedésformák (lásd Amber listáját), és ezek különböznek az előző generációk viselkedésformáitól. Amikor Amber iskolás volt, az Indigó gyerekek száma jóval kevesebb volt, mint ma. Kortársaitól való különbözőségi érzését nyilvánvalóan fokozta az örökbefogadottság ténye, de az Indigók általában panaszkodnak a „másság érzet” miatt. Belülről érzik és látják, hogy másként reagálnak az élet dolgaira, mint a velük egykorúak vagy a

felnőttek. Ma az alsó tagozatosok 95-100 százaléka Indigó, a felső életkor határa a harmincas éveik elején járókig terjed.

A bajban lévő Indigók száma egyenesen arányos a társadalom többi tagjának, anyukájának, apukájának és családjának a számával. Az Indigók ebben nem különböznek az előző generációktól. Érzékenységüknel fogva azonban, sokkal, de sokkal jobban érzik a káoszt, a tehetetlenséget és az odaadó szeretet hiányát, mint elődeik. Ézelmi fejlődésükre mindez rendkívül pusztító befolyással lehet, és feltehetőleg minden életkorban növeli a kábítószerfogyasztók számát (beleértve az úgynevezett „legális” drogokat, mint a Ritalin, vagy a Prozac). Ezzel szemben viszont a különlegességet ésszerű határok között elfogadó, támogató, sőt bátorító környezet kiegyensúlyozott és hihetetlenül érdekes egyéniségek kibontakozását tenné lehetővé.

Amberen kívül ismerek még jó néhány Indigót, akiknek az élete meglehetősen problémás volt, de aztán, egyszer csak úgy döntöttek, hogy ezen változtatnak, és hamar összeszedték magukat. Az Indigóknak óriási benső erejük van, képesek elengedni a függőséget is, és sokkal objektívebben tudják szemlélni az életüket, mint a legtöbbünk. Ezzel szemben, ha nem akarnak változtatni az életükön, akkor senki sem tudja megváltoztatni ezt az elhatározásukat!

Öngyilkosság, halál és spiritualitás

Amberrel való beszélgetésemet követően beszélgettem más fiatal felnőttekkel is, és eltűnődtem, mit gondolnak valójában a gyerekek a drogokról, a halálról és a spiritualitásról? Hogy megtudjam a helyes választ, összeállítottam egy kérdőívet, és kitölttettem 16-19 éves fiatalokkal. Meglepődtem a válaszaikon.

Néhány részlettel eltekintve a kérdésekre adott válaszok szinte teljesen megegyeztek. A válaszok mély filozófiai gondolkodásra utaltak. A legtöbb részvevő iskolai osztályzatai

„átlagosak” voltak, volt egy pár bukott tanuló, és egy-két kitűnő. Csak egyetlen résztvevő járt vallásos iskolába, így ismert néhány metafizikai fogalmat, a többiek csak nagyon picit vagy egyáltalán nem részesültek semmiféle vallásos képzésben. Az iskolában tartottak egy-két órás tájékoztatást a kábítószerokról, de a résztvevők soha nem vettek részt olyan előadáson, melynek középpontjában a halál, vagy a spiritualitás állt, a szülőkkel pedig nagy ritkán érintették ezeket a témákat a családi beszélgetések során.

Ami a halált illeti: a résztvevők többsége emlékezett, hogy öt éves korukban, vagy néhányan korábban, három éves korukban, *tudtak* a halálról. Mindannyian azt állították, hogy nem a szülőtől, vagy másoktól kapták az információt.

A kérdés a következő volt: **„Mit jelent a halál?”**

- „Megállni egy bolygón, utunkban valami más felé.”
- „Elválni az anyagi testtől.”
- „Az egyik rész véget ér, és haladunk egy másik felé.”
- „Átmenet két állapot között.”
- „Másik dimenzióba kerülni.”
- „A legjobb dolog a halálban az, ami azon túl van.”
- „El kell hagyni ezt a bolygót.”

Valamennyien rendkívül kíváncsiak voltak a halálra, és meg akarták tudni, milyen érzés. Több, mint 75%-a vette fontolóra az öngyilkosságot legalább egyszer az életében, elsősorban azok, akik már régóta kábítószerfüggők. A csoport 50%-a azonban nem volt kábítószerfüggő, de az életük

annyira keserves volt, hogy nem tudták, hogyan vethetnének véget a szenvedésnek. (Az egyikük 5 vagy 6 évesen akart elmenni, amikor a szülei elváltak.) A család iránti szeretetük volt az, ami végül visszatartotta őket az öngyilkossági kísérlettől, még akkor is, ha az kaotikus volt.

A következő kérdés: *„Hiszel-e a halál utáni életben, és a lélek örökkévalóságában?”* (A legtöbb válasz az volt, hogy „teljes mértékben”. Egypáran bizonytalanok voltak, de egy kis gondolkodás után igenlő választ adtak.)

- „Az ember megszületik, meghal, és tovább lép.”
- „Biztos vagyok benne, hogy a lélek tovább él, úgy értem, tudom, hogy nem ez a vég.”
- „A lélek a testben lakozik, amit a földből kölcsönzött, tehát annak idején vissza kell azt adnia.”
- „A lélek elmegy valahova, bárhova, és ott marad egy ideig, mielőtt visszajön egy másik testbe.”

Az utolsó kérdésem a következő volt: *„Milyen érzés egyedül vagy másnak érezni magad?”*

- „Egyedül lenni annyit jelent, hogy nincs mellettem olyan valaki, mint én.”
- „Részben elszomorít, részben büszkeséggel tölt el, hogy egy kicsit más vagyok, mint a többiek. Azért is szomorú, mert sok emberrel nem tudok igazán kapcsolatot teremteni.”

Körülbelül akkor végeztem ezt a kutatást, amikor a következő cikket olvastam a *Családi kör* magazinban (1991. augusztusi szám)

Maradandó örökség

Reggelenként a hároméves Cody Thornton a székében üldögélve beszélget a bátyja, Casey falon függő képével. Ezen a helyen történt, hogy Casey (ötéves korában) szívhez szóló beszélgetést folytatott Codyval, tavalý ősszel.

„Cody - mondta -, haldoklóm, és ez azt jelenti, hogy nem fogok veled együtt felnőni.”

Két évvel azelőtt állapították meg Caseyről, hogy akut limfómás leukémiája van. A kisfiú végigélte a sugárkezelést, a kemoterápiát majd egy biztató 14 hónapos remissziót követően visszaesett, ezután utolsó esélyként kapott egy csontvelő átültetést, majd újabb visszaesés következett.

Casey anyukája, Julié emlékszik, hogy ekkortájt azt kérdezte tőle: „Milyen keményen tudsz küzdeni?”

A válasz nagyon meglepő volt: „Hát, az ötéves Casey rettenetesen szeretne élni, mert veletek akar lenni, de nem tudom, a lelkem mit választ.”

Drogok és Indigó angyalok

A drog az amerikai kultúra elkerülhetetlen részévé vált. Az amerikaiak imádják a drogokat. Az amerikai gyermekek olyan társadalomba születnek, ahol évente dollár milliárdokat költenek fájdalomcsillapítókra, zsírégető tablettákra, pangáscsökkentőkre, élénkítő szerekre, a nemi vágyat serkentő szerekre, születésszabályozó tablettákra, és a listát még folytathatnánk tovább. Ehhez jön még a cigaretta és az alkohol.

Jenna ül előtttem, egy csinos, 22 éves, szép arcú, kékes-szürke szemű Indigó. Lényéből igazi kedvesség sugárzik.

Jenna olyan családba született, ahol napirenden volt az alkohol és a cigaretta fogyasztása, az élénkítő szerek használata és másnaposság ellen az aszpirin. De arra vigyáztak, hogy a szomszédok észre ne vegyék! Jenna apukája orvos volt, anyukája művésznő.

Jenna emlékszik, hogy háromévesen angyalokat látott, és beszélgetett a növényekkel meg a madarakkal. Szerette a természetet. A tv-ben tanulmányozta az univerzumot, és beszélgetett a csillagokkal - szerette nézegetni a csillagokat, olyan ismerősek voltak. Hétéves korában közölte a szüleivel, hogy ő nem akar iskolába járni, hanem az angyalokkal, a csillagokkal és az K. T-kel akar foglalkozni. Az apja azt mondta neki, hogy a gondolatai „gonoszak, az ördögtől származnak”, és megbüntette őt.

Anyukája katolikus gyülekezetbe vitte, és harmadikos korától nyolcadikig egyházi iskolába járt. Az egyetlen dolog, amit a templomban szeretett az a szertartás volt, a tömjénillat, a rózsafüzér, és az éneklés. Szerinte nem volt igazságos, hogy a lányok nem vehettek részt a misézésben. A papokat „unalmasnak” tartotta, az apácákat pedig nemtörődömnek; senki sem tudott a lelkéhez szólni.

Jenna az álmodozásba és a képzeletvilágba menekült. Szeretett hóbortosán felöltözni az iskolába, és emlékszik, hogy a többiek milyen kegyetlenül bántak vele, és hatodikos korában milyen könyörtelenül meggyötörték azért, mert „másmilyen” volt, mint a társai.

Otthon állandó volt a feszültség. Az anyukája mindig depressziós volt, az apukája ivott. Egyszer a vécé mögött eldugott alkoholt talált, szülei kegyetlenül megszidták érte. Amikor otthon az élményeiről beszélt, a családja kinevette, tudomást sem vett róla, vagy megbüntette. Egyszer az apja a szobájába zárta, majd ő maga az ajtó előtt állva keresztény szentírásokat olvasott fel neki.

Az iskolában Jenna teljesen elidegenedett a többiektől.

Csendben meghúzódott, észrevétlenné vált. Amikor középiskolába került, automatikusan a feketére festett hajú, fekete ruhát viselő drogosok közé menekült. Körülbelül ebben az időben hagyta el őket az édesapja. Emlékszik, hogy meg akart halni. 13 éves volt ekkor.

15 éves korában már italozott, marihuánát szívott, és cigarettázott. Kikapták gyorsajtásért, kivágták az iskolából, nem érdekelte semmi. Kiköltözött otthonról, ott aludt, ahol éppen tudott, áruházakban lopott, hogy legyen mit ennie, és tudja fedezni a kábítószeres költségeit. 17 évesen már a heroin és a kokain rabja volt. Az apja továbbra is „gonosznak” nevezte, az anyja megpróbált ráijeszteni azzal, hogy „az alkoholizmus örökletes” dolog. 19 éves korában már megjárta 7 gyógyintézetet, minden reményét elvesztette, és a halálra készült. Beteg volt, és nap, mint nap úgy érezte, hogy nincs ereje túlélni az aznapot.

Kkkor kezdett eljárni az Anonymus Alkoholisták (AA) klubjába. A „józan életűek” otthonában lakott. Az áttörés akkor jött el az életébe, amikor két szobatársa és egy másik barátja ugyanazon a héten túladagolás következtében meghalt. Az otthon felügyelői megtudták, hogy Jenna is drogozik, ami teljesen szabályellenes volt. Arra kérték, hogy távozzon, úgy hogy pár óra múlva újra az utcán találta magát. Az anyja megengedte, hogy hazaköltözzön. Másnap, amikor droggal kínálták, visszautasította, mert annyira rosszul volt. Nem is gondolta, hogy ez a nem lesz a gyógyulás kezdete.

Jenna haragudott Istenre. Hite fokozatosan szertefoszlott a felnőttek magatartása miatt. Már gyermekként észrevette, hogy a felnőttek, és elsősorban az apja, vizet prédikálnak és bort isznak. Ha Isten a szeretetet, akkor miért van annyi szenvedés? Hogyha ő szeretetreméltó, és az Isten szereti, akkor miért van oly sok fájdalom az életében? Úgy érezte, mindenki cserbenhagyta: a szülei, az egyház, és az Isten.

Jenna folyamatosan járt az AA klubba, szerette a spiritu-

ális programokat. Egyre jobban lett, és állást is kapott. Drogmentesen akart élni. Egyik este barátjával elmentek egy kizárólag fiatal felnőtteket segítő gyógyvívó klubba (nem az AA-ba). Jennának tetszett a csoport, és különösen Shannon, a vezető, aki alig volt idősebb nála. Ettől kezdve Shannon lett Jenna tanítója, az egyik fiatal Indigó tanította a másikat.

Jenna olyan akart lenni, mint Shannon: nyitott, magabiztos, kedves, vidám, spirituális beállítottságú fiatal nő, akinek célja van az életben. Shannon megtanította Jennát, hogyan tartsa karban a testét, milyen ételeket egyen, segített a méregtelenítésben, és segített neki döntéseket hozni. Feltétel nélkül szeretete őt, és „nem húzta fel magát semmi-ségek miatt”. Mikor Shannon létrehozott egy bentlakásos gyógyvívó otthont, megkérte Jennát, hogy lakjon ott, és legyen a vezető csapat tagja, segítsen a fiatal felnőtteken, úgy, mint ahogy annak idején Shannon tette vele. Jenna igent mondott. Shannon továbbra is segíti őt a gyógyulásban, és Jenna együtt lakik fiatal Indigó társaival. Teljes munkaidőben dolgozik egy óvodában, szereti a munkáját. Alaradék idejét azoknak a fiataloknak szenteli, akiknek az életét tönkretette a drog. Újra találkozik az apjával, aki már évek óta felhagyott az ivással, és sokkal közelebb került az anyjához. - Mindkét szülője támogatja, és büszkéek rá.

Együttműködő Indigók, akik megváltoztatják a világot

Egy évvel ezelőtt mutattak be Shanonnak. Tipikus humanista Indigó, szóról szóra igaz rá, amit Ambernél felsoroltam, és még néhány más dolog is. Shannon már nagyon fiatalon „tudta”, hogy felnőtt korában bajba jutott tiniken fog segíteni. Középiskolás volt, amikor elkezdett gyerekekkel foglalkozni, és később sem hagyta abba. Szociológiából államvizsgázott, okleveles jógaoktató, gyögymasször, a gyögynövények szakértője, táplálkozási tanácsadó, foglal-

közik aromagyógyászattal és művészeti terápiával. Kihatározta, hogy létrehoz egy olyan gyógyító központot, ahol a fizikai egészség helyreállításával, az érzelmi biztonság és spirituális kapcsolat megteremtésével és új életcélok kialakításával a fiatalok lehetőséget kapnak önpusztító életmódjuk megváltoztatására. Ks pontosan ezt tette, saját pénzén teremtette meg hozzá az anyagi alapot. A szervezeti alapító okiratban a következőket határozták meg más Indigókkal közösen:

„Célunk az, hogy tanítással és képességeik kibontakoztatásával segítséget nyújtsunk azoknak a 15-25 év közötti fiataloknak, akik elszánták magukat arra, hogy legyőzzék a szenvedélybetegségüket, és testi, szellemi, valamint lelki egészségük helyreállításával józan, kiegyensúlyozott életet akarnak élni. A gyógyítás három szinten történik: fizikai, érzelmi/mentális és lelki szinten.

„Programunk azon az elven nyugszik, hogy minden ember teljesen egyedi személyiség, aki meghatározott céllal érkezik, és • valamennyien összetartozunk. Tehát, amit a saját testünkkel tesszünk, azt a Földdel tesszük, tehát szükségszerűen egymással is. Mindezekért, programunkban szerepel az alternatív gyógyászat, környezetünk védelme, saját egyéni életprogram kidolgozása, és a lelki fejlődés.

„A programunk egyedülálló. Amilyen ütemben nyerik vissza lelkierejüket a program résztvevői, olyan mértékben kapcsolódnak be a munkánkba, a gyógyulás útján járva a többi fiatalot segítik, visszaadva azt a segítséget, amit ők kaptak. A programban való részvétel önkéntes, a fiatalokból vezetők, tanítók és tanácsadók válnak. Ez a program valamennyi fiatal számára lehetővé teszi igazi önvalója megtalálását.”

Shannon felkért, hogy legyek a szervezet igazgatótanácsának a tagja, és én elfogadtam az ajánlatát. Kitüntetésnek érzem, hogy ezekkel a fiatal Indigó hölgyekkel együtt dolgozhatom, mert csodálom őket. Az Indigók ereje köztudottan óriási, úgyhogy véghez fogják vinni, amit elhatároztak.

Nem ijednek meg attól, hogy missziójukkal milyen hatalmas feladatot vállaltak magukra, és egész életüket kizárólag a lelki fejlődésnek szentelik.

Az Indigók már köztünk vannak. Felrúgják a szabályokat, és ragaszkodnak a változáshoz. Ok a friss fuvallat a megrekedt tradíciók felett, az új társadalom előhírnökei, a magasabb tudatszint elérésének a biztosítékai. A pusztá léttükkel megkérdőjelezzik minden tettünket és szavunkat. Ragaszkodnak a teljes őszinteséghez és igazsághoz, és inkább kikapcsolnak és/vagy odébbállnak, minthogy egy olyan környezetben harcoljanak, amelyből hiányzik a tisztesség. Vagy együttműködve velük fejlődünk, vagy ellenállunk, és önelégültségünkben feltartóztatjuk őket. A választás a mi kezünkben van.

Az Indigók igényei könnyen kielégíthetők: sok szeretet, jó szándék, tudatos útmutatás, és lehetőség egyéniségük kibontakoztatására. Ezért cserébe olyan ajándékokat kapunk, amiket el sem tudunk képzelni.

Béke

Kéz a kézben megyünk
Együtt
A béke és én
És
Minden faj
Fekete és fehér
És
Minden bálna, mely a tengerben táncol
És
Minden delfin, mely a hullámokon lovagol.
Kéz a kézben
Alegyünk

Együtt
 Ks
 Kitűnődöm,
 Vajon miért van a háború
 Miért van a harag
 Miért van a gyűlölet?
 A béke és én
 Ks a Földön minden
 Klórlény
 Örökre együtt
 Kéz, a kézben megyünk.
 - Sarah Barkley, 10 éves

Ezt a fejezetet egy naprakész információval szeretnénk zárni. A Ritalinról nagyon sok újságcikk jelent meg az elmúlt két évben - és ezek többsége nem pozitív. Egy tucat weboldalon számolnak be arról, milyen utóhatása lehet a Ritalinnak a gyerekek életében, és egyben felajánlják a segítségüket. Olyan téma lett ez, melyre mindenki odafigyel.

Továbbra is azt javasoljuk a szülőknek, hogy próbáljanak ki minden lehetőséget, mielőtt Ritalin-kúrába kezdenének. A legtöbb információ a gyógyszer biológiai hatásáról szól, de egyre több tapasztalat van annak pszichológiai és kulturális hatásáról is.

A következő cikk „A pszichológia ma” szaklapból való (2000. június, 17. o.), szerzője Eben Carle:

Figyelemzavar és hiperaktivitás eladó

Eben Carle

„A gazdag Virginia Beach fiataljainak és kiváltságosainak mintegy 20%-a szed Ritalint nap mint nap, jó részük indo-

kolatlanul - mondja dr. Gretchen LeFever gyermekpszichológus. Valójában az Egyesült Államokban robbanásszerűen emelkedik a Ritalint fogyasztó gyermekek száma, az 1990-es 900 000-ről a 2000. évben számuk 5 000 000-ra ugrott. A pszichológusok azokat a szülőket okolják, akik túlzó versenyszemléletüknél fogva mindent megadnának a gyermekük jobb előmeneteléért.

LeEevrének az „Amerikai Közegészség” című folyóiratban közzétett kutatásai szerint, míg Amerika-szerte 3 és 5 százalékra tehető a figyelemzavarral küzdő és hiperaktív általános iskolás gyerekek száma, Virginia Beachben majdnem hatszor ennyi ötödikest kezelnek ezzel a betegséggel, és ez a szám tipikus az Egyesült Államok hasonlóan jómódú városaiban. A szülők azért választják a Ritalint, mert az elősegíti a koncentrációt, és gyermekeiket ilyen kémiai úton akarják rávenni az „odafigyelésre”. De van egy másik előnye is, mondja Róbert Sternberg, a Yale egyetem professzora. „Ha egy kisgyerekről megállapítják, hogy tanulási nehézségei vannak, akkor abból egy csomó előny származik - külön segítség, a tesztek írásakor plusz rendelkezésre álló idő - olyan előnyök ezek, hogy a szülők sorban állnak egy ilyen diagnózisért.”

Nem meglepő tehát, hogy a szakemberek hangot adtak a felháborodásuknak. Tavaly év végén az Érdekvédelmi központ tudományos munkatársai könyörögve fordultak Donna Shalalához, az USA Egészségügyi és Humánszolgáltatási minisztériumának a miniszteréhez, hogy járjon közbe annak érdekében, hogy a viselkedési problémák megoldásának és a jobb tanulásra ösztönzésnek az eszközeül a nevelési és fegyelmezési módszereket javasolja az amphetaminok helyett. Elmondták azt is, hogy az amphetamin mellékhatásaként jelentkezhet gyomorfájás, álmatlanság és fejlődési rendellenesség, valamint azt a felfedezést is, hogy a Ritalin rákos megbetegedést idézett elő a kísérleti egerekben. De a szülőket még ez sem állította meg. Dr. Claudia Mills, a Colorado Egyetem filozófia professzora szavai szerint „Az

amerikaiak azért szedetik gyermekeikkel a Ritalint, mert nem bírják elviselni, hogy átlagon aluliak, és azt sem, hogy ne legyenek átlagon felüliek."

Bírósági perben állítják, hogy azért találták ki a figyelemzavart és a hiperaktivitást, hogy a gyógyszergyártó cégek eladhassák a Ritalint

Edward Tobin

Egy másik ideülő cikk a Reuters Hírügynökségtől (2000. szeptember 30., nem közöljük a teljes cikket.)

A New York-i Reuters Hírügynökség jelentése szerint Richárd Scruggs ügyvéd, aki 1998-ban az Amerikai Egyesült Államok kontra dohányipar perben a feleket egyezsége-re juttatta, az ország legújabb nemzetügyének nevezte a hiperaktivitás gyógyszerének, a Ritalinnak a gyártója ellen indított bírósági eljárást.

Mississippi államügyésze felkért egy ügyvédcsoportot, hogy vizsgáljanak meg két olyan ügyet, mely szerint gyógyszergyártók orvosokkal játszottak össze, és az orvosok „kitalálták" a figyelemzavar és hiperaktivitás nevű betegséget.

Scruggs a nagy dohányküzdelem előtt kóstolt bele először egy, a nemzet egészét érintő ügybe, és az azbesztipar elleni perben szerepelt sikerrel. Most azt állítja, hogy több, mint 4 millió gyermek egészsége forog kockán, mert olyan gyógyszert szednek, amire nincs szükségük.

A két ügyben, mely a New Jersey-i Hackensack Állami Bíróságán és a San Diego-i Szövetségi Bíróságon zajlik, a Novartis svájci egészségügyi csoport, az Amerikai Pszichiátriai Társaság és a Figyelemzavarral Küzdő és Hiperaktív Gyermekek és Felnőttek non-profit támogató csoport neve került előtérbe.

A perben nemzetügyi állásokat és dollármilliárdos kárté-

nteseket követelnek. Az állításokat mind a ket vállalat, mind a non-profit csoport tagadja.

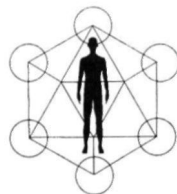
„A fő vád az, hogy a figyelemzavarral küzdő és hiperaktív meghatározást (a védők) kiterjesztették a „normális” gyerekekre, hogy több embert kezelhessenek, és több gyógyszert eladhassanak” - nyilatkozta Scruggs csütörtökön a Reutersnek adott telefoninterjújában.

Ezek a perek az Egyesült Államok legújabb nemzeti csatája, de mivel gyerekeket érint, ennél sokkal fontosabb. Kormányhivatalok, gyógyszervállalatok és egészségügyi szakemberek vitatkoznak azon, vajon szedhetik-e a gyerekek a Ritalint a figyelemzavar és a hiperaktivitás legyőzésére. A gyógyszer már 40 éve a piacon van, de óriási nyomás alá került, amikor tavasszal a Fehér Ház azzal a javaslattal élt, hogy csökkentsék azoknak a gyermekeknek a számát, akiken a methyl-phenidate kémiai néven ismert gyógykezelést alkalmazzák.

Scruggs, aki 400 millió dollár tiszteletdíjat kapott a dohányiparral kötött egyezményért, azt mondta, hogy a Ritalin ügyben a legfontosabb szempont a közegészség, de a végső cél az, hogy a gyógyszer felírásának a körülményei megváltozzanak.

„Jelenleg a diagnózis felállítása alapján jóformán minden gyerekeknek adhatnának Ritalint. A szülőkből, szerintem nagyon elítélendő módon, félelmet keltenek, és így azok nem a megfelelő utat választják gyermekeik jólétének a biztosítására, és ez széleskörű hatással lehet az amerikai gyerekek egészségére nézve.”

Az ügyvédek most nemzet-szerte bizonyítékot keresnek, mondta Scruggs, és remélik, hogy a perben sokan csatlakozni fognak, „mert a betegség tünetegyüttese mesterségesen olyan általánosságban van meghatározva, hogy minél több gyereket magában foglaljon, és így a gyógyszer minél több embernek eladható legyen”.

11 K T 1-1) 1 K FEJEZET

AZ INDIGÓK LÁTÁSMÓDJA

*„ öoha nem uész kárba, amit a gyermekekért leszünk.
Úbár úay lünik észre sem vesznek bennünket, akkunk olt,
félrefordított tekintette/, köszönetet csak ritkán kapua,
de amit értük teszünk, soha nem tesszük hiába.*

- GARIUSON KF.II.LOR

7izenévesek és fiatal felnőtt Indigók első könyvünkhöz fűzött hozzászólásaiban mélyértelmű gondolatokat táltunk. Bár a legtöbb „tisza” Indigó még gyerek, az előfutáraik most tizenévesek, illetve huszonéves felnőttek. Talán nem kell sok időt azzal töltenünk, hogy felhívjuk az Önök figyelmét, milyen drámai változások történnek a tinédzserek világában, és milyen örületeknek lehetünk szemtanúi néha.

Az. *Indigó gyerekekben* már említettük, hogy a legszembetűnőbb Indigó jellemvonás az, hogy felnőttnek érzik magukat egy még fejlődésben lévő testben... és, ha nem kapnak tiszteletet, akkor frusztrálva érzik magukat. Szinte már felnőttek, az. oktatási rendszer és a szülők azonban még „gyerekként” tekintenek rájuk. Az otthoni frusztráltság előtör más helyeken is (például az iskolában), és így egészen világos képet alkothatunk arról a helyzetről, ami a világban jelenleg zajlik.

Az első könyvünkben megjelentettünk két Indigó levelet, melyekből kiderül, „milyen ma Indigónak lenni”. Nagyon sok fiatal reagált erre a két levélre, gratuláltak nekünk, és elmondták, hogy ők is ugyanígy érzik. Most bemutatunk még néhány Indigó történetet, melyekből kiderül, milyen a

fiatalok látásmódja. Gondolhatják azt, hogy ez a fejezet akkor *nekik* szól, de nem így van. Igazából *Önöknek* szól. Ha megtanulunk odafigyelni rájuk, és megtanulunk belehelyezkedni a gyermekeink és fiataljaink gondolkodásmódjába, esélyünk lesz arra, hogy békét teremtsünk a családban.

Nem akarunk tüzet szítani. A legtöbb levél így kezdődik: „Tizenhat éves vagyok”. Ez az életkor köztudottan egy demarkációs pont a gyerekkor és a felnőttkor határán, és kritikus időszak életünk fő meghatározóinak, például az önértékelésnek, a párkapcsolatnak, a pályaválasztásnak a szempontjából.

Nagyon sok levél érkezett közvetlenül az első könyvünk megjelenése után, de volt olyan, amit a mostani, második könyvünk nyomtatása előtt kaptunk. Előfordult olyan eset, hogy nem találtuk meg a levél íróját, ekkor a személyisége védelmében megváltoztattuk a levélben szereplő nevet. Igazából nem hisszük, hogy tiltakoznának az ellen, hogy Önök elolvashassák a leveleiket, hiszen elsősorban azért írták ezeket a szavakat, hogy tájékoztassanak bennünket az Indigó jelenségről.

Amikor olvassák a leveleket, tartsák szem előtt, hogy nyers információkról van szó, melyeket a fiatalok „szűrőjén” át közöltünk. Olyan fiatalok írtak nekünk, akik most vajúdnak a felnőtté válással (félíg felnőttek, félíg gyerekek). Valószínű, hogy még nem tudják mindenre a választ, de annyi bizonyos, hogy érzéseik első kézből valók.

Emlékeznek, milyen jellemvonásokat idéztünk az első könyvünkben? Azt mondtuk, hogy ezek a gyerekek kifejezetten igénylik a hasonló gondolkodásúak társaságát. A vérmérsékletükkel kapcsolatban pedig azt említettük meg, hogy ismert dolgokban nem akarják próbatételeknek kitenni magukat, és nem kedvelik azokat a dolgokat, melyekről az a véleményük, hogy nem ér fel hozzájuk. Arról is beszéltünk, hogy a tanároknak ki kell vívni ezeknek a gyerekeknek a tiszteletét, csak úgy, a pusztá tekintélyelv alapján nem várhatják el tőlük. Vannak olyan tanulók, akik érzékelik a

felnőttek kiegyensúlyozatlanságát (különösen a tanárokat), és ilyenkor segítségképp felé fordulnak. Azt is mondtuk, hogy ha nem kapják meg, amire szükségük van, akkor önállóan támogató csoportot hoznak létre, vagy egy külső ingerforrást keresnek, amin levezethetik a csalódottságukat és a dühüket.

A következő történetekben a közös vezérfonal mellett ezeknek a jellemvonásoknak mindegyikére találunk példát. De figyeljenek fel valami másra is: a gyerekek megbecsülik azt a szülőt vagy a tanárt, aki képes jól közreműködni velük. Van egy különleges visszacsatolási módszerük, amivel azt jelzik, mivel nem értenek egyet.

Az utolsó levél egy felnőtt Indigótól származik, aki az élettörténetében azt mondja el, milyen érzés volt mindent megkérdőjelezni. Elmondja, hogy ő hogyan vált egyre érettebbé, és milyen élményeket szerzett a vallással kapcsolatban. Emlékeznek, mit mondtunk a spirituális Indigókról: Szeretik az egyházat, de több értelmet kellene vinni bele. Az Indigók kis sámánok, akik érzékelik, ha a pap kevesebbet tud, mint ők. (Emiatt sokszor bajba kerülnek.)

Ezúton fejezzük ki tiszteletünket minden levélírónak a bátorságukért. Megbecsüléssel vagyunk az életüket illetően, és szeretnénk, ha tudnák, hogy értékes embereknek tartjuk őket. Lényeges információkat osztottak meg velünk, tekintet nélkül arra, hány évesek. Már korábban is elmondtuk, hogy van mit tanulnunk ezektől a fiataloktól. Remélem, olvasás közben „meghallják” ezeknek a fiataloknak a szívhez szóló szavait.

Az Indigó gyerekek szerzőihez

Lisa Walace

írnom kell önöknek, bár még csak a könyvük első fejezeténél tartok. 16 éves vagyok, és tudom, hogy azok közé a gyerekek közé tartozom, akikről Önök beszélnek.

Mesélték, hogy már kora gyermekkoromban azt kérdez-

gettem, honnan származunk. Anyukámnak olyan kérdéseket tettem fel, amikről még csak nem is hallott. Nagyon sokáig egyedül éreztem magam, annak ellenére, hogy mindig sok barátom volt, és a szeretteim vettek körül. Gyakran azt éreztem, hogy én többet fel tudok ajánlani, mint bárki más. Nem egyszer fordult velem elő olyan, amikor sokkal érettebben viselkedtem a koromnál. Tizenévesként olyan dolgokat oldottam meg a világgal és magammal kapcsolatban, amilyenekkel a szüleim még ma is küzdenek.

Kétség eddigi életemben hiányt éreztem, és nagyon magányos voltam. Kicsit ironikusan hangzik, de csak néhány hete fedeztem fel, hol állok spiritualitás tekintetben, és hova tartozik a „másik felem”.

Nézzék el nekem, ha a következő gondolatok érthetetlenek lesznek, mert nem közlöm az összes információt arról, amit mondani akarok. A legjobb barátommal való beszélgetés során, aki mindig többet jelentett egy barátnál (nem szexuális értelemben, hanem lelkiileg), kiderült, hogy mindketten ugyanúgy érzünk. Mindig mélyebbre mentünk, mint a többi gyerek, és az önfogadás olyan szintjére értünk, amit más soha meg sem tapasztal. Mindketten azt érezzük, hogy - bár nem unatkozunk az iskolában -, az annyira haszontalan. És mindketten annyira magányosak voltunk.

A beszélgetéseink alapján úgy érzetük, mindketten öreg lelkek vagyunk, és ez az utolsó földi életünk. Mikor felhívtam őt telefonon, azonnal érzem, hogy nem vagyok egyedül. Most, amikor más Indigókról olvasok, érzem, hogy kapcsolatban vagyok velük. Lenne arra mód, hogy találkozhassunk így együtt?

Miközben olvasom a könyvüket, borzongás jár át, és a könnyeimmel küszködöm. Olyan jó érzés tudni, hogy mások is vannak, bár csodálatos és ragyogó emberek vesznek körül, teljesen elszigetelten éreztem magam mindaddig, míg a barátomra rá nem „találtam”.

Most már tudom, hogy ketten sem vagyunk egyedül.
Köszönöm, hogy kiadták ezt a könyvet.

Az életem Indigó szemmel

Katarina Friedrich

En egy ausztrál dimenzióközi, vagy több tudatsíkú Indigó vagyok, 16 éves, és ahogy anyukám mondta, most éltem át a „változókort”. Három hónappal ezelőtt az anyukám, aki tíz éven át egyedül nevelt engem és a húgomat, odáig jutott, hogy bevitt a gyerekkórházba, hogy lecsillapítsanak. Üvöltöttem, és hisztérikusan sírtam, azt követeltem, hogy engedjen *haza* (hagyjon meghalni - visszatérni a Szentlélekhez). Harapdáltam a karom, a kezem, és szinte szó szerint a hajamat téptem. Emlékszem, könyörögtem neki, hogy hallgasson meg. Csak egyszer, valaki, hallgasson meg!

Az anyukám mindig felnőttként bánt velem, és minden barátjának egyenlőként mutatott be. Mindig odafigyelt rám, mindig érzékelte, ha valami bajom volt, és addig beszélgetett velem, míg el nem mondtam, mi az. Majd meghasadt a szíve, mikor tinédzserkoromban azzal szembesült, hogy a téboly szélén könyörgöm, hallgasson meg. Valahányszor azt mondta, hogy minden rendben lesz, még jobban rázendítettem, mivel tudtam, hogy a dolgok *nincsenek* jól úgy, ahogy vannak, és kétségbeesetten azt akartam elérni, hogy valaki segítsen. Az igazi problémám nem az volt, hogy az anyukám nem figyel rám, hanem az, hogy az iskolában nem hallgat meg senki.

Az első iskolás évek csodálatosak voltak. Többnyire úgy emlékszem rájuk, hogy tele voltak álomszép könyvekkel, történetekkel, mesével és varázslattal. A legélénkebb és legféltettebben őrzött emlékem az, hogy fekszem a fa alatt, sárga virágtakaró borul rám, könyvet olvasok - és nem is én vagyok az, aki lát, hanem valami figyel engem a szemével. A történeteket csak félig olvastam el, a befejezést mindig én

találtam ki magamnak. A paradicsomban éltem, aminek csak nagyon kicsi, vagy inkább semmi köze nem volt a tanárokhöz. Legtöbbször egyedül éreztem magam, de elégedett voltam. Nagyon másnak éreztem magam a többiektől, de úgy éreztem, hogy csak különbözöm, és nem vagyok kevesebb náluk, és nem menekülök. Néztam a többieket, figyeltem, hogyan cselekszenek, de én nem vettem részt a cselekedeteikben. A kedvenc szavam az volt, hogy „Miért?”, rendszerint abban az értelemben, hogy „Miért tette ezt?” vagy „Nekem miért kellene így tennem?” Ezek a kérdések nem daczból vagy lázadásból fakadtak. Kgyszerűen csak tudni akartam.

Hét- vagy nyolcéves korom körül kezdett minden megváltozni. Bevezették az énekórát. Az énekóra abból állt, hogy a tanárunk hangjegyeket rajzolt a táblára, és nekünk tamburinon vele együtt kellett ütnünk a ritmust, újra és újra és újra és újra. Én csak kifelé bámultam az ablakon, néztem a fákat, és mechanikusan doboltam. Háromhetes ilyen monotonia után az egyik különösen értelmes és élénk hétéves kisfiú a tanár fejéhez vágta a tamburinját. A jelenet, ami ezután kitört, *A legyek Urához* volt hasonlítható.

A viselkedésünknek híre ment az iskolában, és ezentúl, ha valamelyik tanár megpróbált irányítani bennünket, elvesztette minden esélyét. Amikor a tanárok kiabáltak velünk, mi túlűvöltöttük őket. Az egyik tanárt „kiidegeltük”, a másik meg sem próbálta tanítani az osztályt, csak vezérelni akart minket.

Legtöbbször a terem hátuljában húztam meg magam, és azokat az iskolai feladatokat oldottam meg, amiket anyukám otthon kijelölt. Kgyszer szándékosan bezárattam magam az osztályterembe, úgyhogy az igazgatónőnek kellett eljönnie, hogy kinyissa az ajtót. Bevitt az irodájába, és elkezdett velem üvöltözni, mire én, emlékszem, visszafojtott hangon azt válaszoltam, hogy „Mrs. (tanárnő) ostoba, és nem fog tenni semmit.”

Az anyukám ezek után elintézte, hogy egy másik osz-

tályba kerüljek, ahol egy nagyon öreg, nagyon szigorú, és nagyon csúnya tanár néni volt. Szerettem őt! De tényleg! Sorokban ültünk, és együtt mondtuk hangosan a szorzótáblát, de megtanított bennünket hímezni, és karácsonyi ajándéknak karamellás almát készítettünk. A folyóírást úgy tanultuk meg, hogy mi kinyomtattuk a történetet nyomtatón, ő meg lemásolta kézírással. Mi pedig utána lekopíroztuk a tökéletes kézírást. Hagyományos tanár volt, de szeretett minket, és törődött velünk, amit visszacapott tőlünk. Sajnos az év végén nyugdíjba ment, és ugyanolyan helyzetbe kerültem, mint azelőtt voltam. Az új tanévben nem akartam visszamenni.

Az iskolában azt mondták anyukámnak, hogy csak azért vagyok kiborulva, mert a szüleim válnak. Ezek után anyukám elvitt egy tanácsadóhoz, aki gyönyörűen elmondta neki, hogy ő egy nagyon jó anya, és hogy az a trauma, aminek a hatása alatt vagyok, nem otthoni eredetű, hanem az iskolának köszönhető.

Anyukám megpróbált áttörni minden akadályt, hogy az iskolai helyzet megváltozzon, de minden módon keresztbe tettek neki. Végül, átvitt egy másik iskolába.

Bár nem tudtam „beilleszkedni” az új iskolába, legalább a megfelelő oktatásban részesültem, volt angol óráim, természeti tantárgyak, történelem, fogalmazás, stb. Bár kezdetben voltak nehézségeim, mindegyikben jeleskedtem. A matematikát azonban mindig nehéznek találtam, és még ma is annak tartom. Túlságosan logikusnak és változatatlannak érzem.

Az új iskolában csúfolódás és gúny tárgya voltam, kiközösítettek, és ez rettenetesen fájt. Próbáltam rájuk úgy gondolni, mint „álarcot viselő idegenekre”. Az iskola maga mennyei hely volt, és a tanáraim csodálatosak voltak! Lehetőségem volt „írói” tanfolyamra járni, amit igazi felnőtt írók tartottak, és itt ismertem meg az egyik kedvenc szerzőmet, Christine Harrist.

Énekeltem a kórusban, hegedültem, és szerencsémre ta-

lálkoztam egy másik olyan gyerekekkel, mint amilyen én vagyok. Őt is elkerülték a többiek, főleg azért, mert a beszéd-témái messze meghaladták az értelmi szintjüket. Bár ritkán beszélgettünk egymással, de az a puszta tény, hogy tudtam, nemcsak én vagyok ilyen egyedül, nagyon sokat jelentett nekem!

Nagy szerencsém, hogy a középiskolában olyan csoportba kerülhettem, ahol lehetőséget kaptak a diákok, hogy abban a tantárgyban, amiben kiemelkedően jók voltak, száguldhattak előre. Örömmel ástam bele magam a történelemtudományba, a szociológiába, biológiába és a művészetekbe, és elkerültem azokat a tárgyakat, amik nem illettek hozzám, például a matematikát vagy a képleteken alapuló más reáltantárgyakat. Össze tudtam állítani az órarendem úgy, hogy csak azokhoz a tanárokhoz kelljen járnom, akik a tanulásban előrevittek, nem pedig gátoltak.

Kiérkezett aló. születésnapom, és (azt hittem) az utolsó tanévem. Ekkor hirtelen véget ért az a korszak, amikor az általam haszontalannak tartott órákra nem kellett járnom. Minden órán ott kellett lennem. Nem volt elég, hogy okos vagyok. Be kellett bizonyítanom ezeknek az embereknek, hogy az vagyok. Kétkedni kezdtem, vajon tényleg értelmes és értékes ember vagyok-e. Ekkor kezdtem el szexuális életet élni egy nálam hét évvel idősebb férfival, aki mellett értékesnek és szeretetre méltónak éreztem magam. De mivel ő egy igen sérült családból származott, és megvolt a maga szexuális és egyéb előélete, amiben volt alkohol, kábítószer és minden más eltévelyedés, a kapcsolatunk hamar üressé vált.

Bár rendkívül fájdalmas volt a döntés, véget vetettem ennek a kapcsolatnak. Teljesen egyedül éreztem magam. Az iskola megterhelő volt, és elveszett az a néhány barátom is, akiket akkor ismertem meg, amikor próbáltam fenntartani a párkapcsolatomat. Az anyukám, aki az „örök mentsváram” volt, ebben az időszakban kezdett bele az első kapcsolatába a tíz évvel azelőtti válása után, és megváltozott. Elkezdtem

helytelenül táplálkozni és meghíztam. Ettől még rosszabbul éreztem magam. Csúnyának, kitaszítottnak, értéktelennek, butának és lustának éreztem magam, és hibáztattam magam, amiért olyan undok és rosszkedvű voltam azokkal, akiket szerettem.

Tehát mi vezetett odáig, hogy most úgy tudok írni, hogy csak néhány egészséges könnycsepp van a szememben? A szeretet! Eltöltöttem néhány napot apukámmal, aztán az apai nagyapámmal, aki életében először mondta ki, hogy szeret. Aztán voltam néhány napot a nagynénémnek **az** anyai nagyszüleim elutaztak hozzám vidékről, hogy melletttem lehessenek. A testvérem átölelt, és az anyukám úgy alakította az életét, hogy velem tudott lenni a nehéz napokban.

Elmentem egy orvoshoz, aki azt mondta, nem tud mit tenni. Elmentem egy természetgyógyászhoz, aki gyógynövénykészítményeket adott, ami sokat segített, mint ahogy segített a TM egyensúlyt biztosító gyakorlata is. Ezen kívül álmomban kaptam egy üzenetet egy manóitól, aki azóta is visszajár.

Az üzenet a következő volt: „Végül nem tudnak mást tenni, minthogy megpróbálnak megváltozni. Ti (Indigó gyerekek) már megtettétek, amit meg kellett tennetek. Ti változtatjátok meg a világot.”

Most, hogy azt mondta valaki, hogy ez nem *énrólam* szól, hanem a *világról*, jobban érzem magam. Szeretem azt, aki vagyok, de nem szeretek mindent ebben a világban. Velem minden rendben. En önmagam vagyok. En tudok és fogok is változást hozni. Es a világ követni fog.

Sok gyereket vádolnak ma azzal, hogy azt hiszik, körülöttük forog a világ. En remélem egy nap fog.

Tudom, hogy Indigó gyerekek vagyok

Patty Doe

16 éves lány vagyok, és éppen most fejeztem be az Indigó gyerekekről írt könyvüket. Azt hiszem, én is Indigó va-

gyok. Igazából azt kellene mondanom, hogy *tudom*, hogy Indigó gyerek vagyok, csak megtanultam, hogy ha el akarom kerülni a negatív visszacsatolást, akkor kevésbe magabiztosan kell kifejeznem, amit mondani akarok. Ks most szeretnék köszönetet mondani a könyvükért, és talán elfogadnak tőlem néhány saját gondolatot.

Nagyon élveztem a könyvet. Nemcsak annak örültem, hogy engem igazolt, hanem annak is, hogy néhány dologban felnyitotta a szememet. Klsősorban Candice Creelman történetéhez szeretnék szólni (Indigó gyerekek, 219. oldal). Kn is pontosan ismerem, milyen az, amikor a többiek irigyek és dühösek rám csak azért, mert én sokkal könnyebben tanulok náluk.

Egyetlen dolog van, amihez nem tudok hozzászólni, és ez a figyelemhiány és a hiperaktivitás. Nagyon szerencsés vagyok, mert az én szüleim mindig mellettem álltak és elfogadók voltak. Olyan körülmények közt neveltek, ahol szabadon felfedezhettem önmagam, és a világot. A spiritualitás, amiről Önök a könyvükben beszélnek, nálunk alapvető volt a családban. Hálás vagyok azért, hogy olyan otthonban nőttem fel, ahol a reinkarnáció és a karma tanítása az életünk része volt. Szerintem ezért nem értek olyan csalódások, amiket ne értettem volna.

A családom és én már évek óta küzdünk az oktatási rendszerrel. Általános iskolában egy tudatos tanárral áldott meg a sors, de hatodiktól kezdve minden megváltozott. Láttam, hogy nagyon sok hozzám hasonló gyerek csalódik az iskolában, és feladja, likkor méginkább elhatároztam, hogy ezen változtatni fogok.

Jövőre érettségizem, és szeretnék úgy távozni innen, hogy tudom, az utánunk következőknek már egy kicsit könnyebb lesz, mert az iskolai oktatás alakulni fog hozzájuk.

Az utolsó téma, amihez szeretnék hozzászólni az az Indigók elszigeteltsége. Alindig tudtam, hogy más vagyok. De nem elég, hogy az vagyok, hanem az anyukámnak van egy reformböltje egy kisközségben, ahol az emberek még min-

dig gyanakodva fogadják, ha valami újdonságot ajánl. Egy olyan közösségben vagyunk nem keresztények, ahol szinte mindenki, kivétel nélkül az.

Már a legkorábbi barátkozásaimkor kiderült, hogy én más vagyok, és ezért mindig hálás voltam. En megértem, ha a többiek nem értenek engem, vagy nem értik, mit akarok, de sohasem nézek le senkit. Tudom, hogy sokkal tudatosabb vagyok náluk, és semennyi kincsért nem cserélnék velük. En vagyok a „furcsa”, de engem ez elégedettséggel tölt el. En választottam ezt az életet, és örömmel fogadom azt a tanítást, amit ad, és azt az utat, amit számomra kijelöl.

En egyszerűen csak meg akartam Önökkel osztani a gondolataimat azért, hogy tudják, vannak Indigók, akik felnövekedvén megőrzik benső intuíciójukat, és a tehetségük nem akadályozza őket, hanem felhasználják azt mások és Önmaguk jólléte érdekében.

Még egyszer köszönet a szép könyvért. Ezt a kis történetet Önöknek adom. Szerencsére megadatott, hogy találkozam magamhoz hasonló gyerekekkel. Amikor találkozunk, és beszélgetünk valakiről, mindig azt a kérdést tesszük fel magunknak, hogy „közülünk való?”. Csak így szoktuk mondani - közülünk való. Mindig ez az első, amit meg akarunk tudni valakiről. Mostanáig nem igazán tudtam, mit jelent az, hogy „mint mi”. Csak tudtam, hogy létezőnk.

Mintha tükörbe néznék

Jacob Butler

Indigó gverek vagyok, és épp most olvastam el az Indigó gyerekek című könyvüket. Fantasztikus! Olyan, mintha tükörbe néznék. En egy idősebb Indigó vagyok, 26 éves, két csodálatos Indigó gverek édesapja. Nem okozott különösebb gondot a nevelésük, mert még előttem van a gyerekkorom. A feleségem és én alkalmazzuk a legtöbb könyvben leírt tanácsot, úgy vezetjük a gyermekeinket, hogy önmaguk

lehessenek. Kérem bocsássák meg, hogy összevissza ugrálok a mondanivalómmal. Sok gondolat röpköd a fejemben, és elég nehéz őket egyfajta összefüggő sorrendbe rakni. Azal kezdem, hogyan nőttem fel.

Már kiskoromban pontosan tudtam, ki vagyok. Emlékszem, meséltem is erről a szüleimnek - amiről csak tudtam. De mindig azt mondták, „legyél csak gyerek”. Nem volt ezzel probléma, de tudtam bizonyos dolgokról. Míg fel nem nőttünk, az öcsém és én egy padlástérben aludtunk apukám ácsműhelye fölött. Csak két hálószoza volt a házunkban, a húgomé volt a másik. De nekünk tetszett így. Éjszakánként besurrantam a szüleim hálószozájába, és meséltem anyának a repülő csészealjokról, amiket láttam. () azt mondta, hogy nem léteznek, és bújjak vissza az ágyamba. Néhány évvel később, amikor az anyukámmal a templomban ültünk, mondtam neki, hogy fényt látok az emberek körül. Mondtam, hogy vörös fényt látok a falon függő Jézus kép körül, és megkérdeztem, miért volt őrült. Anya azt mondta, hogy nem hiszi, hogy ilyen dolgokat látok, és hogy Jézus nem volt őrült, maradjak csendben, és viselkedjek tisztességesen. Néhány ilyen eset után lemondtam arról, hogy ilyen furcsaságokról beszéljek, bár tudtam, hogy igaz, amit mondok.

Nyolcéves koromban a szüleim elváltak, és anyukám elkezdett New Age-es dolgokkal foglalkozni. Apát ez dühítette, aki akkor kőkeményen mormon vallású volt. Anya elköltözött, és ezután körülbelül csak tízszer találkoztunk. Levélben és telefonon tartottuk a kapcsolatot, és akkor mindig beszámolt, milyen újabb igazságokra döbrent rá. Nem akarok nagyképű lenni, de legszívesebben azt mondtam volna neki, „Na és akkor, mi van?” De tudtam, hogy saját ütemében kell az ébredés útján járnia. Kapkodott ideoda, de azért elég jól haladt. A szüleim válása után, apukám ismét egy olyan nővel jött össze, aki New Age-es volt. Megtanított meditálni, és hagyta, hogy a testvéreim és én a magunk útját járjuk... amit tovább folytattunk, azután is, hogy

ők szétváltak. Apának továbbra is az volt a véleménye, hogy keményfejűek vagyunk, de most már csináljuk, amit akarunk, és annyiban maradtunk, hogy ő mindig mellettünk lesz, ha túl messzire megyünk, vagy túl mélyre zuhanunk.

Tinédzser koromban igazából mindig azt éreztem, hogy engem nem akarnak. Apám összes nője vagy elhagyott bennünket, vagy utált minket. Nem csoda, hogy magamat hibáztattam ezért. Sokszor gondoltam az öngyilkosságra, de mindig elvettem, mert éreztem, hogy van valami, amiért maradnom kell. Eszembe jutottak azok a régi dolgok a gyerekkoromból, amiket abbahagytam, és újra hozzáfogtam meditálni. Ez valamennyire segített. Elkezdtem a keleti filozófiával foglalkozni, sok könyvet elolvastam. Szerettem az „Illúziók” című könyvet. 12 éves voltam, mikor először elolvastam. Emlékszem, hogy amikor kicsi voltam, egy idős hölgy jött oda hozzám, nem tudom, álom volt, vagy micso-da, de megkérdezte, hogy hívnak. En válaszoltam, hogy „Jacob”. Aztán azt mondta, hogy „(), a gyógyító. Azért jöttél, hogy gyógyítsd az embereket, és tanítsd őket. Amikor elérkezik az idő, mindez megvalósul.” Kedvesen mosolygott, és eltűnt.

Lefekszem pihenni, vagy aludni készülök, amikor egy pillanat alatt hideg borzongás jár át, és nem tudok mozdulni. Nem tudok beszélni, eláll a lélegzetem, a szempillám sem rezdül, de élek. Rendszerint egy nagy fényességbe kerülök, de nem mindig. Ez félelemmel tölt el, és küzdök, mint egy őrült, hogy „magamhoz térjek”. De amikor utoljára ez történt velem, és azóta egyszer sem, akkor elengedtem a félelmet, és éreztem, hogy valamit kihúznak a hara központomból, vagy dan tienből, ahogy tetszik. Hihetetlenül nagy energia volt jelen. Akkor egy fényvillanás volt, és ami utána következett, az leírhatatlan. En voltam minden. A mindenség része voltam, és minden bennem volt. Olyan szeretet éreztem, ami szavakkal leírhatatlan.

Ezután mély álomba merültem, és másnap reggel, mikor felébredtem, teljesen meg voltam zavarodva. Egyedül kel-

lett maradnom, hogy újra lejátsszam magamban, ami történt. Senkinek nem mertem elmondani a régi rossz beidegződéseim miatt. De aztán elmondtam a feleségemnek, és ő megnyugtatót, hogy minden rendben, nem őrltem meg. Elmeséltem a Fai Chi edzőmnek, de ő sem értette. Olyan élenken emlékszem az élményre, mintha tegnap lett volna. Sok olyan álmom is volt, ami segített abban, hogy tudjam, ki vagyok valójában, és kik a gyerekeim.

Három hónappal azután, hogy a fiam, Dylan (a tenger fia) Elihu (őrangyal) megszületett, volt egy álmom. Annyi éves volt, mint most, nyolc, és a korához képest nagy volt, mint a való életben is. A születésnapját ünnepeltük, a többi gyerek játszott. O odaült mellém, és elkezdett velem felnőtt módjára beszélgetni arról, hogy mi az élet, és miért vagyunk itt - majd mellénk ült a kishúga, Jaiden (kínai királyi kő) Samantha (tűz) és elkezdett minket hallgatni. Dylan Elihu azt mondta, hogy egy nap majd ráébredek, ki vagyok valójában. Az igazi nevem Tamalar. O a Cetusról jött, és azért küldték, mint másokat is, hogy tanítsa az embereket. Elmondtam, mi anyukája igazi neve, de erre nem emlékszem. Azt is mondta, hogy egy helyről származunk.

Ennek már több, mint nyolc éve. Olyan erőteljes álom volt, hogy felhívtam anyukámat, hogy elmondjam, mi történt. O leírta, és hálás vagyok neki ezért, mert szinte már teljesen megfeledkeztem róla. Amikor levelet írt Dylannek, és ezt leírta, megkérdeztem a fiamat, hogy mi a véleménye. Csak annyit mondott, „Jó, tetszik.” Es aztán elment játszani. O és a húga időnként meglepnek bennünket a feleséggel, mikor korukhoz képest olyan bölcs és mély igazságokat rejtő megjegyzéseket tesznek. De amikor eszembe jut, kik is valójában, nem csodálkozom.

Amikor gyerek voltam, apám nyolcéves koromig a mormon vallás szerint nevelt. Amikor kicsi voltam, szerettem a templomba járni, de aztán, ahogy nőttem, megkérdőjeleztem néhány ott hallott dolgot. Nem mintha nem hittem volna Istenben, vagy a Teremtőben, de kíváncsi voltam,

honnan származik a többi hiedelem, és miért csinálunk olyan dolgokat, aminek semmi köze nincs Istenhez. Amikor az első mostohaanyámmal éltünk együtt, az apám egy ideig az unitáriusokhoz járt. Itt ugyanaz a szertartás folyt, csak más névvel. Aztán jártunk a lutheránusokhoz - semmi változás. De mindegyikük azt hirdette, övék az *igaz* vallás. En abban hiszek, hogy az igazi vallás bennünk van. Itt találjuk meg Istent és az igazságot, nem a templomban, egy helyen vagy egy szoborban. Természetesen jó összejönni másokkal, és elbeszélgetni egymással, segítenek a nehéz időkben, de én átláttam ezen, és láttam, hogy sokan félnek magukba nézni. En gyűlöltem az apámat azért, mert vele kellett tartanom.

Amikor ő és a mostohaanyám elváltak, egy darabig nem jártunk templomba. A nagyszüleimhez költöztünk, és apa újra elkezdett a mormon gyülekezetbe járni. Akkor ismerkedett meg a jelenlegi mostohaanyámmal, akit szeretek, és tisztetek. () is mormon, de hagyja, hogy abban higgyünk, amiben akarunk, és tudja, hogy mindannyian jó gyerekek vagyunk.

Amikor 12 éves lettem, apám azt akarta, hogy ministráljak, de én kerek perec visszautasítottam. Mivel nagyon hátrózott voltam, engedett, bár a hittársai ezért sokszor nemtetszésüket nyilvánították. „Probléma” volt velem a vasárnapi iskolában, mert kérdéseket tettem fel. Hogy merészeltem! Egy ilyen iskolában, mint a mienk! Bajkeverőnek számítottam. Nem figyeltem oda, elvontam a gyerekek figyelmét, de amikor valamit kérdeztek, mindig tudtam a választ. Csak akkor volt baj, amikor visszakérdeztem, mert előfordult, hogy a tanár nem tudott mit mondani. Egy ideig nem járhattam a vasárnapi iskolába, és a nagypapámhoz kellett járnom oktatásra, aki a papság magas rangú képviselője volt. Azt mondtam neki, hogy én csak kérdeztem. Nem az én hibám, hogy a tanár nem tudott válaszolni.

Mindeközben keleti filozófiát olvastam. Kirúgtak a speciális bibliaórákról is, ahol a *szeminárium* nevezetű misszióra

készítették fel a tizenéveseket. Apám volt akkor a tanár, és Jézusról beszélgettünk. Mindig összhangba hoztam Buddhával, aki 500 évvel korábban élt, és a tanításai nagyon hasonlóak voltak. Apámnak ez nem tetszett, és azt mondta, hogy nem kell tovább járnom.

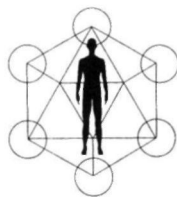
A későbbi életemben rájöttem, hogy először el kellene olvasnunk az összes egyéni helyzetünkhöz illő tanítást, és aztán, mint ahogy Buddha tanította, meg kell keresnünk a középutat. Bármit teszünk, azt szeretetből és kedvességből tegyük. Én soha életemben nem tettem valamit azért, hogy azután visszakapjam. Teljesen mindegy volt mekkora dologról van szó, egy köszönöm bőven elég volt. Nem tudom, hogy lehetne ezt megértetni az emberekkel. Mikor másokkal erről beszélgetek, nem hallgatnak rám, mert még fiatal vagyok.

Tudom, hogy gyógyító és tanár vagyok, de az emberek nem hallgatnak rám. Akkor miért beszéljek? Tudom, hogy amit mondok, fontos, de az emberek nem képesek befogadni. Amikor lehetőség nyílik arra, hogy beszéljek, figyelembe sem vesznek. Például, amikor a Tai Chi tanáromnak az Indigó gyerekekről beszéltem, elintézett azzal, hogy ez valami New Age-es marhaság. Próbáltam vele megértetni, hogy a spirituális és lelki fejlődés létező dolog, de ő azt mondta, nem hiszi, hogy ennek most van itt az ideje. Én meg azt válaszoltam, hogy most vagy nem, de remélnünk kell, hogy létezik. Ha nem hiszünk ebben, soha semmi nem fog megváltozni. Ha pedig nem változik semmi ezen a világon, akkor nincs értelme tovább létezni. Remélem, meghallotta, amit mondtam.

Amikor befejeztem a középiskolát, megnősültem. A feleségemmel Hawaiira költöztünk, és egy darabig ott éltünk, majd visszatértünk Coloradóba, és ma is itt lakunk. A feleségemnek sikerült kibékülnie az apjával, és most az édesanyjával dolgozik. Én azt hiszem, ő is Indigó. Ezért érzem ennyire jól vele magam, és az első találkozásunktól fogva

mindent el tudok neki mondani. Kilenc éve vagyunk házasok, és boldogabban élünk, mint valaha.

Azért írok Önöknek, hogy megnézzék, van-e kapcsolatuk olyan Indigókkal, akik hozzám hasonlóan csalódtak. Tudjuk, kik vagyunk, tudjuk, miért vagyunk itt, de úgy tűnik, sokan nincsenek még azon a szinten, hogy megértsenek minket. Azon tűnődöm, nem lehetne-e egy találkozót szervezni, főleg idősebb Indigók számára. Jó volna olyan emberekkel beszélni, akiknek hasonló élményeik vannak, és megértik, min megyek még most is keresztül. Úgy érzem, egy hegy tetején állok. Kértem a csúcsot, és kész vagyok legurulni, de hogyan? Hogyan válthatnám valóra, amit tudok? A világnak tudnia kell, hogy nem ez az igazi élet. Mindenkünk megvan, ami kell, és mindenkinek jut elég. Csak a fényben kell élnünk, és hagyni, hogy a szeretet uralkodjon.

NYOLCADIKFÉJKZKT

MIT TANULTUNK

*„!lündenit azért teliünk, Áogy nekik jobb /egyen, és azt értük el,
Áogy fekneuellük történelmünk kege/jogkailabb, állandó versenyben
és feszültségben élő, lúlliajszo/l nemzedékéi — oalószínűleg
a legboldoatalanabbal. JKinlha eltökélük uolna,
Áogy megsemmisítjük a gyerekkort.*

- F.DA J. LE SHAN, USA, TANÁR,

A „GYERMEKKOR ELLESI ÖSSZEESKÜVÉS” CÍMŰ MŰ SZERZŐJE

L / Í ét év telt el azóta, hogy megjelent az első eredeti
S információ az Indigókról. Újságok címdalán
jelentek meg azok az alapinformációk, amiket eredetileg
mi közöltünk róluk. Kiemeltük, mennyi elavult tesztet
használnak az általános iskolai oktatásban, és mi a vélemé-
nyük erről a gyerekeknek. Könyvünk írásakor a Time
magazin címdalán (2001. március 12. számban) mutatott
be egy Iskolai Képességgfelmérő Tesztet, melyet tanárok
elemeztek, és elmondták, hogy mivel ezt a tesztet eredeti-
leg 1926-ban dolgozták ki, mára elavult, és ideje lenne kise-
lejtezni.

Tanárok segédkeznek a csalásban, az iskolák lebuknak,
nemzeti programot dolgoznak ki az iskolai vizsgáztatásra,
iskola otthon, elképesztően sok figyelemhiánnnal küszködő,
hiperaktív gyerek - és ez mind megjelenik a nemzeti sajtó-
ban és a televízióban. Említettük a Ritalin körüli botrányt
melyről szintén címdalás cikkek számoltak be. Ezekben
azt írják, hogy nagyon sok gyerek illetéktelenül jut hozzá a
„választott drogjához”, ami igazolja eredeti figyelmezteté-
sünket, hogy ez a gyógyszer nem megoldást kínál, hanem

csak afféle elsősegélyt. Most már szembe kell néznünk a szenvedélybetegségek széleskörű elterjedésével is!

Pozitív oldalon szerepel egy egész oldalas cikk, melyben a Time magazin bemutatja, hogyan jógáznak a hatéves gyerekek, és elmondja, hogy sokkal jobban veszik ezeket a benső odafigyelést igénylő gyakorlatokat, mint azt bármelyikünk gondolná. Számos más magazin közöl cikkeket az „új gyerekekről” (akiket nem feltétlenül Indigónak hívnak).

Említettük azt is, hogy nyári táborokat szerveznek az országszerte felbukkanó Indigók számára. Meg akarják tekinteni az idahóit? Nézzék meg az Interneten a www.campindigo.org oldalt. A következő idézet onnan való: „A tábor hozzásegíti a gyerekeket ahhoz, hogy felfedezzék saját igazságait, tehetségüket és képességeiket; megtanulják tisztelni önmagukat, másokat, és a természetet.”

És aztán vannak azok a gyerekek, akik megölik a társaikat. Ennél jobb figyelemfelhívó üzenettel még sohasem találkozottunk. Ezek a tragédiák azt üzenik, ébredjünk fel, és azt követelik, hogy változtassunk az otthoni és az iskolai nevelésen. Már évek óta jelzik, milyen alapokra építünk. Szívünk megtelik részvéttel, amikor a tragédiát elszenvedő szülőkre és diákokra gondolunk. Újra és újra megtörténik drága gyermekeinkkel az, amit elképzelhetetlennek tartunk.

Elszabadulnak az indulatok, aminek az oka elsősorban az, hogy bár a szülők és a tanárok úgy érzik, mindent megtesznek, valami mégis bekerül a „fogaskerek közé”, és ez alapvető hibát idéz elő az oktatási és nevelési rendszerben – olyan hibát, ami a gyerek szellemét arra ragadtatja, hogy fegyvert fogjon, és kivégezze a társait.

Kaptunk levelet képzett tanult szakemberektől, aki azt írták, hogy lehetünk annyira lelkiismeretlenek, hogy megírunk egy második, „gyengéd és simogató” Indigó könyvet is. Ok azt mondják, semmi gyengédségre és szeretetre méltó nincsen abban, ami most történik. Segítségre van szükségük, és úgy érzik, ennek a második könyvnek olyannak kellene lennie, mint az elsőnek, vagyis adjon tanácsokat a szü-

lőknek és a nevelőknek. Megértjük az, aggodalmukat, és szeretnénk elmondani, hogy más szerzők folyamatosan adnak ki olyan műveket (és mi is), melyek felveszik a kesztyűt, és további tudományos információval szolgálnak.

Az egyik új könyvnek a szerzője az Indigó gyerekek egyik külső munkatársa, dr. Doreen Virtue. C) írta „Az Indigó gyermek táplálása és gondozása” című könyvet, mely a Hay House kiadónál jelent meg (ők adták ki a mi könyvünket is) 2001 augusztusában. Több mű vár kiadásra, és az 1999-ben bevezetett Indigó gyerekek kifejezés alatt számos Internet címet is találunk. Legutóbb, mikor beírtuk az Indigó gyerekek kifejezést a keresés rovatba, 68000 választ találtunk.

Amikor írjuk ezt a könyvet, két kegyeleti szertartást és megemlékezést tartanak San Diegóban. Mindenhol látható az egy héttel ezelőtti santee-i incidens két középiskolás áldozatának a fényképe. Erezhető a harag és az indulat. Szülők állnak az utcákon és tiltakoznak a számtalan sajtómunkatárs ellen, akik elektronikus keselyűkként lepik el a várost, és szemrebbenés nélkül odanyomják a mikrofont vagy a kamerát a gyászoló szülők, tanárok és diákok képébe: „Milyen érzés Volt? Mit látott?” - kérdezik. Az embereknek már elégük volt abból, hogy újra és újra átéltetik velük a borzalmakat. Válaszokat szeretnének, és nem viszonyító műsorokat.

2001. március 10-én Bili Maher, a „*Politikailag inkorrekt*” című tévéműsor vezetője állt a kamerák elé, és a nagy nyilvánosság előtt mondta el, mennyire fel van háborodva. Azt mondta, ideje, hogy „visszaállítsuk a rendet” a családban. Azt mondta, helytelen, hogy a gyerekeinket partnerként kezeljük. „Majd ők fogják irányítani az életünket?” - kérdezte. „A gyerekeknek azt kell tenniük, amit mi mondunk nekik” - folytatta. Úgy ahogyan az az ő idejében is volt, és nem kell nekik egyenlő jogokat adni. Kerüljenek csak vissza az őket megillető helyre. A felnőttek okosak, a gyerekek nem, és nem szabad hagynunk, hogy a „fejünkre nőjenek”. Es

mindezt komolyan mondta! Csak ültünk a televízió előtt, és meg voltunk rökönyödve azon a tudatlanságon, ami ebből a régmódi gondolkodásból sugárzott.

Sosem kísérelték meg a lövöldözést azok a gyerekek, akik kellő megbecsülésben részesültek a családban, akiknek a szüleik voltak a „legjobb barátaik”, és akik felnőtté válásuk idején a „család egyenjogú tagjaként” választhattak. Ezek az alapvető Indigó nevelés jellemzői, melyek önbizalmat adnak, és a gyerekek meg tudják különböztetni a jót a rossztól, amikor a társadalmunk túl nagy nyomást gyakorol rájuk.

Az iskolai lövöldözéseket szinte kivétel nélkül olyan gyerekek követték el, akiknek nem volt lehetőségük arra, hogy a problémáikat otthon megbeszélhessék, vagy akiknek a szüleik annyira odafigyeltek rájuk, hogy észre sem vették, hogy a bomba ott készült el a saját garázsukban. A feljegyzések azt mutatják, hogy a „gyilkos gyerekek” valamennyien csalódottak voltak, az iskolában gyakran verekedtek, és képtelenek voltak megbirkózni a mindennapi stresszel. Ahelyett, hogy otthon ezt „baráti” légkörben megbeszélhették volna, a gyerekek nagy része otthon kiépített magának egy „dühöngőt”, ahol haláljátékokat játszott, és gyűlölködő weboldalakat keresett fel. A kutatások szerint, voltak, aki Ritalint szedtek, ami mutatja, hogy a Ritalin nem mindig váltja be a hozzá fűzött reményeket. Ezekkel a gyerekekkel nem beszélgetett otthon senki, és talán nem is éreztek magukhoz olyan közel senkit, akivel elbeszélgethettek volna.

Minden tiszteletünk Mr. Mahernek, a komikusnak, de úgy érezzük, ezekkel a kijelentéseivel nem tett jó szolgálatot. Igazán azt gondoljuk, hogy ezek a gyerekek, akár az áldozatok, akár a büntetésüket töltők jobban viselkednének, ha kezdettől fogva pofoztuk volna őket, és azt mondjuk nekik, hogy „viselkedjetek, különben...” Ezek Indigók - kis testben élő bölcs emberek, akiket olyan paradigmába erőltetnek, ami romboló hatással van rájuk. Ha tele vannak dühvel, az annak köszönhető, hogy korlátozó helyzetekbe

kényszerítjük őket, ahol a közöny vastag falakat emel, vagy ahol a felnőttek olyan elfoglaltak, hogy nem tudnak megállni egy percre sem, hogy elbeszélgessenek velük.

Mi továbbra is azt valljuk, hogy az igazi válasz az, amikor a jelenséghez való viszonyunkat változtatjuk meg, és a gyerekeinket tisztelettel neveljük. Amikor majd a családban partnerként kezeljük őket. Mi nem azt mondjuk, hogy ők diktáljanak és irányítsanak bennünket. A választás lehetősége és a tisztelet megadása nem ezt jelenti. A fegyelemre szükség van, és „meg kell húzni a határt”, mert ez fontos része a nevelésnek. Amikor egy gyerek megbecsülésben részesül a családban, sokkal jobban megérti, mi a fegyelem és elfogadja, ellentétben azzal, akinek egyszerűen csak azt mondják, hogy „Majd, ha nagyobb leszel”, „Még kicsi vagy hozzá, úgysem értenéd”, vagy „Csináld, amit mondtam.”

Ha követnénk Mr. Maher tanácsait, akkor visszatérnénk az 50 évvel ezelőtti nevelési módszerekhez. Tudjuk, sokan vannak, akik dühükben az öklüket rázva, osztják ezt a véleményt. Azt mondják, ha ők is felnőttek így, most miért ne tennénk ugyanúgy, mint a régi szép időkben, amikor a gyerekeket meg sem hallgatták, azok mégis tisztelték a szüleiket, és nem lövöldöztek az iskolában. Ha erről lenne szó, akkor mivel magyarázzák azt, hogy Japánban óriási méreteket öltött a gyerekbűnözés? Mindannyian tudjuk, milyen a szülő-gyermek viszony ebben a kultúrában. A japánoknak családlatos családmmodelljük van. Ott a gyermekek jól viselkednek, és megbecsülik az időseket. De a legújabb felmérések mégis azt mutatják, hogy a Távol-Keleten is szembe kell nézni ugyanazokkal a problémákkal, amik Amerikában jellemzők. Olvassák el a Time magazin cikkét (2001. január 8-i szám)!

Elvadult fiatalok

Tim Larimer

Japán évtizednyi gazdasági stagnálása alatt a fiatalok körében egyre erőteljesebb fásultság, kiábrándultság és lázadás tapasztalható...

A fiatalok egyre gyakrabban törnek ki megmagyarázhatatlan dührohamban. Az elmúlt évhez képest emelkedett a fiatal bűnelkövetők száma (2000-ben az első 11 hónapban ez az emelkedés 25% volt). A fiatalokat kicsapják az iskolából, ők pedig erőszakos cselekedetekhez folyamodnak. Egy nemrégiben közzétett felmérés szerint a középiskolások egynegyede vallotta azt, hogy néha „majd felrobbannak dühükben, és ezt erőszakkal csillapítják”. Az elmúlt évben a következő ügyekben voltak japán fiatalokat felelősségre: eltérítettek egy buszt, egy utas torkát elmetszették; egy fiatalember baseball ütővel ölte meg a saját anyját; egy háromtagú család agyonszurkálta egymást. A múlt hónapban egy 17 éves fiú szegekből, csavarokból és puskaporból bombát állított elő, és azt Tokió egyik videó boltjának a kávézójában robbantotta fel. Pisztoly volt nála, és a helyi újságok szerint azt nyilatkozta a rendőrségnek, hogy „Embereket akartam ölni.”... Valami nyilvánvalóan történik a japán fiatalokkal, ha nem az animáció, a videó játékok és a mozi a felelős ezért, akkor micsoda?

A mi információink szerint a fiatalok megváltoztak, és semmilyen régi, a maga idejében hatásos modell, nem működik náluk. Az 50-es és a 60-as évek elmúltak, az ártatlanság kora letűnt, mint ahogyan azoknak az embereknek a fe-

le sincs többé. Az Indigók az emberi nem fejlődésének az eredményei, és a reményt hordozzák magukban. Minden híresztelés ellenére az emberiség túlélte az ezredforduló próféciait és az Armageddon ítéletnap szövegkönyve sem vált valóra. Ehelyett tudatosságunk válaszáton áll, a gyerekeink tájékozottak, okosak, és azt kérik, hogy változtassunk nevelési szokásainkon, és az iskolai oktatáson. Olyan világban szeretnének élni, melynek védjegye a türelem, a régi politikai, vallási paradigmák számukra hamisan csengenek. Radarjuk leggyakrabban az integritásra van állítva, és ha ezt nem érzékelik már fiatalon, akkor arra reagálnak. Ha nem találják meg otthon vagy az iskolában, akkor a háttérbe vonulnak, befelé fordulnak, és megpróbálják felfedezni, mi az, amit ez a világ még nyújtani tud, vagy még inkább, mit kezdenének a bennük felgyülemlett haraggal és dühvel, ami esetleg majd jobban működik?

Azok a fiatalok, akik éppoly csalódottak, mint mi, el akarják mondani, ők hogyan látják ezt a problémát. Végül is ők azok, akik ezt megélik! Néha azt hisszük, hogy a fiatalok légüres térben élnek, és csak mi, felnőttek mondhatjuk el a véleményünket, találkozhatunk fórumokon, vagy írhatunk könyveket, hogy megoldást találjunk e nehéz helyzetben. De egyre gyakrabban fordul elő, hogy a fiatalok is találkoznak, mert felelősséget éreznek a sorsukért, és még könyvet is írnak. Szeretnénk a következő könyvet a figyelmükbe ajánlani, egy nagyon fiatal ember írta. Jason Ryan Dorsey: „Véget érnek a diáklázadások?: Van rá megoldás.” Az Amazon.com fűzi hozzá a következőket:

A húszéves Jason R. Dorsey az amerikai fiatalok kiemelkedő szónoka. A könyv minden sorában a fiatalos gondolkodásmód tükröződik, és tettekre kész megoldásokkal szolgál. Több mint 150000 fiatal napi élményeit, kihívásait és lehetőségeit közvetíti. A fiataloknak úgy tudunk segíteni, ha közvetlenül tőlük tanulunk. Először a kifelé forduló diákok-

ra kell figyelniük, mert ők azok, akik az iskolai bűncselekményeket elkövetik, és elszenvedik.

Bizonyára észrevették, hogy egyetlen problémát sem hagyunk megoldás nélkül. Olyan könyvet szerettünk volna írni, melyben a probléma meghatározása mellett megoldási javaslat is szerepel.

A sikeres gyereknevelésnek számos feltétele van. Mi a következőket ajánljuk a figyelmükbe:

1. A gyermekük életkora: Mennyi ideje nem veszik észre, hogy a gyermekük Indigó tulajdonságokkal rendelkezik?

2. Lakóhely: Vannak, akik olyan helyen élnek, ahol a túlélés az első számú szempont. Kiég húzós dolog magasröptű gondolatokról beszélni, amikor a betevő falat előteremtése a legnagyobb probléma.

3. Saját helyzet: Egyedülálló szülő? Nem megfelelő iskolai környezet?

4. Az Önök bátorsága: A legnehezebb dolog párbeszédet kezdeményezni a saját gyermekünkkel. Tudjuk, hogy ez így van.

Nézzük meg most ezeket részletesen:

— **Az életkor:** Ha a gyermekük még karon ülő, akkor szerencsés helyzetben vannak. Lehetőségük van, hogy a nevelést új paradigmák szerint kezdjék el. Fogjanak hozzá a gyermekük igazi felfedezéséhez, és örüljenek, hogy a dolgokat új módon, nagyon „Indigóként” fogadja.

De sokan vannak, akiknek a gyermeke már idősebb. Fiz év körüliek, és talán már elégük van Önökből. Forgatják a szemüket, amikor hozzájuk beszélnek, nem válaszolnak, és csak a padlót bámulják, ahelyett, hogy a szemükbe néznék-

nek, és testbeszédük azt mondja, hogy „Na és, mi van akkor?” Ks amikor a hallgatási korszaknak vége, akkor kezdődik az, hogy eljárnak hazulról, a saját életüket élik, és Önök csak reménykedhetnek abban, hogy helyesen cselekszenek.

Ideje, hogy elkezdjék a párbeszédet - vegyék rá magukat a találkozásra, vessék le a páncéljukat, és reménykedjenek, hogy még nincs későn. Van rá esély. Mondják meg a gyerekeiknek, hogy beszélgetni szeretnének velük. Válasszanak ki valami jó időpontot. Mondják meg, hogy egy óráról lenne szó. Ragaszkodjanak ahhoz, hogy időt kapjanak, és aztán ne engedjék, hogy bármi is közbejőjjön, vagy félbeszakítsa Önöket. Ezzel azt is kifejezik, hogy most semmi sem fontosabb, mint ez a találkozó. Készüljenek fel arra, hogy esetleg erős ellenállásba ütköznek, ezt finoman hárítsák el. De tartsanak ki a szándékuk mellett.

Üljenek le együtt, vegyenek elő egy jegyzetfüzetet, és nézzenek egymás szemébe, amikor beszélgetnek. Kezdjék azzal, hogy ez nem egy lecke lesz, és nem őket fogják fegyelmezni, megszólítani, vagy leszidni. Mondják el, hogy legfőbb vágyuk, hogy barátok legyenek. Aztán kérjék meg őket, mondják el, hogy szerintük mi nem működik.

Fogadjanak mindent nyitottan. Ne várjanak csodát, de mindenekfelett ne állítsanak akadályokat az elfogadás útjába. Emlékezzenek arra, hogy ez a beszélgetés *róluk* szól, nem önmagukról, úgyhogy ne arról beszéljenek, hogy volt az önök gyerekkorában. Ne tartsanak szónoklatot. Ne háborodjanak fel! Meg se rezzenjenek, amikor égbekiáltó hülyeségeket mondanak, vagy úgy eltúlozzák a dolgokat, hogy az már fáj. Vessék jól az eszükbe, hogy amikor megnyílnak, akkor mindent a szemükre hánynak, joggal, vagy jogtalanul. Hagyják, hadd beszéljenek fellengzősen Önökkel. Hadd hánytorgassanak fel mindent, azt is, ami nem is úgy volt, és nem is igazságos. Jegyzeteljenek. Ezzel azt mutatják, hogy figyelnek. *Hallgassanak...* ne csináljanak mást, csak hallgassanak.

A végén ne azt tegyék, amire számítanak. Ne álljanak

bosszút minden pontért. Semmiféleképp. Értsék meg, hogy mindaz, ami elhangzik, az az *érzéseikben* gyökerezik, és ez volt az egész beszélgetés lényege. Legyenek segítőkészek. Keressenek megoldást azokra a dolgokra, amik az () számukra fontosak - találják meg azokat a dolgokat, amikben Önök tudnak segíteni nekik. Lehet, hogy úgy érzik, Önök túl szigorúak hozzájuk, öregek ahhoz, hogy értékeljék azt a zenét, amit szeretnek, azt a divatot, amit követnek, vagy azokat a barátokat, akikkel ők jól érzik magukat. Lehet, hogy úgy érzik, Önök nem szeretik eléggé őket, nem foglalkoznak velük eleget, és nem elég kedvesek.

A beszélgetés végén tegyünk fel kérdéseket. Minden eset más, de van egy pár kérdés, amit egyformán alkalmazni lehet.

1. „*Mit tehetnék, hogy jobb legyen az életem?*” Lehet, hogy erre abszurd dolgokat fognak mondani, és lehet, hogy el akarják kerülni a választ. Nem baj. Létrehoztak egy katarzist bennük - egy biztos pontot - és ezzel arra is lehetőséget adtak, hogy a gyermekeik mindent kimondjanak. De elkezdtek kialakítani egy új, friss kötődést, ami eddig hiányzott a kapcsolatukból. Tehát nyeljenek egyet, és *hallgassanak*. Ne feledjék, csak azért mert hallgatnak, még nem kell mindent megtenni, amit kérnek.

2. „*Van-e olyan dolog, amiben most meg tudunk egyezni? 'lé mit tennél a helyemben?*” Ezen el fognak gondolkodni, és tudni fogják, hogy Önök komolyan gondolták. Hiszen most tényleg lehetőséget kaptak arra, hogy változtassanak az életükön, és élhetnek a lehetőséggel. Mivel (remélhetőleg) nem légtüres térben éltek eddig, lesznek olyan dolgok, amin nem fognak meglepődni. Készüljenek fel előre néhány kompromisszumos megoldásra, és tárgyalják meg a fontos kérdéseket. *Adjanak* valamit. Kmlékezzenek vissza, miiven volt az, amikor Önök fiatalok voltak, és képzeljék magukat a gyermekeik helyébe.

3. „*Túl késő van ahhoz, hogy barátok legyünk? Megígéred, hogy szólsz, ha segítségre van szükséged? Beszélgetünk írásig!*”

Ezek a nagy kérdések, és fel is fedik az első beszélgetés igazi okát. Lehet, hogy a gyermekeik majd megadóan bólintanak, de igazi őszinte választ még nem fognak tudni adni. Miért? Mert még nem bíznak Önökben! Minden szülőnek nehéz ezt hallani, de ez az igazság. Sok tizenéves jobban bízik olyan emberben, akit esetleg csak egy éve ismer, vagy a saját kortársa, mint a szüleiben, akik életet adtak nekik.

Lehet, hogy több ilyen beszélgetésre lesz szükség, de a gyerekeik végül rá fognak jönni, hogy:

- A beszélgetések nem fulladnak veszekedésbe. (Ezt magukban meg kell ígérniük, amihez óriási bölcsességre és türelemre lesz szükségük. Ha csak egyszer is veszekedésbe fognak, akkor azzal az egész folyamatot elrontják. Mondtuk, hogy nem lesz könnyű.)
- Nem szidják le őket.
- Igazából minden veszély nélkül beszélgethetnek Önökkel. Csak legyenek jelen, és figyeljenek oda az *érzéseikre*. Soha ne igazítsák ki őket. Ez most nem a leckeadás és a felnőtt bölcsességek ideje. Most üljenek nyugodtan, és *hallgassanak*.

A szülők elbeszélései alapján mondhatjuk, hogy lesz, amikor az iskoláról, a barátokról, vagy a zenéről fognak hallani, lassan minden téma előkerül... igen, még a szex is. Az eredmény? A gyerekeik új barátot kapnak: egy anyukát, és egy apukát. Sok szülő képes eljutni oda, hogy együtt mennek koncertre, bevásárolni, stb. Lehet, hogy pont nem az *Őnök* ötlete lesz, de a gyerekeik nem fogják elfelejteni - sohasem. Akkor megéri a fáradtságot? Igen, meg! Végül is nem az volt a céljuk, hogy visszakapják a gyermekeiket?

- **Lakóhely:** Lehet, hogy dúsgazdag környezetben laknak, lehet, hogy egy gettóban. Lehet, hogy a gyermekük jó hírű iskolába jár, lehet, hogy olyanba, ahol naponta fegyverellenőrzést tartanak. Érdekes megjegyezni, hogy a széles körben publikált iskolai lövöldözések nem gettó-i iskolákban történtek, hanem felső-középosztály lakta környezetben. A gettóban felnövő gyermekek elmondják, hogy ott is történnek gyilkosságok, csak az esetek nem olyan drámaiak, és nem kerülnek be az esti hírekbe.

Minden helyzet más. Egy túlélésért küzdő családban nagyobb eséllyel hajlanak a szülők arra, hogy a gyermekeikkel jobb viszonyt teremtsenek. Ezek a gyerekek már kora gyermekkoruktól fogva felelősségteljesebb élethez szoknak, így nagyobb az esély arra is, hogy a szüleikkel szót értsenek. Azonban még ilyen esetekben is szükség lehet a fent említett eljárás módra. Esetenként fel kell tenni azokat a kérdéseket, amikből a gyerekek számára kiderül, hogy az adott helyzetben a közreműködésükre szükség van.

- **Saját helyzet:** Ha egyedül neveli a gyermekét, akkor nem számíthat nagy segítségre. Ez azt is jelenti, hogy az On helyzete nagyon hasonló másokéhoz, tehát nem egyedi. Mégis megteheti azt, hogy elbeszélget a gyerekeivel. A megközelítési módban lesz egy kis különbség. Ahhoz, hogy együtt tudjanak működni, plusz segítséget kell kérnie gyermekétől. Kelteheti, mondjuk azt a kérdést, hogy *„Tudod, miért vagyunk egyedül?”*

Anélkül, hogy a társunkat szidalmaznánk (hiszen a gyerekek gyakran látogatják őt), próbáljunk meg nyíltan és egyszerűen beszélni arról, ami történt. Az elhidegülést, az anyagiakhoz való ragaszkodást, a hűtlenséget és más felnőttesnek tűnő dolgot is meg lehet egyszerű szavakkal magyarázni. Majd meglepődnek, mennyi megértés van a gyermekükben. Ez még kapoccsá is válhat kettejük között. Ne „hibáztassák” a másik félt. Az érzéseikről beszéljenek, és ne arról, hogy ki mit csinált.

Ha a társuk meghalt, körültekintően beszéljenek a halálról, mert nagyon valóságos, és fájdalmas lehet. Kikerülni nem lehet, és csak reménykedhetnek abban, hogy a gyerek majd egyszer megérti, amikor felnő. Ezzel a beszélgetéssel sok félreértést és félelmet kerülhetnek el. Ha nem nyíltan beszélnek a közeli hozzátartozójuk haláláról, akkor a gyereke azt gondolhatja, hogy ez valami rossz és sötét dolog, ami bármelyik nap eljőhet értük álmukban (vagy, ami még rosszabb, érezhetik úgy, hogy miattuk történt).

Beszéljenek arról, hogy mennyire hiányzik az eltávozott társ, és hogyan élik meg. Ha a gyerek már elég idős volt, amikor az Önök társa meghalt, akkor nyugodtan gyászoljanak együtt. Hallottunk már nem egy olyan esetről, mikor az anyuka elmondta az érzéseit, és a nagyon pici gyereke nyugtatta meg újra és újra átölelve, hogy „minden rendben lesz”. Időlegesen átmentek „nővéri” vagy „anyai” szerepbe. Ilyen az igazi barát. A beszélgetés végén megígérhetik, hogy ezután jobban mennek a dolgok, és döntsék is el, hogy min fognak változtatni. Epp most teremtik meg az „örömcapatot (kedvenc kifejezésünkkel élve)”.

Olyan iskolába jár a gyermeke, amely gondot okoz neki vagy Önnek? Régi módszerek szerint tanítanak és nem értik, mi történik a gyermekével? Mit tehetnek. Nem járhatnak állandóan a tanárok nyakára, és a tanácsadók is csak ideig-óráig jelenthetnek megoldást. Ha sokat járnak az iskolába esetleg „nehéz szülőnek” bélyegzik Önöket. Mit tehetnek tehát?

A válasz természetesen az, hogy megpróbálnak egy jobb iskolát keresni a gyermekük számára, vagy kipróbálják az otthoni tanulást. A valóságban azonban ez nem mindig megvalósítható. Van, ahol törvényi előírás tiltja, van, hogy anyagi helyzetük nem engedi. Sokan azt mondták, hogy itt is az tűnt a legjobb megoldásnak, amikor kettesben leültek beszélgetni. Legyenek Önök a „tanterem”. Erezzenek a gyerekekkel együtt, amikor valamelyik tanárral nem tudnak kijönni, vagy verekedős fiúval találkoznak az iskolában.

Mindig hozzák a tudomásukra, hogy Önökben megértő társra lelnek, és ha nem is tudják megváltoztatni a helyzetet, együtt sírhatnak, vagy együtt nevethetnek rajta. Teremtsenek időt a beszélgetésre, és hallgassák meg egymást. Ne engedjék, hogy a mindennapi elfoglaltságuk megakadályozza a beszélgetést. Majd meglepődnek, milyen változásokat hoznak ezek az együttlétek. Gyakran elveszik a helyzet élet, vagy bátorságot adnak az új naphoz. Mindenki megnyugszik, és lesz erő a holnaphoz. Gondolkodjanak el ezen.

- **A bátorságuk:** Miért olyan nehéz ez? Az egyik ok az, hogy gyermekeik mindig Önökkel éltek, és volt idejük kiismerni Önöket. Tudják, hogy néznek ki alsóneműben, és látják Önöket reggel, mielőtt a tükörbe néznének. Minden szenvedélyük, rossz szokásuk, minden hibájuk nyilvánvaló a számukra. Kz eléggé megnehezíti a beszélgetést, vagy bármiféle kommunikációt. Különösen az idősebb gyerekek hajlamosak arra, hogy úgy viselkedjenek, mint egy kellemetlen börtöntárs, ahelyett, hogy szerető családtagok lennének.

De emlékszenek ugye arra, mi történt a tinédzserkor után? Kelébredtek egy nap, és elcsodálkoztak, hogy a szüleik hirtelen milyen „értelmesen” viselkednek, és hogy lenyugodtak? Pedig nem ők változtak, hanem *Onökl*. Körülbelül 23 vagy 25 évesek lehettek. Más szóval van remény, és a felnőtté válás magától lebontja azokat a falakat, melyek azokban a szörnyű időkben ott voltak. De a várakozás nem jó megoldás. Sok szülő mondta el, hogy az úgynevezett nemzedékek közötti ellentét jelentősen enyhült a felsorolt technikák alkalmazásának hatására, és az élet legnagyobb ajándéka az volt, amikor visszanyerték a gyermekeik bizalmát. Mindkét fél egyformán nyert, az elért eredmény pedig önmagáért beszélt.

Bár ebben a témában mi csak szerzők vagyunk, de elmondhatjuk, bog)' tudjuk, milyen nehéz, és minden elisme-

résünk azoké, akikben van bátorság arra, hogy az Indigó gyerekek mellett kibontakozzanak. Hogy ez a folyamat kellemesebb legyen, adunk egy kis ízelítőt a szülőktől kapott levelekből:

Sohase hazudjunk. Mint már említettük, az indigók rendkívül érzékenyek. Azonnal tudják, ha nem mondunk nekik igazat, és eléggé eltávolodnak tőlünk, ha ezt tesszük velük. Nem teszünk jót azzal sem, ha féligazságokkal leplezzük előttük az élet nehézségeit. Nem tudják kifizetni a bérleti díjat? Aggódnak? Ne csak a félelmeiket osszák meg velük, hanem ha a gyerekük tudni akar valamit, közöljék a teljes igazságot. Aztán mondjanak valami olyan dolgot, amitől mindketten megnyugszanak. Például: *„JAgoldjuk, együtt jó csapat vagyunk. ” „Ezen is túl leszünk. ”* (Vagy valami mást, amivel hasonló hatást érhetnek el.) Inkább tudják meg a gyerekek, hogy mi miért történik, minthogy azt higgyék, ők okozták a bajt. Mindig az igazság a legjobb. Mondjanak el mindent, őszintén, és a gyerekek meg fogják érteni. Ha válságban vannak, imádkozzanak velük. Vonják be őket, amennyire csak lehetséges, ne csak azt mondják el, hogy félnek, hanem azt mondják el, mitől várják a megoldást.

Vonják be őket a fontos családi ügyekbe, mielőtt végleges döntést hoznak. Bár a valóságban a gyerekek nem befolyásolnak bennünket a fontos döntéseinkben (például egy családi költözésben), de ha bevonjuk őket a beszélgetésbe, akkor nem érzik azt, hogy csak úgy ide-oda taszigáljuk őket. Ha beavatjuk őket a dolgainkba, akkor sokkal valószínűbb, hogy kitörés nélkül elfogadják a helyzetet. Így azt is érzékelhetik, ha a gyerekeknek valami félelme van az üggyel kapcsolatban, és esetleg egy másik megoldást keresnek, amire egyébként nem gondoltak volna. Ha ezek szerint cselekszenek, az eredmény az lesz, hogy a gyermekeik egész életükben azt tapasztalják, hogy a szüleik megbíznak bennük.

Kérdezzék meg a gyerekeiket, hogy mi az, aminek örülnek, és aztán kérdezzék meg, hogy alkalmanként részt vehetnek Önök is ezekben a dolgokban. Elképzelhető, hogy a gyereküknek olyan hobbija van, amit Önök hülyeségnek tartanak, semmire sem jó, vagy nagyon gyerekes. Ilyenkor gondoljanak arra, hogy Önök is voltak gyerekek, és legyenek megértők. Menjenek el velük olyan helyekre, ami őket érdekli, még akkor is, ha abban semmi jót nem találnak. Ha nem értenek belőle semmit, elmondhatják, csak készüljenek fel a magyarázatra. Skateboard versenyek... furcsa divat... (az Önök számára) megbotránkoztató zene... bárgyú képregények... vega-éttermek... különleges sportok... traktorhúzás (bocs, ez a férjek hobbija)... mindegy mi, értik, mire gondolunk. Próbáljanak bekapcsolódni, anélkül, hogy megsértenék a „szülőknek tilos” szabályt. Ez azt jelenti, hogy vannak olyan dolgok, amikben egyáltalán nem vehetnek részt, és ezt inkább megmondják Önöknek, minthogy a barátok előtt nevetség tárgyává váljanak. Kérdezzék meg, hogy *„Ez most olyan dolog, amit csak a barátaiddal csinálnál?”* Meg fogják mondani.

Kössenek csereüzletet. Vigyék el őket olyan helyre, ahova Önök nélkül nem tudnának elmenni, fizessenek nekik, stb., és mondják meg, hogy cserébe ők is menjenek el Önökkel - például színházba, moziba, vagy szimfonikus koncertre. Ha adnak egy kicsit, mindjárt könnyebben megy a barátkozás.

Fegyelmezés: Ne nagyon alkalmazzák, mondják meg pontosan, hol a határ. Bizonyosodjanak meg arról, hogy a családban érvényes szabályok alkalmazkodnak-e a mai időkhez. Ne feltétlenül olyanok legyenek, amilyeneknek Önök a gyerekkorukban alanyai voltak. Az idők változnak, és mielőtt valamire automatikusan nemet mondanak, vizsgálják meg, vajon nem elfogadott dolog-e az már a társadalomban, és főleg a többi családban.

Sokkal könnyebben húzhatják meg a határokat, és tartat-

hatják be azokat (étkezés, tévé nézés, takarodó, számítógépezés, játék és öltözködés), ha szemtől szembe beszélnek róla. Itt megint csak hasznos dolog lenne, valamiféle csereüzletet kötni, hogy a gyerekek lássák, hogy próbálnak ésszerűek lenni, és megtesznek mindent annak érdekében, hogy a dolog mindannyiuknak jó legyen. Ne csak előírják a szabályokat, vitassák meg őket!

Végül is, azonban, Önök a szülők, úgyhogy ha a gyerekeknek valami nem tetszik, mondják meg, hogy miért döntöttek úgy, és aztán tartsanak ki elhatározásuk mellett. A felnőttek is hasonló helyzetben vannak nap mint nap. Jusszon eszükbe, milyen az, amikor a munkahelyükön ledegradálják, kritizálják vagy kirúgják Önöket. A gyerekeik is valami hasonlót érezhetnek, amikor nem tehetik azt, amit akarnak, és nem járhatják a saját útjukat. Tiszteljék az érzéseiket, és próbálják meg a fegyelmezést és a szabályozást szeretettel ellensúlyozni.

Egyszerűen szólva, gyereknek lenni nem könnyű, de ha szeretőd, megértőd, kedves szülők vesznek körül, akkor az bármilyen helyzetben hozzásegít a párbeszédhez és a logikus megoldáshoz. A fegyelmezés régen azt jelentette, hogy „Csináld, vagy különben...” „Azért, mert azt mondtam!” Alost azt jelenti, hogy „Csináld, mert egy család vagyunk, és együtt kell működnünk” vagy „Csináld meg, mert tiszteltben tartjuk egymást.”

Az Egyesült Államok a többség szabályain és a kisebbség jogain nyugszik. Rámutathatnak arra, hogy egy egész nemzet képes ez alapján élni immár 225 éve, és abban a rendszerben is van szépség, ahol nem mindenki járhatja mindig a saját útját. **Önök** a többség, a gyermekeik a kisebbség. Lehet, hogy Önöké a győzelem, de nekik is vannak jogaik.

Gyakran simogassák meg a gyermekeiket. Igen, még a tinédzsereket is. Ez éppenséggel abban segíti őket, hogy ne szálljanak el túlságosan. Apukák, tegyenek így, amikor a gyerekek fiatalok, és így néhány év múlva sem fognak

tiltakozni. A'leg a fiúknak is jólesik az ölelés. Ha eddig még sosem csinálták, akkor kezdjék el. Kezdetben hadd tiltakozzanak. Akkor se adják fel, csinálják újra. Előbb vagy utóbb el fogják fogadni. Ks egyszer, remélhetőleg, vissza is fogják adni.

A gyereknevelés talán az emberiség legnagyobb vizsgája. Ks a legnagyobb jutalom is egyben. Sok út van, és sokféle megoldás, sok történet és sokféle vélemény. Néha a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy mi szeretnénk, de ha elfogadjuk ezt az óriási kihívást, akkor mindig egyetlen kérdéssel állunk szemben? Hogyan állunk hozzá? Szeretettel, együttérzéssel és ésszerűen,... vagy széthúzással és rosszakarattal? A választás az Önök kezében van.

Olvasóink között bizonyára sokan vannak, akik elvesztették a gyermeküket. Alost szeretnénk tisztelettel adózni azoknak, akik már elmentek, és minden megbecsülésünk azoké, akik még itt vannak. Utolsóként olvassák el Betsie Foinsett történetét.

Éjjel síró anyák

Betsie Poinsett

Köszönöm, hogy szóltak azokról a drága lelkekről, akik utat vágtak az új Indigók számára. Azonnal felfigyeltem Önökre, mikor Lee postáját olvastam az Interneten, aki arra kért bennünket, hogy írjuk meg Indigókkal kapcsolatos élményeinket. Ügy feküdtem le, hogy ez járt az eszemben, és amikor reggel felébredtem, már tudtam, hogy írnom kell.

A fiam az Indigók egyik előfutára volt. Azt is mondhatnám, hogy az életét adta az ügyért. 1997-ben halt meg, 21 évesen. Sohasem akart ebben a háromdimenziós világban élni, mégis eljött, hogy átformálja az embereket. Indián törzsjele a szitakötő volt - mindenkit a dimenzióváltásra

ösztönzött. A viselkedésével minden korlatot áthágott (kabítószerkezett és ivott), amivel nekem óriási fájdalmat okozott. Számos balesete volt, melyekben egyetlen haja szála sem görbült meg, kivéve az utolsót. Es akkor egyszer csak „puff” - eltűnt. Két út állt előttem: a spirituális átalakulás, vagy az összeomlás. En az átalakulást választottam.

Miután a fiam meghalt, sokan felhívtak telefonon, és elmondták mennyire lelki ember volt, és hogy nagymértékben megváltoztatta az életüket. A férjem és én ilyenkor egymásra néztünk, és arra gondoltunk, vajon ugyanarról a személyről beszélnek-e. Ötéves kora óta nem engedett bennünket közel magához. Szerintem azért, mert tudta, hogy nem marad sokáig. Halála után izzó energiaként mellettem volt, üzeneteket küldött, és sok ember előtt megjelent. Ekkor jöttem rá, hogy ha a „nagy képet” nézzük, tanítómesterként volt jelen.

Több, mint 200 verset és éneket hagyott ránk, melyeknek a létezéséről nem is tudtunk! Megpróbálom ezeket könyv formában kiadni az emlékére, és saját élményeim alapján írok egy könyvet róla *„Éjjel síró anyák”* címmel.

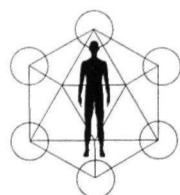
Egyik barátjának több, mint 20 barátja halt meg az elmúlt négy évben. Van fogalmuk, hány ilyen gyerek jött és ment már el? En magam kapásból fel tudok sorolni 35-öt. Tisztelettel kell rájuk emlékeznünk. Nélkülük az Indigó gyerekek nem jöhettek volna. Itt van egy versrészlet, melyet a fiam írt az egyik eltávozó barátjához:

Konrád

Szeretlek
Egyre és egyre csak szeretlek
Örökké, szüntelen
Nincs viszlát
Nem tart markában a félelem
A tudatom egv más síkra csúszik
Ahol tiszta fény ragyog

Egy barátom ismét a csillagok közt repül
Örökre elutazott.
Üvegfiolában csapdába ejtett színes cseppek
Fájdalmamon enyhítsetek
Egy barátom újra kegyvesztett lett
Nincs más választás
Mint a változás
Helyét pótolni akarom
Megyek hát tovább.

Higgyenek nekem
Csak így tudom kifejezni
Mennyire szeretem
Ha majd elpocsékolta elmém
Újra helyreáll
Nem kell a pénz
Nem kell a gazdagság
Csak azt kívánom, legyen
Aki kedves hozzám
Ott sétál a Napban
Átlátszón, fenségesen
Az élet csak most kezdődött
Es En ezt a fénylényt
Határtalan szeretem
A Szitakötő nemzetség barátja távozott
Az élet tanítója elvágta a csomót
E varázslattal rámutatott az igazságra
Hogy szeretetre van szükség
Nem sirámra.

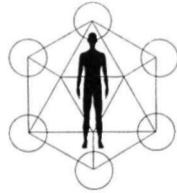

UTÓSZÓ

*H*álásan köszönjük mindenkinek a munkánkhoz nyújtott segítséget, köszönjük, hogy velünk voltak, eljöttek a szemináriumainkra és bátorítottak. Ezúton fejezzük ki tiszteletünket Önöknek, és ajánljuk a könyvünket szeretettel a Föld valamennyi gyermekének, akik megváltoztatják az emberiséget.

Szeretjük Önöket!

— /3ee Garro/f és Jan Uober

A SZERZŐKRŐL

LEE CARROLL

Lee Carroll Kaliforniában a Kaliforniai Nyugati Egyetemeken szerzett közgazdász, és üzletkötői diplomát, majd egy technikai audio üzletet nyitott San Diegóban, mely 30 éven át működött. Hogy kezd el egy mérnök érdeklődni a spirituális csatornák és az Indigó gyerekek iránt? Lee erre úgy válaszolt, hogy Istennek „a szeme közé kellett vágnia” ahhoz, hogy elhiggye, a spirituális élményei valóságosak. 1989-ben volt a fordulópont, amikor egy médium azt mondta neki, hogy spirituális útja van, majd három évvel később egy másik médium az elsőtől függetlenül ugyanezt közölte vele.

Az első írásait még félénken mutatta be Del Marban egy metafizikai társaságnak, Kaliforniában, a többi már történelem, összesen kilenc metafizikai könyve jelent meg hét év alatt. Több, mint félmillió könyv, 15 nyelven: spanyol, francia, német, kínai, héber, angol, dán, olasz, görög, magyar, japán, finn, orosz, holland és török fordításban.

Lee spirituális társával, Jan Toberrel együtt indították el a „Kryon fénycsoportokat” Del Marban 1991-ben, és rövid időn belül egy nappaliból a del mari templomba költöztek. Ma már az egész világon szerveznek találkozókat, és csak Európában 3000 hívük van. Az Internet első napjaiban hosszú időn keresztül Krvonnak volt a legnagyobb mapája az amerikai online történetében, és ma is nagyon sok

elektronikus böngészőt vonz a weboldalakon. Önök is megtekinthetik a www.kryon.com címen. Szintén a világhálón olvashatnak egy új magazint, melyben Kryonról és az Indigó gyerekekről közlünk folyamatosan újabb és újabb történeteket.

Jan és Lee talán egyik legmegindítóbb találkozója Tel-Avivban, Izraelben történt, 2000 októberében. A Közel-Keleten akkor dúló harcok és erőszakos felkelések közepette üzenetet kapott egy több, mint 1000 izraelitából álló lelkes csoport. (Az üzenet megtalálható a fent említett Kryon weboldalon.)

1995-ben az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) felkérte Jant és Lee-t, hogy mutassák be a Kryon műveket New Yorkban az ENSZ által alapított A Felvilágosodásért és Átalakulásért Társaság néven ismert csoport előtt. A találkozó olyan jól sikerült, hogy még kétszer visszahívták őket, 1996-ban és 1998-ban, hogy mutassák be a szeretet üzenetét.

Lee kilenc Kryon könyv szerzője, és (Jan mellett) az „*Indigó gyerekek: Az új gyerekek már közöttünk vannak*” társszerzője. Az Indigó gyerek weboldalunk: www.indigochild.com.

Lee továbbra is ír San Diegó-i otthonában, és feleségével, valamint Mini nevű máltai kutyájával él.

Lee Carroll (e-mail: kryonemail@kryon.com)

JAN TOBER

Jan Tober egész életében metafizikával foglalkozott. Az elmúlt 25 évben dolgozott intuitív tanácsadóként, kézzelvezető gyógyítóként és vezetett meditációkat. Spirituális közvetítő, Reiki mester, A Tudatosság Egyházának (San Diego, Kalifornia) a társalapítója, a Kryon műhelyek társszervezője és segítője, előadásokat tart szerte a világon.